

ទស្សនាវដ្តីនៃមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

និស្ទូនក ការពិត

- ◆ គម្រោងប្រកួតប្រជែងសិស្ស ៥ ឆ្នាំ ដែលក្រុមពិចារណានៅពេលយើងចាំបាច់ពីការដួលរលំក្នុងកំឡុងពេលនាថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥
- ◆ លិខិតពីភូមិដើម្បីជួយដល់ការចែកចាយកម្មវិធីនៅខ្នងមុខ ក្នុងឱកាសបុណ្យប្រគល់ឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ

ឧស្សាហកម្មវិនិយោគបណ្តោះអាសន្ន

ប្រតិកា

សំបុត្រ

- ◆ តថភាពប្រវត្តិសាស្ត្រ ៥ ចំណុច ដែលត្រូវពិចារណា នៅពេលយើងរំលឹកអំពីការដួលរលំ..... ១
- ◆ សង្គ្រាមអ៊ីរ៉ង់នៅតំបន់មជ្ឈិមបូព៌ា និងជម្លោះ .. ៣
- ◆ ត្រូវមានការពង្រឹងខ្លួន ខណៈដែលព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបកអាស្រ័យស្រៀមដ៏ពិសេសពុល ៥
- ◆ រដ្ឋាភិបាលអភិរក្សនិយមរបស់ប្រទេសថៃ ៦
- ◆ ខ្ពត្តិសេនីយ៍ឯក អា ខុល ប៉ូនថាវ៉ាណា ៧
- ◆ យោធាថៃ ទ័ងសម្បារចំពោះការបាត់ ៨

ផ្នែកឯកសារ

- ◆ សេចក្តីវាយការណ៍ប្រចាំអាទិត្យដូនអង្គការ ... ៧

ផ្នែកប្រវត្តិសាស្ត្រ និងការស្រាវជ្រាវ

- ◆ លិខិតពីភូមិផ្លែដូនរីរកងទ័ពកម្ពុជានៅជួរមុខ . ១៣
- ◆ អនុភូមិគ្រោកតូចរំលឹករឿងរ៉ាវ ៣០
- ◆ ប្តីរបស់ខ្ញុំផ្តាំថា «បើខ្មែរក្រហមជម្លៀសចេញ .. ៣២
- ◆ ក្រុមគ្រួសារខ្ញុំជម្លៀសទៅខេត្តបាត់ដំបង ៣៤
- ◆ អង្គការគុមកដូបជុំក្រុមគ្រួសារវិញ ៣៧
- ◆ រីរកងទ័ព ឆ្លុះ តុលា ពលីនៅទិសប្រាសាទ... ៣៧
- ◆ ភីម ថុល ៖ បែករំលែកការចងចាំអំពីទីតាំង .. ៤២
- ◆ សុខ ឆាន់ ៖ «៤០ឆ្នាំនៃជីវិតគ្រួសារខ្ញុំ ៤៦
- ◆ អ្នកភូមិប្រទះឃើញគ្រឹះប្រាសាទបុរាណ..... ៤៧

កងទ័ពខ្មែរក្រហមចូលទីក្រុងភ្នំពេញ នៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ (បណ្តាសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ផ្នែកប្រវត្តិសាស្ត្រ និងការស្រាវជ្រាវ

- ◆ វេទិកាថ្នាក់រៀន ស្តីពីការជម្លៀសប្រជាជនដោយបង្ខំក្នុងរបបខ្មែរក្រហម ៥១
- ◆ សិស្សានុសិស្សនៅតាមបណ្តាកោះ នៃស្រុកបុរីអូរស្វាយសែនជ័យ ទស្សនកិច្ចសិក្សា ៥៤

ផ្នែកស្រាវជ្រាវរកគ្រួសារ

- ◆ នៅសួរ ៖ ខ្ញុំសង្ឃឹមដែរ តែសង្ឃឹមតិច ៥៧
- ◆ ជាតិនេះ ខ្ញុំប៉ះតែនឹងស្លាប់ចំនួន១៤លើក (ត) .. ៥៧

រក្សាសិទ្ធិ

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា
 អនុញ្ញាតឱ្យបោះពុម្ពផ្សាយដោយ
 ក្រសួងព័ត៌មាននៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
 ប្រកាសទេសរដ្ឋមន្ត្រី និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងព័ត៌មាន
 លេខ៣៧៧ ៥៣.មប្រក
 ចុះថ្ងៃទី៣០ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១៨
 រូបថតឯកសារ៖ មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

ស្ទេរលេខនេះ ៖ ឆាន់ យុ, ភាត ស្រីខ្មែរ, ឡុង ង៉ា, កែវ សុភី, សូ ហ្វារីណា, ផេង ពង្សរាសី,
 ស្រី លីដា, និង សៀវ សុផុន

អ្នកនិពន្ធ និងស្រាវជ្រាវ៖ ម៉ែន សាណា សំ អ្នកបកប្រែ៖ លីម អ៊ុកឌី និង ជ័យ ចាន់ស៊ីណេត និពន្ធនាយកទូទៅ៖ សោម ប៉ូនថុន
 ជំនួយការនិពន្ធនាយក៖ ង៉ាវរដ្ឋ មេត្តា ក្រា ហ៊ុកកុំព្យូទ័រ លី សេនសុនី ឡា គ្រប់គ្រងការចែករំលែក៖ ឆេង រ៉ែត

តថភាពប្រវត្តិសាស្ត្រ ៥ចំណុច ដែលត្រូវ ពិចារណា៖ ពេលវេលារំលឹកអំពីការដួលរលំ ក្រុងភ្នំពេញឆ្នាំ១៧៧៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥

នាង យូ

នៅឆ្នាំ២០១០ លោកស្រី ហ៊ីល ឡារី គីនតុន (រូបខាងឆ្វេង) ដែលកាលនោះជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងការបរទេសសហរដ្ឋអាមេរិក ធ្វើទស្សនកិច្ចទៅកាន់សារមន្ទីរទ្រឹក្សកម្ពុជា ប្រល័យពូជសាសន៍ទូលស្វែង អមដំណើរដោយលោក នាង យូ នាយកមជ្ឈមណ្ឌល ឯកសារកម្ពុជា (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦ គឺជាខួបលើក ទី៥១ ចាប់ពីការឡើងកាន់អំណាចនៃរបប ខ្មែរក្រហមក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ខ្ញុំគឺជាអ្នករស់រានមាន ជីវិតពីរបបខ្មែរក្រហម និងជាសាក្សីជំនាញម្នាក់ នៅ ក្នុងតុលាការកាត់ទោសមេដឹកនាំជំនុំសំខ្មែរក្រហម ហើយខ្ញុំក៏ជាអ្នកតស៊ូមតិក្នុងដំណើរការស្វែងរក យុត្តិធម៌ និងរក្សាការចងចាំពីរបបខ្មែរក្រហម សូម

លើកឡើងអំពីតថភាពប្រវត្តិសាស្ត្រ ៥ចំណុច ដែល យើងមិនត្រូវបំភ្លេចប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហម ហើយត្រូវតែដាក់បញ្ចូលមេរៀនដែលយើងទទួល បានពីរបបនេះទៅអនុវត្តក្នុងបរិបទមូលដ្ឋាន តំបន់ និងពិភពលោក។

ទីបួន ប្រវត្តិសាស្ត្ររៀបរាប់ប្រាប់យើងនូវ រឿងរ៉ាវអំពីដំណើរជីវិត ដែលរុញច្រានឱ្យយើង

ឈា នមកដល់ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។ យើងត្រូវការប្រវត្តិសាស្ត្រ ដើម្បីបង្ហាញផ្លូវក្នុងការកែលម្អខ្លួនឯង គ្រួសារ សហគមន៍ និងប្រទេសជាតិរបស់យើង។ បុគ្គលម្នាក់អាចដោះស្រាយបញ្ហាអ្វីមួយបានលុះត្រាតែបុគ្គលនោះយល់ច្បាស់ពីបញ្ហានោះ ហើយការសិក្សាអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាចំណុចចាប់ផ្តើមសម្រាប់រាល់ដៃនៃការដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់។

ទីពីរ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហម បានបង្ហាញយើងនូវភាពជ្រុលនិយមបំផុតនៃសភាវៈរបស់មនុស្ស ដែលយើងចាំបាច់ត្រូវតែយល់ដឹង ដើម្បីកែលម្អប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសង្គម។ ស្ថាប័នប្រើមុខងារជាមូលដ្ឋានគ្រឹះក្នុងសង្គម ចាំបាច់ត្រូវតែផ្តល់ចំណេះដឹងបណ្តុះគំនិត និងការពារមនុស្សជាតិ ទាំងនៅក្នុងកាលៈទេសៈធម្មតា និងនៅក្នុងកាលៈទេសៈពិសេសបំផុត។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហមគឺជាការសិក្សាអំពីសង្គមមួយដែលអាចត្រូវបានបំផ្លាញ ស្តារឡើងវិញ និងវិវឌ្ឍន៍ ទៅជាទម្រង់មួយថ្មី។

ទីបី ប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហមមានសារសំខាន់ដោយសារតែប្រវត្តិសាស្ត្រនេះបានទំលាយឱ្យឃើញពីចិត្តគំនិតរបស់មនុស្ស ទាំងផ្នែកល្អ និងផ្នែកឃោរឃៅ។ នៅពេលដែលយើងស្តាប់ឬអានរឿងរ៉ាវរបស់អ្នករស់រានមា នជីវិតពីរបបខ្មែរក្រហម យើងនឹងរំជួលចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះបទពិសោធន៍ជីវិតអ្នករស់រានមា នជីវិតពីរបបខ្មែរក្រហម។ យើងនឹងចាប់ផ្តើមយល់យ៉ាងហោចណាស់ក៏បន្តិចដែរ ថាហេតុអ្វីបានជាមនុស្សអាចប្រព្រឹត្តទង្វើដ៏ឃោរឃៅ កម្រិតនេះទៅលើអ្នកដទៃ និងការដែលយើងអាចក្រោកឈរ ឡើងដើម្បីប្រឆាំងនឹងស្ថានភាពដ៏ខ្មៅងងឹតនេះយ៉ាងដូចម្តេច។ បទពិសោធន៍ជីវិតរបស់អ្នករស់រានមា នជីវិតពីរបបខ្មែរក្រហម បានរំលេចឱ្យឃើញពីធាតុពិតនៃយើងគ្រប់ប្រាណ និងអំពីអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបានក្នុងកម្រិតបុគ្គល ដើម្បីធានាថាប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ឃោរឃៅនេះ នឹងមិនកើតឡើងច្រើនដំលើ។

ទីបួន ប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហម បានបំភ្លឺឱ្យយើងឃើញនូវភាពពន់យោបាយអន្តរជាតិ និងការដែលពិភពលោកនៅតែដំណើរការដោយជ្រើសយកដល់ប្រយោជន៍និងអំណាចជាធំ ជាជាងផ្តោតទៅលើដល់ប្រយោជន៍ដ៏ប្រសើរបំផុតសម្រាប់មនុស្សជាតិ។ នយោបាយ និងច្បាប់អន្តរជាតិ តែងតែវិវត្ត និងផ្លាស់ប្តូរឥតឈប់ឈរ ហើយគួរតែត្រួតពិនិត្យការណ៍ពីរដេរដេរក្នុងឯករាជ្យ ដែលមានដើមចមចេញពីក្នុងដួងចិត្តទាំងស្រុងតែមួយឡើយ។ បើតាមសម្រង់សម្តីរបស់លោកម៉ាកធូន នោះថា ប្រវត្តិសាស្ត្រប្រហែលជាមិនដើរជាដាននោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែការណ៍នានា តែងតែកើតមានលំនាំស្រដៀងៗគ្នា។ យើងអាចចាត់ទុកប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហមគឺជាឯកសារយោងដើម្បីរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រឆ្លើយតបទៅនឹងព្រឹត្តិការណ៍បច្ចុប្បន្ន។

ជាចុងក្រោយ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហមក៏មិនត្រឹមតែជាកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងសម្រាប់បម្រើដល់គោលបំណងអប់រំតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែប្រវត្តិសាស្ត្រនេះ នឹងដើរតួនាទីយ៉ាងចាំបាច់ក្នុងការធានាឱ្យបាននូវយុត្តិធម៌សម្រាប់ជនរងគ្រោះនៃសម័យកាលដ៏សោកសង្រេងនេះ។ ការចងចាំគឺជាលក្ខខណ្ឌសំខាន់ដែលគាំទ្រដល់យុត្តិធម៌។ យុត្តិធម៌គ្រប់ទម្រង់ទាំងអស់គឺសុទ្ធតែផ្តើមដំបូង ឡើយចេញពីការទទួលស្គាល់នូវកាលៈទេសៈជុំវិញភាពអយុត្តិធម៌។ ការបង្រៀន ការបែករំលែក និងការសិក្សាអំពីប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហម គឺជាករណីយកិច្ចដ៏សំខាន់ក្នុងការអប់រំ ព្រមទាំងជាសកម្មភាពដ៏សំខាន់ដែលគាំពារដល់យុត្តិធម៌។

អនាគតរបស់ប្រទេសកម្ពុជាក៏ពឹងផ្អែកទៅលើការប្តេជ្ញាចិត្តក្នុងការចងចាំនូវប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ខ្លួន ហើយដោយសារតែភាពពិតប្រាកដប្រាកដប្រាកដ ៥ ចំណុចនេះហើយ ទើបប្រវត្តិសាស្ត្ររបបខ្មែរក្រហម មិនត្រូវត្រូវបំភ្លេចចោលឡើយ។

សង្គ្រាមអ្វីរំលឹកដល់បង្ហូរមហិមា និងជម្លោះ កម្ពុជា-ថៃនៅតំបន់អាស៊ីអាគ្នេយ៍

នាង យុ

ព្រះសង្ឃដើរធម្មយាត្រាដើម្បីសន្តិភាពនៅទីក្រុងភ្នំពេញ នៅថ្ងៃទី១០ ខែសីហា ឆ្នាំ២០២៥។ (អ៊ុច មករា / មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ព្រោះតែតំបន់មជ្ឈិមបូព៌ាមានសារសំខាន់ចំពោះ
ពាណិជ្ជកម្មសកលលោក រាល់ជម្លោះ នានានៅក្នុង
តំបន់នេះ បង្កឱ្យមានផលប៉ះពាល់មួយចំនួនដល់
សេដ្ឋកិច្ចក្នុងតំបន់អាស៊ីអាគ្នេយ៍។ ជម្លោះនេះគឺជា
ទិកាសង្គ្រាមជាមេរៀនអំពីជម្លោះដែលកើតមាន
នៅទីតាំងឆ្ងាយៗ ដើម្បីជាជំនួយដល់ការយល់ដឹង
អំពីជម្លោះនៅក្នុងតំបន់។ ទាំងអស់នេះបញ្ជាក់ថា
ពិភពលោកយើង មានការតភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមក
ហើយយើងអាចមើលឃើញអំពីទំនាក់ទំនងនៃព្រឹត្តិ-

ការណ៍នានាដែលកើតឡើងនៅជុំវិញពិភពលោក។
ប្រសិនបើយើងផ្ដោតទៅលើការប្រៀបធៀប
រវាងជម្លោះវិញ ជម្លោះនៅតំបន់មជ្ឈិមបូព៌ាមាន
លក្ខណៈខុសប្លែកគ្នាទាំងស្រុងទៅលើកម្រិតយុទ្ធ-
សាស្ត្រ និងកម្រិតប្រតិបត្តិការ ធៀបទៅនឹងជម្លោះ
រវាងប្រទេសថៃ និងប្រទេសកម្ពុជា។ ដូច្នេះ វាអាចបង្ក
ឱ្យមានការភាន់ច្រឡំ ប្រសិនបើយើងព្យាយាមទាញ
ការប្រដូចរវាងជម្លោះទាំងពីរ ពីព្រោះថាជម្លោះទាំង
ពីរនេះ គឺមានភាពខុសប្លែកគ្នាខ្លាំងពេក។ ទោះបីជា

យ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមិនមែនមាតិកាដ៏សំខាន់ ដំបូង ទាំងពីរនេះ គួរនូវការស្រឡាញ់ស្រឡាញ់ស្រឡាញ់ ឡើយនោះ ទេ លើផ្នែកយុទ្ធវិធាន

បើនិយាយអំពីអ្នកដែលនឹងមានប្រៀបក្នុងការ យកឈ្នះលើសង្គ្រាមរវាងប្រទេសថៃនិងកម្ពុជា វា គឺជាការយល់ខុសម្តងទៀត ប្រសិនបើយើងសន្មតថា កម្ពុជានឹងចាញ់ ដោយសារតែបច្ចេកវិទ្យាយោធាថៃ មានអានុភាពជាង ឬដោយសារកត្តាធនធានសមត្ថ ភាពផ្សេងៗទៀតរបស់យោធាថៃ។ ការមានប្រៀប ជាងទៅលើយុទ្ធសាស្ត្រយោធា មិនគួរវាយតម្លៃ ដោយផ្អែកតែទៅលើផ្នែកសមត្ថភាពតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែពិចារណាទៅលើកាលៈទេសៈជាក់ស្តែង។ ប្រទេសថៃមានសមត្ថភាពយោធា ក្នុងការដាក់ ពង្រាយកម្លាំងចូលមកក្នុងទឹកដីកម្ពុជា ប៉ុន្តែសមត្ថភាព ក្នុងការដាក់ពង្រាយកម្លាំងក្នុងផ្នែកមួយ រីឯសមត្ថភាព ក្នុងការកាន់កាប់ ទឹកដីណាមួយ ឬការការពារខ្លួន ក្នុងស្ថានភាពជាក់លាក់ណាមួយ គឺជាផ្នែកមួយផ្សេង ទៀត។ ក្នុងន័យនេះ ការកាន់កាប់តំបន់ព្រំដែនមួយ ផ្នែកគឺជារឿងមួយ ប៉ុន្តែការកាន់កាប់ទឹកដីដែលមាន ប្រជាជនរស់នៅ ក្នុង ក្រុង ឬកន្លែងដែលខ្សែត្រៀមដុត ផ្លូវកំពុងប្រឈមនឹងហានិភ័យ គឺជារឿងខុសស្រឡះ ពីគ្នាមួយទៀត។

ប្រទេសថៃមានសមត្ថភាពយោធាមួយផ្នែក ប៉ុន្តែសមត្ថភាពរបស់កម្លាំងយោធាតែមួយមុខ អាច ក្លាយជាចំណុចខ្សោយទៅវិញក្នុងកាលៈទេសៈខុសៗ គ្នា។ កងទ័ពកម្ពុជាក្នុងតំបន់បញ្ចូលបរិបទជុំវិញ នៅក្នុងការវាយតម្លៃ ពីព្រោះនៅក្នុងកាលៈទេសៈ ជាក់លាក់ណាមួយ កម្ពុជាមានប្រៀបជាងទៅលើ ផ្នែកយុទ្ធសាស្ត្រ ដែលបានគិតគូរយ៉ាងល្អិតល្អន់តប ទៅនឹងយោធាថៃ។ ខ្ញុំយល់ថា អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រយោធា ថៃ ក៏មិនបានមើលរំលងចំណុចនេះដែរនៅពេល រៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រយោធារបស់ខ្លួន ដែលញ៉ាំងឱ្យ មានការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្ពស់។

នៅពេលយើងលើកឡើងអំពីជ័យជម្នះយោធា យើងមិនអាចផ្តោតតែទៅលើសមត្ថភាពយោធាតែ ឯកឯងនោះទេ។ ជួនកាល កម្លាំងយោធាដែលហាក់ ដូចជាមានលក្ខណៈសាមញ្ញបំផុត ឬត្រូវបានគេវាយ តម្លៃទាបបំផុត បែរទៅជាមានប្រៀបជាង លើផ្នែក

យុទ្ធសាស្ត្រដែលនាំទៅរកជ័យជម្នះលើកម្លាំងយោធា ដែលមានអានុភាពខ្ពស់ទៅវិញ។ ខ្ញុំទាហរណ៍ច្រើន រាប់មិនអស់បង្ហាញអំពីកាលៈទេសៈនេះ បានកែត មា នូវចមកហើយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។

វាគឺជាការយល់ច្រឡំជាទូទៅដោយប្រព័ន្ធ ជំនុំពុជស្រាយ និងសាធារណជន ដែលសន្មតថា ដោយសារតែកងទ័ពអាចបំផ្លិចបំផ្លាញអ្វីៗបាន នោះ ជ័យជម្នះ ផ្នែកយោធាគឺមានសារៈសំខាន់និងច្បាស់ លាស់ជាងជ័យជម្នះលើវិស័យការទូត វិស័យ សេដ្ឋកិច្ច វិស័យព័ត៌មាន និងវិស័យដទៃទៀតនៃ អំណាចជាតិ និងការប្រកួតប្រជែងជាយុទ្ធសាស្ត្រ។ ជាញឹកញាប់ ការម្នីម្នាដើម្បីសម្រេចឱ្យបានជ័យជម្នះ ផ្នែកយោធា បានធ្វើឱ្យមានការចុះទទឹងខ្សោយ ឬការ កាត់បន្ថយការយកចិត្តទុកដាក់លើវិស័យផ្សេងៗ ទៀតនៃការប្រកួតប្រជែងជាយុទ្ធសាស្ត្រ ដែលវិស័យ ទាំងនោះហើយគឺជាកត្តាដែលមានអានុភាពជាក់ ស្តែងពិតប្រាកដ។

ការយកចិត្តទុកដាក់របស់កម្ពុជាលើវិស័យ ការទូត វិស័យនយោបាយ និងវិស័យព័ត៌មាននៅ ក្នុងជម្លោះនេះ មិនគួរទទួលបានការរិះគន់នោះទេ ដ្បើយទៅវិញ ការសម្រេចចិត្តនេះ គួរតែត្រូវបានលើក ទឹកចិត្ត និងកោតសរសើរ ពីព្រោះវិស័យទាំងនេះ នឹងបង្កជាដល់វិបាកយូរអង្វែងនិងមានឥទ្ធិពលខ្លាំង ជាងទៅលើការកំណត់ថា តើនរណាគឺជាអ្នកឈ្នះ ពិតប្រាកដនៅក្នុងជម្លោះនេះ បើធៀបទៅនឹងការ យកចិត្តទុកដាក់របស់យោធាថៃលើការដាក់ពង្រាយ កំណែរៀបខ្លាំង ទុកដីតំបន់ និងគម្រោងសាងសង់ឱ្យរួច តែពីដៃផ្សេងទៀតនៅតាមបណ្តោយព្រំដែន។

ព្រះសង្ឃដើរធម្មយាត្រាដើម្បីសន្តិភាពនៅទីក្រុងភ្នំពេញ នៅថ្ងៃទី១០ ខែសីហា ឆ្នាំ២០២៥។ (អ៊ុច មកកា / មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ត្រូវមានភាពអត់ធ្មត់ ខណៈដែល ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបកអាជ្ញាធរស្រុកដី ពិសិដ្ឋ

សំខាន់ យុ

យុទ្ធសាស្ត្របច្ចុប្បន្នរបស់រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ដែលបង្ហាញឱ្យពិភពលោកឃើញនូវការ ឈ្លានពានដោយខុសច្បាប់ និងសកម្មភាពពាក់ ព័ន្ធរបស់រដ្ឋាភិបាល និងកងទ័ពថៃនៅលើទឹកដី កម្ពុជា គឺជាវិធីសាស្ត្រដ៏ឈ្លាសវៃបំផុត ពីព្រោះ ថាយុទ្ធសាស្ត្រនេះ នឹងមិនជំរុញឱ្យមានជម្លោះ បន្ថែមទៀត ដែលនឹងធ្វើឱ្យមានការបង្កឈាម ប្រជាជនខ្មែរ ឬបណ្តាលឱ្យបាត់បង់ជីវិតប្រជាជន ស្មុគត្រង់នៃប្រទេសទាំងពីរឡើយ។

យុទ្ធសាស្ត្រការទូត ដូចជាការលាតត្រដាង និង ការប្តេជ្ញាលទ្ធផលសាធារណៈ នូវសកម្មភាពខុស ច្បាប់របស់ប្រទេសណាមួយ ជួនកាលអាចបង្កជា អារម្មណ៍មន្ទិលសង្ស័យ ព្រោះលទ្ធផលនៃការអនុវត្ត យុទ្ធសាស្ត្រខាងលើ អាចនឹងមិនបង្ហាញឱ្យឃើញ ភ្លាមៗនោះទេហើយពេលខ្លះយុទ្ធសាស្ត្រការទូតដែល មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ក៏មិនត្រូវបានជម្រុញជម្រាយជា សាធារណៈដែរ ដែលនាំឱ្យប្រជាជនមានការឆ្លើង ឆ្លល់ថា តើមានអ្វីកើតឡើងពិតប្រាកដទេ ទោះបីយ៉ាង ណាក៏ដោយ ចំពោះប្រជាជាតិដែលមានភាពចាស់ទុំ ការធ្វើសង្គ្រាម ត្រូវតែជាជម្រើសចុងក្រោយបង្អស់។

កម្ពុជាមានចំណុចខ្លាំងជាច្រើននៅក្នុងដៃ ដែល គ្រប់គ្នាកូរតែទទួលស្គាល់ (១) ប្រទេសកម្ពុជា នៅ តែបន្តប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសន្តិភាព និងបាត់បង់ព្រំដែន

ស្ថានទូតបរទេសប្រចាំនៅប្រទេសកម្ពុជា ចុះទៅពិនិត្យតំបន់ ដីកម្ពុជាដែលកងទ័ពថៃដាក់ទុកដីដី និងរាយលូសបន្ទាត់ខ្លួន ដីប្រជាជនកម្ពុជា (ក្រសួងការពារជាតិកម្ពុជា)

ចាស់ទុំដ៏វិសេសវិសារ ឆ្លើយតបចំពោះការញុះញង់ ពីប្រទេសថៃ (២) ប្រទេសកម្ពុជាមានប្រៀបដាច់លើ ផ្លូវច្បាប់ ហើយការដែលប្រទេសថៃបដិសេធមិន ទទួលស្គាល់សេចក្តីសម្រេចរបស់តុលាការយុត្តិធម៌ អន្តរជាតិ គឺជាសក្តិភាពបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីការ ខូចភាពស្របច្បាប់របស់ប្រទេសថៃទៅវិញទេ និង (៣) ប្រទេសកម្ពុជា មានប្រៀបដាច់ទៅលើផ្នែក ប្រវត្តិសាស្ត្រ។

ប្រទេសថៃតែងតែមានមហិច្ឆតាចង់ដណ្តើមយក ទឹកដីមួយភាគធំរបស់កម្ពុជា ប៉ុន្តែការប៉ុនប៉ងនេះ ត្រូវ បានរារាំងជាច្រើនលើកច្រើនសារមកហើយ។

រដ្ឋាភិបាលអភិរក្សនិយមរបស់ប្រទេសថៃ ឆ្នាំ២០២៦

សំបុត្រ

លោក អានុទីន ឆានរីរៈ កូល ភ្នាក់ពិធីទទួលព្រះរាជក្រឹត្យតែងតាំងជា នាយករដ្ឋមន្ត្រីថៃជាដ្ឋវការ
កាលពីថ្ងៃទី៧ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០២៥ (សារព័ត៌មាន វ័យទីរ)

ប្រជាជនថៃបានបោះឆ្នោតជ្រើសរើសរដ្ឋាភិបាលអភិរក្សនិយមមួយ ដែលប្រើប្រាស់គោលនយោបាយ
ការបរទេសបែបឈ្លានពានមកលើប្រទេសកម្ពុជា ជាប្រទេសជិតខាងរបស់ខ្លួន ដើម្បីបង្កាញពីភាពរឹងមាំ និង
សន្តិសុខជាតិទៅកាន់អ្នកបោះឆ្នោត ជាអកុសល ដោយសារតែរដ្ឋាភិបាលថៃទើបតែត្រូវបានបង្កើតឡើងនេះ
ប្រជាជនកម្ពុជានឹងត្រូវរង់ចាំឱ្យការដកពិសោធន៍នៃមនោគមវិជ្ជាជាតិនិយមវាតទីរបស់ថៃ ដើរដល់ទីបញ្ចប់សិន
នៅមុនពេលដែលប្រទេសថៃដឹងខ្លួនថា ទង្វើនេះ ក៏មិនមែនជាជម្រើសដ៏ឆ្លាតវៃនោះទេ។

ឧត្តមសេនីយ៍ឯក អាឌុល ប៊ុនថាំចារីន

នាំច យុ

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ រដ្ឋមន្ត្រីការពារជាតិ ថៃ ឧត្តមសេនីយ៍ឯក អាឌុល ប៊ុនថាំចារីន ពាក់ព័ន្ធនឹង លទ្ធភាពនៃការដុះ អាវុធជុំវិញរវាងកម្ពុជា និងថៃ គឺផ្អែកទៅលើការសន្មត និងការបកស្រាយដោះស្រាយ ដែលខុសគ្នា ឬអាចនិយាយបានថា វាគឺជាចេតនា បង្កការភាន់ច្រឡំ។

ឧត្តមសេនីយ៍ឯក អាឌុល ប៊ុនថាំចារីន បាន អះអាងថា ដោះស្រាយបញ្ហារវាងកម្ពុជា និងថៃ នាពេល អនាគតអាចនឹងមានទ្រង់ទ្រាយធំ ប៉ុន្តែភាគពិតទៅ ដោះស្រាយភាគច្រើនកន្លងមក គឺជាការឈ្លានពានដោយ អាវុធយុទ្ធភណ្ឌបង្កឡើងដោយយោធាថៃ ឬយ៉ាង ហោចណាស់ក្នុងកម្រិតប្រតិបត្តិការយោធា ដែល ឈ្លានពានដល់ការដាក់ពន្ធនាគារក្នុងទីតាំងថៃ កាន់ កាប់ទឹកដីកម្ពុជា ដែលគឺជាការរំលោភលើច្បាប់ អន្តរជាតិ និងកិច្ចព្រមព្រៀងឈប់បាញ់ដែលសម្រប សម្រួលដោយសហរដ្ឋអាមេរិក និងអាស៊ាន។ ការប៉ះ ទង្គិចគ្នា និងការចូលកាន់កាប់ជាច្រើនលើក ច្រើនសារទាំងនេះ បានក្លាយជារូបភាពគួរឲ្យជាការ រំលោភបំពាន និងការឈ្លានពានទឹកដីកម្ពុជាក្នុង កម្រិតយុទ្ធសាស្ត្រ ដែលមិនមែនជារឿងតូចតាចនោះ ទេ។ ទង្វើនេះគឺជាកត្តាជំរុញសំខាន់បំផុតតែមួយគត់ ដែលអាចនឹងញុះញង់ឱ្យមានសង្គ្រាមទ្រង់ទ្រាយធំ រវាងកម្ពុជា និងថៃ។ កម្ពុជានៅតែអនុវត្តភាពស្រប ច្បាប់តាមលំដាប់អន្តរជាតិ ដើម្បីការពារ ប្រជាពលរដ្ឋ អធិបតេយ្យភាព និងបូរណភាពទឹកដី របស់ខ្លួន ទោះបីជាមានការលើកឡើងយ៉ាងណា ក៏ដោយ ពីសំណាក់រដ្ឋាភិបាលថៃ។

ឧត្តមសេនីយ៍ឯក អាឌុល ប៊ុនថាំចារីន រដ្ឋមន្ត្រីការពារជាតិថៃ កំពុងពិនិត្យមើលកាំភ្លើង។ (បណ្តាញសារព័ត៌មានថៃ)

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា នៅតែបន្តប្រកាន់ខ្ជាប់ ភាពចាស់ទុំវិសេសវិសាល ក្នុងការព្យាយាមដោះស្រាយ ស្ថានភាពការណ៍នានា តាំងពីដើម ដោយសន្តិវិធី។ ស្ថិតក្នុងកាលៈទេសៈនេះ ដោយមិនខ្វល់ខ្វះ អ្វីទាំងអស់ដែលឧត្តមសេនីយ៍ឯករបស់ភាគីថៃ លើកឡើង ភាគីកម្ពុជានៅតែឈរលើជំហរ ទប់ស្កាត់ មិនឱ្យមានការរីករាលដាលនៃដោះស្រាយកាន់កាប់ ខ្លាំងក្លា និងគួរឱ្យកត់សម្គាល់បន្ថែមទៀត។

យោធាថែ ខ្លួនសម្បទារ ចំពោះការបាត់បង់ជាតិមួយ

រំលឹក

អ្នកនាំពាក្យកងទ័ពជើងទឹកថៃ លោក កុម្មុយនិស្ត ណារី ត្រី ប្តីរ៉ា ច រតនាឆាយាដា នាពេលថ្មីៗនេះ បាននិយាយថា កងទ័ពជើងទឹកភូមិភាគថៃនឹងឆ្លើយតបដោយកម្លាំងយោធា ប្រសិនបើរកឃើញថាមានកងទ័ពកម្ពុជាប្រឆាំងចូលក្នុងទឹកដីថៃ បន្ទាប់ពីទង់ជាតិថៃមួយបានបាត់ពីដី ទង់ជាតិ ក្នុងតំបន់ព្រំដែនយុទ្ធសាស្ត្រក្រចកសេះ នៅភូមិដាក់ខាត។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាសាធារណៈ ដ៏ក្តៅក្តាយរបស់កងទ័ពថៃនេះ គឺមិនត្រឹមតែជារឿយដែលកូរឡិអស់សំណើចតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាទង្វើពោរពេញទៅដោយពុតត្បាតថៃមទៀតផង។ កងទ័ពថៃហាក់មើលមិនឃើញពីភាពពុតត្បាតរបស់ខ្លួន ក្នុងការទាមទារកាន់កាប់លើទីតាំងព្រំដែនជាទីសក្តានុពលរបស់ប្រទេសដទៃ ខណៈពេលដែលខ្លួនកំពុងកាន់កាប់ដោយខុសច្បាប់លើដីនៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ភាគីដែលខ្លួនកំពុងចោទប្រកាន់។ ស្ថានភាពដ៏កូរឡិអស់សំណើចនេះ មានសភាពកាន់តែហួសចិត្ត ដោយសារការពិតដែលថា កាលៈទេសៈបង្កើនការខឹងសម្បទាររបស់កងទ័ពថៃនេះ គឺគ្រាន់តែដើម្បីលើកឡើងរបស់ខ្លួនថា ទង់ជាតិថៃមួយផ្ទុយបានបាត់ទៅតែប៉ុណ្ណោះ។ នៅថ្ងៃនេះ កងទ័ពថៃកំពុងផ្ទុះកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារតែការបាត់បង់ជាតិមួយ។

ថ្ងៃស្អែក ប្រហែលជាអាចមានការបាត់ដើមឈើមួយដើម ឬវត្ថុបុរាណប្លែកៗផ្សេងទៀត ចេញពីដីនៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ថៃដែលអាចត្រូវប្រើប្រាស់ធ្វើ

យោធាថៃមកបោះដី ទង់ជាតិនៅលើដីខ្មែរ ក្នុងស្រុកមណ្ឌលសីមា ខេត្តកោះកុង រូបថតថ្ងៃទី១២ ខែមីនា ឆ្នាំ២០២០។ (បណ្តាសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ជាលេសស្របច្បាប់ ដើម្បីបង្កឱ្យមានជម្លោះប្រដាប់អាវុធទ្រង់ទ្រាយធំរវាងប្រទេសទាំងពីរ។ ខណៈពេលដែលកងទ័ពថៃកំពុងស៊ើបអង្កេតលើកាលៈទេសៈកូរឡិសង្ស័យ ជុំវិញការបាត់បង់ទង់ជាតិដ៏អាថ៌កំបាំងរបស់ខ្លួននិងកំពុងស្វែងរកលទ្ធភាពប្រើប្រាស់កម្លាំងយោធាជាការឆ្លើយតបនោះ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជានៅតែបន្តបង្ហាញនូវជំហរដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ និងមានភាពចាស់ទុំជាងមុនក្នុងការដោះស្រាយវិវាទព្រំដែនតាមរយៈវិធានការទូតដោយសន្តិវិធី។ យើងមានតែសង្ឃឹមថាភាពម៉ឺងម៉ាត់ ភាពចាស់ទុំ និងសន្តិភាពនឹងទទួលបានជ័យជម្នះជាស្ថាពរលើការសម្តែងការខឹងសម្បទារខុសរឿង ក្នុងកាលៈទេសៈទាំងនេះ។

តំបន់ទី ៣

ភូមិភាគពាយ័ព្យទិស

សេចក្តីវាយការណ៍ប្រចាំអាទិត្យខ្សែអន្តការ ២.៥៦០ ថាទីស្នេហា

ដកស្រង់ចេញពីឯកសារ D0១៧/៥៦

សោម ម៉ិនថន

I - សភាពការណ៍ខ្លាំងខាងក្នុង ខ្លាំងខាងក្រៅ

១- សភាពការណ៍ខ្លាំងខាងក្នុង ពិនិត្យរួមតំបន់៣ ក្នុងអាទិត្យនេះ ចាប់ពីថ្ងៃទី១២ ខែ ឆ្នាំ១៩៧៧ រហូតដល់ថ្ងៃទី២២ ខែ ឆ្នាំ១៩៧៧ នេះ តាមស្រុកនីមួយៗ ក្នុងសហករណ៍នីមួយៗ ក្នុងតំបន់៣ទាំងមូល ចំពោះ ខ្លាំងខាងក្នុង ខ្លាំងជារូបភាព ខ្លាំងដែលបង្កប់ខ្លួននៅក្នុងស្រុក តាមសហករណ៍ តាមប្រជាជន និងខ្លាំងវណ្ណៈនៅតែមានចេញជាបុគ្គល ប្រឆាំងនឹងបដិវត្តន៍សង្គមនិយម និងសមូហភាពជាបន្តបន្ទាប់ មិនទាន់អស់ទេ ចំពោះ ខ្លាំងខាងក្នុង ដូចចេញជាបុគ្គល រឿងមានក្រវែងគ្រាប់សារីនីណែ នៅស្រុកមង្គលបុរីចុងស្ពានថ្ម ត្រង់ផ្លូវបែកកន្លែងយាម ផ្លូវទៅរោងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវ កន្លែងកម្មករនៅ គ្មានគ្រោះថ្នាក់អីទេ ប៉ុន្តែខូចខាតកង់ឡានយោ ជាបែកកង់ មនុស្សក្រវែងរកមិនឃើញ ថ្ងៃមិនចាំទេ ក្នុងខែ ១៩៧៧ នេះ ឯង ម្យ៉ាងទៀតមានលួចវាយគ្នា នៅសហករណ៍បត់ត្រង់កម្មករបររទេះសេះ ពេលលួចកំពុងដូក្លែង វាយពីក្រោយសន្លប់នៅថ្ងៃទី១៧ ខែ ឆ្នាំ១៩៧៧ នេះ ហើយនៅថ្ងៃទី១៦ ខែ ឆ្នាំ១៩៧៧ មានរត់អស់៦នាក់ នៅសហករណ៍បុស្ស៊ីក្រោម ស្រុកមង្គលបុរី ពួកនេះ សុទ្ធតែសមាសភាពជា ៣ហានទាំងអស់ដែលរត់នេះ យើងមានវិធានការណ៍ស្នាក់តាម តែមិនទាន់ដឹងជានៅកន្លែងណាទេ នៅថ្ងៃទី១៤ ខែ ឆ្នាំ១៩៧៧ យោ ធាកងតំបន់ប្រឡំបាញ់ពេទ្យកម្ពុតក្រុមចាញ់ស្លាប់ម្នាក់នៅសហករណ៍តាក្រែ មិនដឹងមូលហេតុដូចម្តេច ពីព្រោះបាញ់នៅថ្ងៃល្ងាច ដង ក្នុងបញ្ហានេះ យើងកំពុងតែមានវិធានការណ៍តាមដានយោ ជាដែលបាញ់នោះ។

២- ម្យ៉ាងទៀតក្នុងតំបន់៣ ក្នុងស្រុកនីមួយៗ ក្នុងសហករណ៍នីមួយៗ មានការដុលដុសរឿងបញ្ហាសីលធម៌គ្រប់ស្រុក គឺមានខិលខូចរវាង បុរស និងនារី ដែលមានប្រពន្ធហើយ មានប្តីហើយ ក្បត់ចិត្តប្តី ក្បត់ចិត្តប្រពន្ធជានខូចនឹងគ្នា អង្គការបដិវត្តន៍យើងបានអប់រំណែនាំជាបន្តបន្ទាប់ នៅតែប្រព្រឹត្តល្មើសមិនអនុវត្តតាមការណែនាំរបស់អង្គការបដិវត្តន៍យើង នៅតែប្រឆាំងនឹងមាតិកាបដិវត្តន៍ដែលស្អាតស្អំ ចំពោះពួកនេះមិនព្រមលះបង់សង្គមពុករលួយសោះ នៅតែប្រឆាំងជាប់ យើងខ្ញុំសម្រេចបោសសម្អាតកម្ទេចចោល ទុកមិនបានទេ ខូចប្រពន្ធកេ ហេតុនេះចំពោះ សភាពការណ៍ខ្លាំងខាងក្នុង នៅតែមានជាបន្តបន្ទាប់មិនទាន់អស់ទេ។

៣- សភាពការណ៍ខ្លាំងខាងក្រៅ ពិនិត្យរួមក្នុងតំបន់យើងខ្ញុំទាំងមូលប្រចាំអាទិត្យនេះ មិនទាន់មានអ្វីប្លែកដូចបានរាយការណ៍ ដូចអាទិត្យមុនដែរ ប៉ុន្តែមានខ្លាំងមួយចំនួន ដែលរត់លួចមកពីតំបន់៤

ស្រុក៤១ និងតំបន់១៧ ក្នុងអាទិភាពនេះ ចាប់បានចំនួន ១៥ ក្បាល គឺស្រុកអំពិល ចាប់បាន ៧ ក្បាល ស្រុកភ្នំសំពៅ ចាប់បាន ៤ ក្បាល ស្រុកបវេល ចាប់បាន ៤ ក្បាល រួម ១៥ ក្បាល។

ហេតុនេះ ទាំងខ្នងខាងក្នុង ទាំងខ្នងក្រៅ យើងខ្ញុំខិតខំបន្តទប់ទល់ និងរារាំងកំហុសសម្បត្តិភាគ ទៅទៀតឱ្យអស់។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងអាទិភាពនេះ ចំពោះ ខ្នងខាងក្រៅ នៅថ្ងៃទី១២ ខែឧសភា ឆ្នាំ១៩៧៧ នេះ មានកំហុសហោះររបស់ខ្នង ២ គ្រឿង ហោះចូលមកដល់ភូមិភាគក្នុង សហករណ៍ក្នុងភូមិ កាត់ទៅ ផ្ទះពួកវិញ នៅថ្ងៃទី១៧ ខែឧសភា ឆ្នាំ១៩៧៧ ដដែល មានកំហុសហោះមួយគ្រឿងរបស់ខ្នង ហោះមក ពីទិសខាងលិច ហោះមកដល់ដង្កោតាម៉ាង ក្នុងស្រុកអំពិល ត្រឡប់ទៅ ខាងលិចវិញ។

I.សេចក្តីបន្ថែមពីសភាពការណ៍ខ្លាំងខាងក្នុង ខ្លាំងខាងក្រៅ

១- សភាពការណ៍ខ្នងខាងក្នុង តំបន់៣ ក្នុងអាទិភាពនេះ ចាប់ពីថ្ងៃទី២២ ខែឧសភា ឆ្នាំ១៩៧៧ នេះ មកទល់ថ្ងៃទី៣១ ខែឧសភា ឆ្នាំ១៩៧៧ នេះ តាមស្រុកនីមួយៗ តាមសហករណ៍នីមួយៗ ក្នុងតំបន់៣ យើងខ្ញុំទាំងមូល ចំពោះ ខ្នងខាងក្នុង តាមស្រុកនីមួយៗ នៅតែមានចេញជាបាតុភាពជាបន្តបន្ទាប់ ដូច មានការរត់លូន នៅក្នុងស្រុកមង្គលបុរី ចំនួន៨ ក្បាល នៅ សហករណ៍តា ឡី ៤ ក្បាល នៅ សហករណ៍ អូរច្រាសា ១ ៤ ក្បាល នៅថ្ងៃទី២២ ខែឧសភា ឆ្នាំ១៩៧៧ នេះ សុទ្ធតែសមាសភាពជា ទាហាន យើងបាន ស្រាវជ្រាវរកមេវាដែលបំបះឱ្យរត់លូន យើងចាប់បានចំនួន ១៥ ក្បាល ទៀត នៅ សហករណ៍ចំណោម ៤ ក្បាល នៅរហត់ទឹក១ក្បាល នៅបន្ទាយនាង ២ ក្បាល នៅអូរច្រាសា ១ ១ ក្បាល ក្រៅពីនេះ សុទ្ធតែ ពួកសមាសភាពដែលបម្រើទុបាយកលរបស់ខ្នង បង្កប់នៅក្នុងសហករណ៍ តាមស្រុកនីមួយៗ ដែល ប្រឆាំងនឹងមាតិកាបដិវត្តន៍ ស្រុកមង្គលបុរីចាប់បាន ១៥ ក្បាល ស្រុកបវេល ចាប់បាន ៤ ក្បាល។

២- សភាពការណ៍ខ្នងក្នុងអាទិភាពនេះ តាមដងស្ទឹងមង្គលបុរី មានចេញជាបាតុភាពច្រើនដូចតទៅ៖

- ដូចកងចល័តនៅស្ទើរ វាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើ បានតែវាយចោល ម្យ៉ាងទៀតបាតុភាព និយាយប្រហារ នឹងច្រៀងដៀលបដិវត្តន៍សង្គមនិយម សុំបាយលាយត្រកូន ធ្វើបដិវត្តន៍គ្មានពេលទំនេរ បើនៅសង្គមចាស់ស្រួល ដូច្នោះធ្វើឈឺខ្លះទៅត្រាន់បានសម្រាក ហើយវាច្រៀងថា ឱកម្មជាអើយល្អ អនេកគោសល់តែស្បែក មនុស្សសល់តែឆ្អឹង វាពូស្មូរកាំភ្លើងវាច្រៀង ផ្លូវលាន់ត្រឹម ជិតបានស្ទឹង ហើយយើង។

ម្យ៉ាងទៀត ចេញបាតុភាពបំផ្លាញ ដូចជាបង្កើតស្រូវ ហើយខ្លះខ្លាយមិនទទួលខុសត្រូវ ដូចដក ស្ទឹងជញ្ជូនកញ្ចក់កញ្ចែង ធ្វើឱ្យខូចដើមស្រូវ ហើយប្រជាជនតាមដងស្ទឹង បើពូស្មូរកាំភ្លើង ខាងលិច ទឹកមុខញញឹម បើមិនដូចជា ទឹកមុខក្រៀមក្រំ ម្យ៉ាងទៀតមានសរសេរសំបុត្រដូងចោល ក្បត់ សីលធម៌ ធ្វើជាភ្នក ពិនិត្យរូបក្នុងតំបន់៣ យើងខ្ញុំ តាមស្រុកនីមួយៗ ក្នុងខែនេះ មានដុសដុលច្រើន រឿងសីលធម៌គ្រប់ស្រុក ម្យ៉ាងទៀតមានលួចកាប់គោ ស៊ីក៏មាន នៅស្រុកបវេល សហករណ៍បឹងអំពិល។

បាតុភាពដែលមានដូចខាងលើនេះ នៅស្រុកមង្គលបុរី សហករណ៍បុស្សី សហករណ៍ចំណោម និងរហត់ទឹក អូរច្រាសា ១ បន្ទាយនាង ឡី។

- រឿងសីលធម៌មានគ្រប់ស្រុក ភ្នំសំពៅ បវេល អំពិល ជ្រោយចង្វារ មង្គលបុរី ចំពោះ ខូចសីលធម៌ ដោយច្រើនក៏ប្រជាជន ដែលមានប្តី ប្រពន្ធហើយ ខូចនឹងគ្នា មានមួយចំនួនមូលដ្ឋាន ដូចជា ឈ្នួបនិង កងដលិត មានខូចចំពោះ ឆ្នាំ ១៧ មេសា សភាពការណ៍ដែលមានចេញជាបុគ្គល ដូចខាងលើនេះ តាមស្រុកនីមួយៗ យើងខ្ញុំមានវិធានការណ៍តាមដានពិនិត្យ រកប្រាសសម្បត្តិទៅទៀត ពួកដែល ប្រឆាំងនឹងមាតិកា សមាសភាពដែលក្បត់ទាំងជួរ ទាំងក្នុងសហករណ៍ ក្នុងប្រជាជន។

៣-សភាពការណ៍ខ្នងខាងក្រៅ

១- ពិនិត្យរួមក្នុងតំបន់៣យើងខ្ញុំ ចំពោះ ខ្នងខាងក្រៅ ក៏មិនទាន់មានអ្វីខុសប្លែក ដូចបាន រាយការណ៍ជូនអាជ្ញាធរដែនដី ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃទី២៥ ខែ មេសា មានករណីហោះមួយគ្រឿង អាមីបមកពី ខាងលិច តាមផ្លូវជាតិ ស្រុកជ្រោយចង្វារ ត្រឡប់វិញ ដល់ថ្ងៃទី៣០ ខែ មេសា ដដែល មានករណីហោះ មួយគ្រឿងទៀត មកដល់កូបតូច ក្នុងស្រុកជ្រោយចង្វារ ហើយត្រឡប់ទៅវិញ ចំពោះ សភាពការណ៍ ខ្នងខាងក្រៅ មានតែប៉ុណ្ណោះ។

តំបន់ទី៤

សេចក្តីរាយការណ៍ អំពីសភាពការណ៍ខ្នង

ស្រុកបាក់ព្រះ សភាពការណ៍ខ្នងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ តាមក្តាប់ចលនាទៅឃើញថា មាន លេចឡើងមួយចំនួន ដូចជា ខ្នងកាប់អ្នកយូរ គោ ៣នាក់ ធ្វើឱ្យរួសៗ ដូចជា មានគ្រូបង្រៀន ប្រើ កុមារឱ្យដើរលួច បើរកលួចមិនបាន វាមិនឱ្យកុមារនោះ ហូបបាយទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្នងសមាសភាព ជា ៣ហាន វា លួចកាប់គោយកមួយក្បាលទៅ។

ខ្នងរបប និង ខ្នងវណ្ណៈ នៅមានមួយចំនួន ដូចជា លួចបេះបោចដល់ដំណាំ និង លួចស្រូវ អង្ករ ជាដើម។ ក្នុងបញ្ហានេះ មានខ្នងវណ្ណៈ វាមិនព្រមចេញទៅ ពលកម្មជាមួយបងប្អូនទេ វាធ្វើពុតថា ឈឺសួត ឈឺបេះដូង ឈឺក្រពះ ។ ល។ តាមពិតពួកនេះ វាសម្លឹងនៅដូច្នោះ ចាំតែប្រតិបត្តិការសល្អ វា លួចនេះ លួចនោះ តាមតែចិត្តវា។

តំបន់ទី៦

សេចក្តីរាយការណ៍ជូន ម. ៥៦០ អំពីសភាពការណ៍ ការពារប្រទេស

១- សភាពការណ៍ខ្នងខាងក្រៅ ក្នុងរយៈពេល២០ថ្ងៃ ចាប់ពីថ្ងៃទី៣១- ៧- ៧៧ មកទល់នឹង ថ្ងៃទី ២០- ៨- ៧៧ នេះ ក៏មិនទាន់មានសភាពអ្វីប្រែប្រួលនៅឡើយទេ តាមខ្សែបន្ទាត់ការពាររបស់យើង។

ប៉ុន្តែមិនទាន់មានសភាពអ្វីប្រែប្រួលក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែបំពាក់ស្មារតីប្រុងប្រយ័ត្នបដិវត្តន៍ខ្ពស់ ជាប់ជានិច្ច នៅទស្សនកោលដំហរនយោបាយ សតិអារម្មណ៍ចាត់តាំងគ្រប់ផ្នែក ទាំងកម្មាភិបាល ទាំង យុទ្ធសាស្ត្រ ដើម្បីម្ចាស់ការក្នុងការបន្តការពារតាមខ្សែបន្ទាត់រវាងព្រំដែនកម្ពុជាថៃឱ្យកាន់តែរឹងប៉ឹង ឡើង តាមមាតិកាបស់បក្ស។

២- សភាពការណ៍ខ្មាំងខាងក្នុង៖ ក្នុងរយៈពេលមួយថ្ងៃនេះ យើងបានបន្តបោសសម្អាតខ្មាំង នៅ ខាងក្នុង មូលដ្ឋាន នឹងបន្តបុកបុកព្រៃ និងឆែកឆែរព្រៃនៅតាមដងស្ទឹង តាមអូរ តាមភ្នំ។

នៅស្រុកពាមព្រះ ៖ កាលពីថ្ងៃទី៧-៨-៧៧ យើងកម្ទេចខ្មាំងបានចំនួន១១ក្បាល ដែលវាដើរ ឆ្លងកាត់ពីតំបន់នានា រត់ទៅបម្រើពួកក្បត់នៅប្រទេសថៃ។

នៅស្រុកលាច ៖ ស្រុកក្នុងនេះមិនទាន់លេចពូជគុកភាពអ្វីដែលនាំឱ្យយើងចាប់អារម្មណ៍ទៀតដែរ ទាំងខ្មាំងខាងក្នុងមូលដ្ឋាន ក៏ដូចជាខ្មាំងដែលដើរឆ្លងកាត់តាមព្រៃ តាមភ្នំ។

វិធានការណ៍ ៖ ប៉ុន្តែទោះជាមិនទាន់មានអ្វីឱ្យយើងចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងនៅតែ បន្តការបោសសម្អាតខ្មាំង ដែលរស់នៅបង្កប់ស្ទឹងផ្ទៃក្នុងមូលដ្ឋាន ខ្មាំងដែលដើរឆ្លងកាត់ព្រៃតាម ភ្នំក្តី នៅតាមស្រុក តាមសហករណ៍ នៅតាមមូលដ្ឋាន និងក្នុងអង្គភាពផ្សេងៗ រួមក្នុងតំបន់ទី៦ ធ្វើ ម្ចាស់ការឱ្យបានដាច់ខាត។

កសិករនៅសហករណ៍ ក្នុងស្រុក មង្គលបុរី ភូមិភាគពាយ័ព្យ កំពុងធ្វើ ប្រព័ន្ធសំណង់ចាត់ចែងទឹក។
(បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

កសិករនៅសហករណ៍ ក្នុងស្រុកភ្នំស្រុក ភូមិភាគពាយ័ព្យ កំពុងជញ្ជូនថ្ម យកទៅ លាយបាយអ សម្រាប់ធ្វើទ្រទឹក។
(បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

នាឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ពុទ្ធសករាជ ២៥៧០ ត្រូវនឹងក្រិស្តសករាជ២០២៦ ខ្ញុំសូមគោរពជឿជាក់គុណដ៏ស្មោះស្ម័គ្រចំពោះវីរកងទ័ពកម្ពុជាដែលបានពលីនឹងកំពុងបន្តលះបង់សាច់ស្រស់ឈាមស្រស់របស់ខ្លួនស្ទើរតែក្លាយជាទន្លេទៅហើយក្នុងរយៈកាលរបស់តំរូវកន្លងមកនេះ ដើម្បីការពារជាតិមាតុភូមិ អធិបតេយ្យភាព និងសន្តិភាពដែលមានតម្លៃបំផុតសម្រាប់យើងគ្រប់គ្នា។ ក្នុងនាមខ្ញុំជាប្រជាជនកម្ពុជាមួយរូប មិនបានភ្លេចនូវកំរិតវីរភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់អស់លោកទេ យើងខ្ញុំនៅតែចងចាំជានិច្ចនៅក្នុងដួងចិត្ត។ ក្នុងឱកាសនេះ ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់លក្ខណៈកិត្តិយសរបស់កងទ័ពឱ្យជួបតែភាពស្ងប់ស្ងុំ និងធ្វើដំណើរទៅកាន់សុភមង្គល ចំណែកឯ វីរកងទ័ពដែលកំពុងបន្តបេសកកម្មនៅលើគ្រប់សមរម្យមុខ និងសមរម្យមុខក្រោយ សូមឱ្យជួបតែសំណាងល្អ និងសុខភាពល្អបរិបូណ៌ពេញមួយជីវិត ដើម្បីបន្តផ្តល់ភាពកក់ក្តៅ និងការការពារដ៏អស្ចារ្យបែបនេះរហូតទៅ។ ដោយក្តីគោរព និងជឿជាក់គុណយ៉ាង

ខ្រាងរៀន អំពីខ្ញុំបាទ! ស្នេហា និងចិត្ត

ក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ ដែលនឹងឈានចូលមកដល់នាពេលឆាប់ៗខាងមុខនេះ ខ្ញុំសូមផ្ញើនូវសារជូនពរយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ និងពោរពេញដោយសេចក្តីគោរពជឿជាក់គុណបំផុតជូនចំពោះវីរកងទ័ពកម្ពុជា ដែលកំពុងឈរជើងការពារទឹកដីយ៉ាងសកម្មនៅតាមបណ្តោយព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ។ សូមអរគុណដល់បងៗយុទ្ធជនយុទ្ធនារី ដែលបានលះបង់សេចក្តីសុខដុំរាល់ខ្លួនឃ្លាតឆ្ងាយពីក្រុមគ្រួសារ និងដូនសម្លែង ដើម្បីឈរជើងនៅសមរម្យមុខ ការពារបូរណភាពទឹកដី និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ប្រជាជនកម្ពុជាទាំងអស់។ ទោះបីក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ស្មារតីអង្គអាចក្លាហាន និងភាពស្មោះត្រង់របស់បងៗ គឺជាបង្កើនលក្ខ័ណៈដ៏រឹងមាំបំផុតសម្រាប់ជាតិមាតុភូមិរបស់យើង។ សូមឱ្យទេវតាឆ្នាំថ្មី តាមជួយបីបាច់ថែរក្សាដល់កងទ័ពយើងគ្រប់ៗរូប ឱ្យមានសុខភាពល្អមាំមួន កម្លាំងខ្លាំងក្លា ស្មារតីវៃឆ្លាត និងទទួលបានជោគជ័យគ្រប់ភារកិច្ចការពារជាតិ។

ដោយក្តីគោរពស្រឡាញ់ពីខ្ញុំបាទ! យ៉ាង និក្ខលឡា

ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ ខ្ញុំសូមបង្ហាញដល់គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ និងទេវតាឆ្នាំថ្មី តាមជួយបីបាច់ថែរក្សា និងបោះព្រំពារដ៏យូរដូនដល់បងប្អូនវីរកងទ័ពដែលកំពុងឈរជើងបំពេញភារកិច្ចការពារបូរណភាពទឹកដីនៅតាមសមរម្យមុខ និងក្រុមគ្រួសារទាំងអស់។ សូមជូនពរលើកលែងនូវវីរកងទ័ពមានសុខភាពល្អបរិបូណ៌ កម្លាំងមាំមួនបញ្ញាក្លឹក្លាវាងវៃ ទទួលបានជ័យជម្នះលើគ្រប់ភារកិច្ច និងសូមឱ្យទទួលបាននូវពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឆ្កើយ។

ដោយក្តីគោរព! កែវ សុភិ

នាខ្ញុំសូមគោរពជឿជាក់គុណ និងអរគុណយ៉ាងក្រៃលែង ចំពោះបងៗព្យា និងអ័រ វីរកងទ័ពដែលបានលះបង់កម្លាំងកាយចិត្តការពារបូរណភាពទឹកដី និងប្រជាជននៃយើង។ ដោយសារតែវត្តមានរបស់បងៗព្យា និងអ័រ វីរកងទ័ព ដែលចាំការពារនៅតាមព្រំដែន ទើបធ្វើឱ្យយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានសេចក្តីសុខសប្បាយ និងមានសុវត្ថិភាព អាចប្រកបកិច្ចការងារផ្សេងៗបាន ជាពិសេស មានឱកាសបានចូលរួមប្រារព្ធពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំប្រពៃណីខ្មែរខាងមុខនេះ។ ដោយសារតែប្រទេសរបស់យើង នៅតាមព្រំដែន ពុំទាន់មានស្ថានភាពល្អប្រសើរ និងកំពុងប្រឈមនឹងសត្រូវឃ្លានពានថៃ បានធ្វើឱ្យបងៗព្យា និងអ័រ វីរកងទ័ព ខកខាននៅក្នុងឱកាស

ក្នុងឱកាសព្រះរាជពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ខាងមុខ ឆ្នាំមមី ពុទ្ធសករាជ២៥៧០ ខ្ញុំសូម
គោរពជូនគុណដល់បងៗវីរកងទ័ពដែលបានពលី ក្នុងបុព្វហេតុការពារទឹកដី សូមឱ្យវីរកងទ័ពពលី បាន
ទៅកាន់ទីស្ងប់សុខ និងសូមប្រសិទ្ធពរជ័យដល់បងៗវីរកងទ័ពជួរមុខទាំងអស់ ដែលកំពុងឈរជើងការពារ
ទឹកដីដោយភាពអង់អាចក្លាហាន ដើម្បីប្រជាជនកម្ពុជាទាំងអស់ឱ្យមានជោគមារណ៍យសស៊ីស្តី ជ័យមង្គល
ឈ្នះអស់មារសត្រូវដែលប៉ុនប៉ងលេបទឹកដី និងសូមបួសស្នូលឱ្យវីរកងទ័ពទាំងអស់ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារជួប
តែសេចក្តីសុខ សុវត្ថិភាព និងសុខភាពល្អ។

សិ សុខចំរើន

កាលពីថ្ងៃសៅរ៍សប្តាហ៍មុន ខ្ញុំបានទៅសួរសុខទុក្ខវីរកងទ័ពរបស់យើងដែលកំពុងការពារទឹកដីនៅ
ច្រកព្រំដែនថ្មដា ស្រុកវាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់ ជាទីតាំងដែលទាហានថៃបានវាតទឹមកលើដែនអធិបតេយ្យ
កម្ពុជា និងកំពុងកាន់កាប់ដោយខុសច្បាប់ ដោយប្រើប្រាស់ទុក្ខនឹមនិរន្តរ៍របស់ខ្លួន ហើយពន្យារពេលក្នុងការ
ដោះស្រាយជម្លោះព្រំដែន។ បន្ទាប់ពីធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ភ្នំនិងជួរកាប់កុងរាងដូចអន្ទឹងរាងរូបមក ខ្ញុំបានមកដល់
ទីតាំងនៅម៉ោងប្រហែល៣រសៀល។ អាកាសធាតុខែមេសាឆ្នាំនេះ ហាក់ក្តៅខ្លាំងខុសធម្មតា បើទោះបីជា
នៅពេលរសៀលក៏ដោយ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំសង្កេតឃើញបងៗវីរកងទ័ពមានទឹកមុខញញឹម
រាក់ទាក់ ប៉ុន្តែមោះមុត ហើយអាចស្តីនឹកម្តៅថ្ងៃដោយមិន្នេញរា។ ខ្ញុំបានសួរសុខទុក្ខកាត់និងថតរូបទុកជា
អនុស្សាវរីយ៍។ វីរកងទ័ពពិតជាដើរតួនាទីសំខាន់ ទាំងនៅពេលដែលប្រទេសមានអភិភាពនិងពេលមាន
សន្តិភាព។ វីរកងទ័ពបានលះបង់ច្រើនដើម្បីការពារជាតិមាតុភូមិកម្ពុជា។ គួររំលឹកថា វីរកងទ័ពជាច្រើនរូប
បានពលីនិងរងរបួសក្នុងពេលសត្រូវឈ្លានពានកាលពីខែកក្កដា និងខែធ្នូឆ្នាំ២០២៥ រួមទាំងវីរកងទ័ពដែល
ជាស្រ្តីកំពុងមានកង្វះ យើងនៅចង់ចាំនិងរំលឹកអំពីវិវាទព្រំដែនអង់អាចនិងការលះបង់នេះជាច្រើន។ ទោះបីជាការ
ធ្វើដំណើរលើកនេះជួបការលំបាកមែន ប៉ុន្តែដំណើរមួយនេះមានអត្ថន័យក្នុងជីវិត ធ្វើឱ្យមានការចងចាំជាច្រើន
និងជួយដល់ជាកម្លាំងចិត្តដល់វីរកងទ័ព។ យើងបានឆ្លងកាត់ប្រវត្តិសាស្ត្រលំបាកជាច្រើន ដែលបានជួយឱ្យ
យើងមានភាពរឹងមាំ រៀនសូត្រពីអតីតកាល និងអភិវឌ្ឍន៍ប្រទេស។ ខណៈពេលយើងកំពុងកសាងសន្តិភាព
រយៈពេលវែង យើងព្យាយាមធ្វើយ៉ាងណាកុំឱ្យមានការឈ្លានពានពីសត្រូវទៀត។ នៅសល់តែមួយសប្តាហ៍
ទៀតប៉ុណ្ណោះ ឆ្នាំថ្មីឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ នឹងចូលមកដល់ដែលត្រូវនឹង គ.ស. ២០២៦ និងម្ចាស់
ម៉ាត់សករាជ ១៤៤៧។ ក្នុងឱកាសឆ្នាំថ្មីនេះ ខ្ញុំសូមជូនពរដល់វីរកងទ័ពកម្ពុជាទាំងអស់ មានសុខភាពល្អ
កម្លាំងខ្លាំងក្លា ទទួលជោគជ័យគ្រប់ភារកិច្ច និងយកឈ្នះអស់មារសត្រូវ ដើម្បីការពារសន្តិសុខជាតិ ដែន
អធិបតេយ្យភាពកម្ពុជាពីការឈ្លានពាន ការពារជនភៀសសឹក និងប្រជាជនកម្ពុជាទាំងអស់ឱ្យមានសុខ
សុវត្ថិភាព។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា លិខិតដ៏ខ្លីមួយនេះ អាចជួយបងៗវីរកងទ័ពកាត់បន្ថយការនឹកដុះបានមួយកម្រិត។

ដោយគ្រឹះការពលិសីលកុណា! សូ ហ្វារីណា

ក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ខ្ញុំបាទ សូមគោរពធ្វើសារជូនពរដ៏ស្មោះស្ម័គ្រចំពោះវីរ
កងទ័ពទាំងអស់ ដែលបានកំពុងបំពេញភារកិច្ចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងអង់អាចក្លាហាន ក្នុងបុព្វហេតុការពារជាតិ
អធិបតេយ្យភាព បូរណភាពទឹកដី និងសន្តិភាពជូនជាតិមាតុភូមិកម្ពុជា។ ខ្ញុំបាទសូមគោរពថ្លែងអំណរគុណ
យ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះការលះបង់កម្លាំងកាយ កម្លាំងចិត្ត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ជាតិរបស់លោក ដែលបាន
ឈរជើងយ៉ាងរឹងមាំនៅសមរម្យជួរមុខ ដើម្បីការពារសុវត្ថិភាព និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ប្រជាជនកម្ពុជា
ទូទាំងប្រទេស។ ក្នុងឱកាសដ៏វិសេសវិសាលនេះ សូមគោរពនិងជូនពរវីរកងទ័ពទាំងអស់ ប្រកបដោយ

សុខភាពល្អ កម្លាំងកាយមាំមួន ប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ និងទទួលបានជោគជ័យគ្រប់ភារកិច្ច។ សូមសំបូងសង្រួង
ទៅគ្នាឆ្នាំថ្មីតាមជួយថែរក្សា ប្រទានពរ សុភមង្គល និងសេចក្តីសុខចម្រើន ជាទិព្វនិរន្តរ៍។ ខ្ញុំបាទសូមជូនពរ
រីកកាន់ទ័ពកម្ពុជា និងក្រុមគ្រួសារ ទទួលបាននូវសេចក្តីសុខ សុភមង្គល វិបុលសុខ និងជោគជ័យគ្រប់ភារកិច្ច
ជាទិព្វនិរន្តរ៍ តរៀងទៅ។

ដោយគ្រឹះការព និងស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំងបំផុត អំពីខ្ញុំបាទ! រស់ សំរេង!

ក្នុងពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ពុទ្ធសករាជ ២៥៧០ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី១៤ ១៥
និង១៦ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦ ដែលនឹងឈានមកដល់នៅពេលខាងមុខនេះ ខ្ញុំសូមរំលឹកអរកុណាដល់រីកកាន់
កងទ័ពការពារព្រំដែនប្រទេសកម្ពុជា បានពលិដ៏រិតក្នុងសង្គ្រាមកម្ពុជាជាមួយប្រទេសថៃ និងទទួលបានសុខុមាលភាព
បុណ្យជូនរីកកាន់ទ័ពឱ្យបានទៅដល់ថា នបរមសុខ។ មួយវិញទៀត ខ្ញុំសូមជូនពរដល់រីកកាន់ទ័ពទាំងអស់ ដែល
កំពុងឈរជើងនៅជួរមុខ ដើម្បីការពារប្រជាជន និងទឹកដីឱ្យទទួលបាននូវជ័យជម្នះ សុខភាពល្អ កម្លាំងមាំមួន
និងពុទ្ធពរទាំង ៤ ប្រការ។

ដោយគ្រឹះការពពីខ្ញុំ! ស្រឡា ចាន់ដូ

ក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ខាងមុខនេះ ខ្ញុំសូមជូនពរដល់រីកកាន់ទ័ពទាំងអស់ឱ្យមាន
សុខភាពល្អ កម្លាំងមាំមួន និងសុវត្ថិភាពគ្រប់ពេលវេលាក្នុងការការពារបូរណភាពទឹកដី។ ខ្ញុំសូមអរកុណាចំពោះ
ការលះបង់ និងការពារប្រទេសជាតិមួយនេះ ដើម្បីឱ្យប្រជាជនរស់នៅដោយសុខសន្តិភាព និងសុភមង្គល។

ដោយគ្រឹះការពពីខ្ញុំ! រឹម ពេទ្រជំរុំ

នៅក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ មហាសង្គ្រាមឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ ខាងមុខនេះ
ជាថ្ងៃសិរីមង្គលជួបជុំគ្រួសារ បងប្អូនរបស់ប្រជាជនខ្មែរទូទាំងប្រទេស ប៉ុន្តែរីកកាន់ទ័ពយើងត្រូវបានឃ្លាតឆ្ងាយ
ពីគ្រួសារ ដោយសារសង្គ្រាមឈ្លានពានពីភាគីថៃចាប់តាំងពីខែសីហា ឆ្នាំ២០២៥ មកដល់បច្ចុប្បន្ននេះ។
រីកកាន់ទ័ពរបស់យើងត្រូវឈរជើងនៅសមរម្យមុខ អស់រយៈពេលជិតមួយឆ្នាំទៅហើយ ឆ្លងកាត់គ្រប់រដូវកាល
មិនថារដូវប្រាំង ឬរដូវវស្សា ទោះបីជាត្រូវរងនូវបរិយាកាស អាហារសធាតុ ក្តៅ ត្រជាក់ ព្យុះភ្លៀង
រីកកាន់ទ័ពរបស់យើងមិនរៀចរវៃ និងគោរពកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន។ ខ្ញុំសូមជូនពរព្យា និងបង្វែររីក
កាន់ទ័ពគ្រប់រូបដែលឈរជើងនៅក្នុងសមរម្យមុខ និងក្រុមគ្រួសារ ទទួលបាននូវសេចក្តីសុខ សុខភាពល្អ
និងទទួលបានជ័យជម្នះ គ្រប់ភារកិច្ច។ សូមចូលឆ្នាំថ្មីជួបតែរៀងល្អៗ និងចៀសផុតពីទម្រង់ព្រៃ ទាំងឡាយ។
ខ្ញុំសូមបួងសួងឱ្យប្រទេសជាតិយើងទទួលបានសុខសន្តិភាព និងរីកកាន់ទ័ពទាំងអស់រាប់ប្រាំបួនជុំគ្រួសារ
ម្តងទៀត។ ខ្ញុំសូមគោរពដឹងកុណាទៅដល់រីកកាន់ទ័ពទាំងអស់ដែលកំពុងឈរជើងនៅគ្រប់សមរម្យមុខ ខណៈ
ពេលអាហារសធាតុកំពុងក្តៅយ៉ាងខ្លាំង ខ្ញុំពិតជាអរកុណាដោយចិត្តជ្រះថ្លា នូវឆន្ទៈ សេចក្តីស្និទ្ធស្នាល អត់ធ្មត់ ឆ្លងកាត់
រាល់ទម្រង់សក្តិ ក្នុងការការពារបូរណភាពទឹកដីកម្ពុជា។

ទីន អាសិយ៉ា

តាម ទំនៀម ទម្លាប់ តាំង ពី ដូន តារ បស់ ខ្មែរ យើង រៀន មក តែ តែ ត្រូវ ព្រម ព្រៀង បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ ប្រពៃណី ខ្មែរ នៅ ក្នុង ខែ ចេត្រ ក្នុង ទិកា សប្តាហ៍ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ខ្មែរ បស់ យើង ដែល ត្រូវ ជា ឆ្នាំ មី រី រក ទី ពេល យើង ជា ប្រើ ន ខ ក ខ ន មិ ន បា ន ជួប ជុំ សមាជិក គ្រួសារ ដោយ សារ ការ បំពេញ ការ ងារ ដើម្បី ការ ពារ បុរណភាព ទឹកដី របស់ ខ្មែរ ពី សត្រូវ ឈ្លាន ពាន សៀម ក្នុង តាម ជា ពលរដ្ឋ ខ្មែរ ម្នាក់ ខ្ញុំ សូម បួង បួន ដល់ ទេវតា ឆ្នាំ ថ្មី និង វត្ត សី ភ្នំ សិ ទ្ធិ នៅ តាម ព្រំ ដែន ខ្មែរ ទាំង អស់ សូម ជូន ពរ ជ័យ ដល់ បង ប្អូន រី រក ទី ពេល យើង ទាំង អស់ ឱ្យ ជួប តែ សេចក្តី សុខ សុខ ភាព ល្អ កម្លាំង មាំ មួន និង ឈ្នះ អស់ មារ សត្រូវ ។ កាល ពី ខែ ចេត្រ ឆ្នាំ ២០២១ ជំងឺ កូវីត-១៩ បាន ឆ្លង រីក រាល ដាល យ៉ាង ខ្លាំង ខ្ញុំ និង ប្រជាជន កម្ពុជា ជា ប្រើ ន មិ ន បា ន ទៅ ចូល រួម បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ នៅ ស្រុក កំណើត ជា មួយ ក្រុម គ្រួសារ នោះ ទេ មិន មាន ប្រជាជន ណា ម្នាក់ ប្រាថ្នា ចង់ បាន ជំងឺ និង សង្រ្គាម នោះ ទេ ប៉ុន្តែ រឿង ទាំង នេះ តែ តែ កើត មាន ឡើង នៅ ក្នុង សង្គម ជា តិ ភត ឈប់ ឈរ ជា ចុង ក្រោយ ខ្ញុំ សង្ឃឹម ថា បង ប្អូន នឹង អាច ត្រឡប់ មក ជួប ជុំ គ្រួសារ ជា ទី ស្រឡាញ់ ជាក់ ជា មិ ន ខ ទេ ។

ដោយសេចក្តីគោរពព្រះ យ៉ែ សុយី

ក្នុង ទិកា សប្តាហ៍ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ខ្មែរ ឆ្នាំ មី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ គ.ស ២០២៦ នេះ គឺ ជា ពេល វេលា ដ៏ វិសេស វិសាល បំផុត ក្នុង ការ ធ្វើ សារ សួរ សុខ ទុក្ខ និង ពាក្យ ជូន ពរ ទៅ កាន់ រី រក ទី ពេល យើង កំពុង ឈរ ជើង ការ ពារ ទឹកដី នៅ តាម បន្ទាត់ ព្រំ ដែន ខ្មែរ ខ្ញុំ សូម ធ្វើ សារ ជូន ពរ ដ៏ ថ្លៃថ្លា ជូន ចំពោះ រី រក ទី ពេល យើង ជា ទី គោរព ស្រឡាញ់ និង ជា ទី មោទក ភាព បំផុត! ក្នុង ទិកា សប្តាហ៍ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ខ្មែរ នេះ ក្នុង តាម ទាំង ប្រជាជន នៅ ជួរ ក្រោយ សូម សម្តែង នូវ ការ ដឹង គុណ យ៉ាង ជ្រាល ជ្រៅ បំផុត ចំពោះ រី រក ទី ពេល យើង ការ លះ បង់ និង ស្មារតី ស្នេហា ជា តិ ដ៏ ខ្ពង់ ខ្ពស់ របស់ ព្រះ និង បង ប្អូន ដែល បាន ខិត ខំ ពុះ ពារ គ្រប់ ខុប សក្តិ បូជា កម្លាំង កាយ ចិត្ត និង ពេល វេលា ផ្ទាល់ ខ្លួន ដើម្បី ការ ពារ បុរណភាព ទឹកដី និង សុខ សន្តិភាព ជូន មាតុភូមិ ទាំង ខ្ញុំ សូម បួង បួន ដល់ គុណ បុណ្យ ព្រះ រតនត្រ័យ វត្ត សី ភ្នំ សិ ទ្ធិ ក្នុង លោក និង ទេវតា ឆ្នាំ ថ្មី ព្រះ នាម «វាក្យ សារ ទេវី» សូម ជួយ ប្រោះ ព្រំ សព្វ សាធុ ការ ពរ ជ័យ ជូន ដល់ បង ប្អូន រី រក ទី ពេល យើង ទាំង អស់ ឱ្យ ទទួល បាន នូវ ៖

- សុខ ភាព មាំ មួន មាន កម្លាំង ខ្លាំង ក្លា ដូច ដី រី សារ ដើម្បី បន្ត បេសកកម្ម ដ៏ ទុក្ខ ឆ្កិ ទុក្ខ មក ។
- បញ្ហា ឈ្លាស វែក មាន ស្មារតី រឹង មាំ ឈ្លាស វៃ ក្នុង ការ ការ ពារ បន្ទាត់ ព្រំ ដែន ឱ្យ បាន គង់ វង្ស ។
- សុវត្ថិភាព ជា និច្ច ចៀស ផុត ពី គ្រោះ ថ្នាក់ ទាំង ឡាយ ទាំង ពួង និង ទទួល បាន ជោគ ជ័យ គ្រប់ ភារកិច្ច «ទោះ បី បង ប្អូន មិន បាន មក ជួប ជុំ ក្រុម គ្រួសារ ក្នុង ថ្ងៃ បុណ្យ ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ខ្មែរ ប៉ុន្តែ ទឹក ចិត្ត និង ភាព ក្លា ហាន របស់ បង ប្អូន ស្ថិត នៅ ក្នុង បេះ ដូង ប្រជាជន ខ្មែរ គ្រប់ រូប ជា និច្ច» ។

រេក និង

ក្នុង ទិកា សប្តាហ៍ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ខ្មែរ ខ្ញុំ បាទ សូម សម្តែង នូវ ការ គោរព ដឹង គុណ យ៉ាង ជ្រាល ជ្រៅ បំផុត និង សេចក្តី ជូន ពរ ដ៏ កក់ ក្តៅ បំផុត ជូន ចំពោះ រី រក ទី ពេល យើង មុខ ដ៏ ក្លា ហាន កម្ពុជា ដែល កំពុង ឈរ ជើង យ៉ាង រឹង មាំ ដើម្បី ការ ពារ ជា តិ មាតុភូមិ របស់ យើង ពី សត្រូវ ឈ្លាន ពាន ។ ខណៈ ពេល ដែល ប្រជាជន កម្ពុជា ទូទាំង ប្រទេស ជួប ជុំ និង បរិភោគ អាហារ ជួប ជុំ គ្រួសារ ដើម្បី អបអរ សារ ទេវតា បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ឆ្នាំ មី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ នេះ រី រក ទី ពេល យើង មុខ ដ៏ ក្លា ហាន កម្ពុជា នៅ បន្ត ឈរ ជើង នៅ សមរម្យ មុខ ឃ្លាត ឆ្ងាយ ពី ក្រុម គ្រួសារ ក្នុង ស្មារតី ប្រុង ប្រយ័ត្ន និង ទំនួល ខុស ត្រូវ ខ្ពស់ ចំពោះ កិច្ច ការ ងារ ការ ពារ បុរណភាព ទឹកដី និង អធិបតេយ្យ ភាព កម្ពុជា ពី សត្រូវ ឈ្លាន ពាន ។ រី រក ទី ពេល យើង ការ តស៊ូ លះ បង់ របស់ រី រក ទី ពេល យើង មុខ កម្ពុជា គឺ ជា គុណ បំណង ដ៏ ធំ ធេង ដែល មិន អាច បំភ្លេច បាន ដែល អាច ឱ្យ រូប ខ្ញុំ និង ប្រជាជន កម្ពុជា

ប្រារព្ធពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ក្នុងសុខសន្តិភាព ខ្ញុំបាទសូមគោរពជូនពរ ឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីនេះ ឱ្យមានជោគជ័យ ទ័ពជួរមុខកម្ពុជា សុខភាពល្អប្រសើរ កម្លាំងមាំមួន ស្មារតីភ្នំស្វាយ និងទទួលបាន ជោគជ័យ គ្រប់ការកិច្ចការពារជាតិមាតុភូមិ។

ស៊ីខ ចិន្ដា

ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស ២៥៧០ ខ្ញុំសូមបួងសួងដល់ ម្ចាស់ទឹក ម្ចាស់ដី អ្នកគ្រប់គ្រង និងទេវតាឆ្នាំថ្មី សូមតាមជួយថែរក្សា បង្វែរវិវាទ ទ័ពកម្ពុជា ដែលមាន ភាពអង្គអាចក្លាហានធូលីយើងការពារនៅតាមខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំសូមជូនពរ ទៅដល់បង្វែរវិវាទ ទ័ពទាំងអស់ឱ្យជួបតែសេចក្តីសុខ ចៀសឆ្ងាយពីជំងឺ ទាំងពូជ កម្លាំងមាំមួន និងឈ្នះ អស់មារសត្រូវ ទាំងឡាយ។

ចាន់ ណារិន្ទ

ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី ក្នុងនាមយុវជនខ្មែរ ខ្ញុំបាទសូមគោរពជូនពរ និងជូនពរ ដល់ព្យាបាល បង្វែរវិវាទ ដែលជាវិវាទ ទ័ព និងវិវាទនយោបាយក្លាហាន នៅជួរមុខទាំងអស់ ដែលកំពុងឈរជើង យ៉ាងក្លាហាន និងរឹងមាំ ដើម្បីការពារទឹកដីពីការឈ្លានពាន និងការពារប្រជាជននៅតាមបណ្តាយព្រំដែន កម្ពុជា-ថៃ ឱ្យមាននូវសុខភាពល្អ កម្លាំងមាំមួន ឈ្នះអស់មារសត្រូវ ហើយឆាប់បានវិលត្រឡប់មកជួបជុំ ក្រុមគ្រួសារវិញ។

សូមអរគុណ និងសូមទទួលនូវការរាប់អានពីខ្ញុំ! លី ជេនីត

នាឱកាសចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ខាងមុខនេះ ខ្ញុំសូមជូនពរ និងបួងសួងសុំឱ្យវិវាទ ទ័ពកម្ពុជា ដែលកំពុង ឈរជើងនៅសមរម្យជួរមុខជួបតែសំណាងល្អសេចក្តីសុខសប្បាយ និងមានសុខភាពល្អប្រសើររួចផុតពីជំងឺ នានា និងឆាប់បានវិលត្រឡប់មកជួបជុំក្រុមគ្រួសារ និងសាច់ញាតិបងប្អូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនឆាប់ៗនេះ។

សូមអរគុណ! លីម ពៅ

ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ នាពេលខាងមុខ នាខ្ញុំសូមសម្តែងនូវការគោរពជូនពរ និងជូនពរ ចំពោះអ្វីៗ ព្យាបាល បង្វែរវិវាទ ទ័ព និងវិវាទនយោបាយកម្ពុជាដែលបាន និងកំពុងការពារបូរណភាពទឹកដីរបស់ប្រទេស កម្ពុជានៅតាមខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែន ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំសូមបួងសួងដល់ទេវតាឆ្នាំថ្មី និងវត្តស័ក្តិសិទ្ធិតាមជួយ ថែរក្សាអ្វីៗ ព្យាបាល បង្វែរវិវាទ ទ័ព និងវិវាទនយោបាយកម្ពុជា ទាំងអស់ឱ្យជួបប្រទះតែសំណាងល្អ មានសុខសុវត្ថិភាព មានសុខភាពល្អមាំមួន ចៀសឆ្ងាយពីជំងឺ ទាំងឡាយ និងឆាប់បានវិលត្រឡប់មកជួបជុំក្រុមគ្រួសារ។

ម៉ឺន ស្រីណាម

ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ដែលនឹងឈានចូលមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ក្នុងនាមជា កូនខ្មែរម្នាក់ ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវសេចក្តីគោរពជូនពរ និងសរសើរដោយស្មោះអស់ពីដួងចិត្ត ដូចចំពោះពូ អ៊ី បងវិវាទ ទ័ពទាំងអស់ ដែលកំពុងឈរជើងការពារទឹកដីនៅតាមខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែន និង គ្រប់ទិសទីទូទាំង ប្រទេស។ ទោះបីជាក្នុងឱកាសបុណ្យ ទាន ដែលក្រុមគ្រួសារដទៃបានជួបជុំគ្នា ប៉ុន្តែ ពូ អ៊ី បងវិវាទ ទ័ព កម្ពុជា

សុខចិត្តលះបង់ក្តីសុខផ្ទាល់ខ្លួន ឃ្លាតឆ្ងាយពីសាច់ញាតិ និងមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ ដើម្បីឈរជើងការពារសុខសន្តិភាព និងបូរណភាពទឹកដីដូនជាតិមាតុភូមិ។ រីឯភាពដ៏អង់អាចក្លាហាន និងការលះបង់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ពូអ័រ បង ជាខ្មែរនៃការពារជាតិដ៏រឹងមាំបំផុត។ ក្នុងទិកាសន្និដ្ឋាននេះ ខ្ញុំសូមបួងសួងដល់គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យវត្តស័ក្តិសិទ្ធិក្នុងលោក និងទេវតាឆ្នាំថ្មី សូមជួយប្រោះព្រំសព្វសាធុការពារជ័យជូនដល់ពូអ័រ បងរីករុងរឿងទាំងអស់ សូមមានសុខភាពល្អបរិបូរណ៍ កម្លាំងមាំមួន និងបញ្ញាក្លីថ្លា។ សូមទទួលបានជោគជ័យគ្រប់ការកិច្ចក្នុងការការពារជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ។ សូមជួបតែពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុវណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឆ្លើយ។ សូមឱ្យការឈរជើងនៅសមរម្យមុខប្រកបដោយសុវត្តិភាព។ ដោយសេចក្តីគោរព និងដឹងគុណបំផុតពីចម្ងាយ ជូន ពូអ័រ បងរីករុងរឿងកម្ពុជា!

វិ ស៊ី ថា

គោរពជូន ពូ បង រីករុងរឿង ដែលកំពុងបំពេញភារកិច្ចនៅតាមខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែន និងគ្រប់ទិសទីទូទាំងប្រទេស ក្នុងទិកាសង្គមហាស្រសំត្រកាលនៃ ពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ដែលនឹងឈានចូលមកដល់នាពេលខាងមុខនេះ ក្នុងនាមយុវជនជំនាន់ក្រោយ ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវសេចក្តីគោរព ដឹងគុណ និងសរសើរដោយស្មោះ អស់ពីដួងចិត្ត ជូនចំពោះ ពូ បង រីករុងរឿងទាំងអស់ ដែលកំពុងលះបង់កម្លាំងកាយ ចិត្តកម្លាំងបញ្ញា និងពេលវេលាដ៏មានតម្លៃ ដើម្បីការពារបូរណភាពទឹកដី និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ប្រជាជន។ ទោះបីក្នុងទិកាសបុណ្យទានដែលគ្រួសារត្រូវជួបជុំគ្នា ប៉ុន្តែ ពូ បង នៅតែមានស្មារតីរឹងមាំ ឈរជើងយ៉ាងស្មារហ័បនៅសមរម្យ និងតាមព្រំដែន មិនថាជួបការលំបាកយ៉ាងណាក៏ដោយ។ រីឯភាពនេះ គឺជាខ្ពង់បន្តែកដ៏រឹងមាំបំផុតសម្រាប់ជាតិមាតុភូមិ។ ក្នុងទិកាសសិរីសួស្តីនេះ ខ្ញុំសូមបួងសួងដល់គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ និងទេវតាឆ្នាំថ្មី សូមជួយប្រោះព្រំសព្វសាធុការពារជ័យជូនដល់ ពូ បង រីករុងរឿងទាំងអស់ឱ្យទទួលបាននូវសុខភាពល្អបរិបូរណ៍ និងកម្លាំងមាំមួន ដើម្បីបន្តលេសកម្មវិធីកម្ពុជា បញ្ញាក្លីថ្លា និងទទួលបានជោគជ័យគ្រប់ការកិច្ចការពារជាតិ និងសុវត្តិភាព រាល់ការបំពេញការងារ និងទទួលបាននៅសេចក្តីសុខ សេចក្តីចម្រើន ព្រមទាំងពុទ្ធពរទាំង ៤ ប្រការគឺ អាយុវណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឆ្លើយ។ សូមឱ្យឆ្នាំថ្មីនេះ នាំមកនូវសិរីសួស្តី ជ័យជម្នះ និងភាពត្រជាក់ត្រជល់ ពូ បង និងគ្រួសារជាទីស្រឡាញ់គ្រប់ៗរូប។

ដោយសេចក្តីគោរព និងដឹងគុណពីចម្ងាយជូនចំពោះ ពូ បងវីរកម្ពុជា! វន បុណ្យ

ក្នុងទិកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរដែលជិតមកដល់នេះ ខ្ញុំសូមផ្ញើសារសួរសុខទុក្ខ និងសេចក្តីនឹករលឹកយ៉ាងខ្លាំងពីជួរក្រោយ ផ្ញើជូនបងប្អូនរីករុងរឿងដែលកំពុងឈរជើងនៅតាមព្រំដែន និងគ្រប់ប្រកល្លកនៃមាតុភូមិយើង។ ទោះបីជាក្នុងថ្ងៃបុណ្យទាន បងប្អូនមិនបានមកជួបជុំគ្រួសារ ព្រោះតែជាប់ភារកិច្ចការពារជាតិ ប៉ុន្តែទឹកចិត្ត និងការលះបង់របស់បងប្អូន គឺជាសេចក្តីសុខរបស់យើងដែលនៅជួរក្រោយ។ ក្នុងឆ្នាំថ្មីនេះ ខ្ញុំសូមបួងសួងដល់វត្តស័ក្តិសិទ្ធិក្នុងលោក និងទេវតាឆ្នាំថ្មី សូមតាមជួយប្រោះព្រំសព្វសាធុការពារជ័យជូនដល់ ពូ បង រីករុងរឿងទាំងអស់ ឱ្យមានសុខភាពល្អមាំមួន កម្លាំងខ្លាំងក្លា និងមានសុវត្តិភាពគ្រប់ជំហាន។ សូមឱ្យបងប្អូនជួបតែសំណាងល្អ សម្រេចបានជោគជ័យគ្រប់ការកិច្ច និងមានស្មារតីញឹមជា និច្ច ទោះស្ថិតក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ។ សូមឱ្យបងប្អូន និងគ្រួសារ ជួបតែសេចក្តីសុខ សេចក្តីចម្រើន និងសមប្រកបដោយពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុវណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឆ្លើយ។ យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាដែលនៅជួរក្រោយតែងតែនឹកដល់ និងផ្តល់កម្លាំងចិត្តជូនបងប្អូនជានិច្ច។

វី ភី មហុទ

ក្នុងឱកាសដ៏មហានក្ខត្តបុក្សនៃពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី ពុទ្ធសករាជ ២៥៧០ ដែលកំពុងឈានចូលមកដល់ នៅពេលដែលគ្រប់ប្រកល្ខកទូទាំងមាតុភូមិកម្ពុជាចាប់ផ្តើមលាន់ព្រះសូររន្ទាន់នៃបទចម្រៀងរំរង់ និងការត្រៀមជួបជុំគ្នាយ៉ាងកក់ក្តៅតាមគ្រួសារនីមួយៗ ខ្ញុំបាទ ស្រី លីដា ជាបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា សាខាខេត្តស្ទឹងត្រែង សូមគោរពផ្ញើនូវភ្នំនឹករព្យកយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុត ចំពោះបងប្អូនវីរយុទ្ធជនយុទ្ធនារី និងវីរនគរបាលជាតិទាំងអស់ ដែលកំពុងឈរជើងយ៉ាងរឹងមាំនៅតាមខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែន។ ទោះបីជាក្នុងពេលនេះ បងប្អូនត្រូវប្រឈមមុខនឹងអាកាសធាតុដ៏ក្តៅ ហួតហែងខ្លាំង ហើយត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីផ្ទះសំបែង ឆ្ងាយពីមាតាបិតា ភរិយា និងកូនៗជាទីស្រឡាញ់ក៏ដោយ ស្មារតីស្នេហាជាតិដ៏មហិមារបស់បងប្អូន គឺជាពន្លឺដ៏រុងរឿងដែលផ្តល់សេចក្តីសុខសាន្តដល់ប្រជាជនខ្មែររាល់លាននាក់នៅជួរក្រោយ។ ទោះបីជាបងៗមិនបានមកចូលរួមពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំក្នុងភូមិស្រុក ក៏ស្នាមញញឹមដែលបងប្អូនកំពុងរក្សានៅលើព្រំដែន គឺជាអំណោយដ៏មានតម្លៃបំផុតសម្រាប់ជាតិមាតុភូមិ។ រាល់ព្រឹកដែលហូរស្រកក្រោមពន្លឺថ្ងៃ និងរាល់ការលះបង់ក្តីសុខផ្ទាល់ខ្លួនរបស់បងប្អូន ត្រូវបានចារឹកទុកក្នុងបេះដូងខ្មែរគ្រប់រូបដែលគ្មានអ្វីអាចកាត់ថ្លៃបាន។ ក្នុងឱកាសសិរីសួស្តីនេះ សូមទេវតាឆ្នាំថ្មី ព្រះនាង រាជ្យសាទេរី ព្រមទាំងវត្តស័ក្តិសិទ្ធិក្នុងលោក និងប្តីប្រពន្ធនៃដួងវិញ្ញាណក្ខន្ធបុពុបុរសខ្មែរគ្រប់ព្រះអង្គ មេត្តាជួយបំបាត់ថែរក្សា បោះព្រិសពុសាធុការពរជ័យមង្គល វិបុលសុខ ជូនដល់វីរកងទ័ព និងវីរនគរបាលយើងទាំងអស់ សូមឱ្យមានសុខភាពមាំមួនដូចគ្រឹះសិលាអគ្គរវត្ត មានសតិស្មារតីវៃឆ្លាត និងមានកម្លាំងចិត្តខ្លាំងក្លាដើម្បីបន្តបេសកកម្មដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះ។ សូមឱ្យឆ្នាំថ្មីនេះ នាំមកនូវជ័យជម្នះគ្រប់ភារកិច្ច និងសូមឱ្យបងប្អូនទទួលបាននូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ការគោរព និងការដឹងគុណពីសំណាក់ប្រជាជាតិទាំងមូល ជាកម្លាំងចិត្តជួយបងប្អូនឱ្យមានភាពកក់ក្តៅជានិច្ច ទោះស្ថិតក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ។ កិត្តិយសរបស់បងប្អូន គឺជាសេចក្តីសុខរបស់ជាតិ។ សូមសប្បាយរីករាយ និងទទួលបានជោគជ័យក្នុងឆ្នាំថ្មី ព.ស. ២៥៧០ នេះតរៀងទៅ។

ស្រុកបុរីអូរស្វាយ សែនជ័យ ខេត្តស្ទឹងត្រែង, ថ្ងៃទី៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦។

ដោយក្រឹត្យការព និងដ៏គុណពិធី! ស្រី លីដា

ក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស ២៥៧០ គ.ស ២០២៦ ខ្ញុំបាទសូមសំបូន្មានសង្រួនស្នងដល់ទេវតាឆ្នាំថ្មីព្រះនាម «រាជ្យសាទេរី» ព្រមទាំងវត្តស័ក្តិសិទ្ធិទាំងឡាយក្នុងព្រំដែនសីមាស្របច្បាប់របស់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា មេត្តាតាមជួយថែរក្សាបងប្អូនប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរនៅគ្រប់ទិសទីជាពិសេស វីរកងទ័ពកម្ពុជា ដែលបាននិងកំពុងបំពេញភារកិច្ចការពារជាតិមាតុភូមិ នៅតាមបណ្តោយព្រំដែនសីមាកម្ពុជា។ សូមគោរពជូនពរដល់បងប្អូនប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរនិងវីរកងទ័ពគ្រប់រូប ឱ្យជួបប្រទះនូវពុទ្ធពរទាំងឡាយ៤ប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ និងឈ្មោះអស់ខ្លាំងសត្រូវទាំងឡាយណា ដែលតែងតែតាមយាយីដល់សុខសន្តិភាព អធិបតេយ្យភាព និងបូរណភាពទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

ដោយសេចក្តីការពបំផុតពិធី! សិ សុខយាង

ក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស ២៥៧០ ពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់រូបតែងតែចង់ចាំ និងដឹងគុណចំពោះការលះបង់របស់វីរកងទ័ព។ ខ្ញុំសូមជូនពរដល់វីរកងទ័ពនៅជួរមុខ ដែលកំពុងឈរជើងការពារដែលអធិបតេយ្យ និងបូរណភាពទឹកដីនៅតាមបណ្តោយព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ មានសុខភាពមាំមួន សេចក្តីសុខសំណាងល្អ និងទទួលបានពរជ័យទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឆ្កើយ។

ឡុន អូន

ក្នុង ទិវា ដើម ហា នក្នុង បុគ្គល សិរី សួស្តី នៃ ពិធី បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ខ្មែរ ឆ្នាំ មី មី នេះ ខ្ញុំ បាទ សូម សម្តែង នូវ សេចក្តី គោរព ដឹង គុណ យ៉ាង ជ្រាល ជ្រៅ បំផុត ចំពោះ ស្មារតី លះ បង់ ខ្ពស់ និង វិវាទ ពង្រឹង អាច ក្លា ហា ន របស់ វិវក ទី ៣ កម្ពុជា ដែល បាន និង កំពុង ឈរ ជើង ការ ពារ ទឹកដី សន្តិសុខ និង សុខ សន្តិភាព ដូច មាតុភូមិ និង ប្រជាជន ដោយ មិន ខ្លាច ឆ្លើយ ហត់។ ក្នុង ទិវា សិរី សួស្តី នេះ ខ្ញុំ សូម ប្រសិទ្ធពរ ជ័យ សិរី សួស្តី ជ័យ មង្គល វិបុល សុខ ដូច ដល់ វិវក ទី ៣ កម្ពុជា សូម បាន សម ប្រកប មា ន សុខ ភាព ល្អ មាំ មួន ស្មារតី វៃ ឆ្លាត សុភមង្គល ក្នុង ក្រសារ និង ពុទ្ធពរ ទាំង ៤ ប្រការ គឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំ បី ឃ្លៀង ឃ្លាត ឆ្លើយ។ សន្តិភាព របស់ មាតុភូមិ កម្ពុជា ដែល មាន នៅ ថ្ងៃ នេះ គឺ កើត ចេញ ពី ការ លះ បង់ និង សាច់ ស្រស់ ឈាម ស្រស់ របស់ វិវក ទី ៣ កម្ពុជា។ សូម ឱ្យ ឆ្នាំ មី មី ២០២៦ នេះ នាំ មក នូវ ជ័យ ជម្នះ គ្រប់ ការ កិច្ច និង ភាព ត្រជាក់ ត្រជុំ ដល់ វិវក ទី ៣ កម្ពុជា គ្រប់ ទិស ទី។

ស្នើសុំ ឱ្យ ឆ្នាំ មី មី ២០២៦! គោរព ជូន ពី ខ្ញុំ បាទ អង អង អង

សេចក្តី សុខ របស់ ប្រជាជន ខ្មែរ គឺ បាន មក ពី ការ លះ បង់ សេចក្តី សុខ ដល់ ខ្លួន របស់ វិវក ទី ៣ នៅ ជួរ មុខ ដែល នៅ ឆ្ងាយ ដូច ដែក នាំ រុក្ខ ឈរ ជើង ការ ពារ ព្រៃ ភ្នំ និង ទឹកដី នៅ ក្រោម ពន្លឺ ថ្ងៃ ក្តៅ និង យប់ ងងឹត ដ៏ ត្រជាក់។ រាល់ ពេល ដែល យើង គ្រប់ គ្នា ជួប ជុំ ក្រសារ លេង ល្បែង កម្សាន្ត សប្បាយ អីង កង ក្នុង ពិធី បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ យើង តែង នឹក ឃើញ ដល់ ភាព ស្ងប់ ស្ងាត់ និង ការ ប្រុង ប្រយ័ត្ន របស់ វិវក ទី ៣ នៅ ជួរ មុខ ជា និច្ច។ សូម ខ្យល់ ជំនោរ ឆ្នាំ ថ្មី នាំ យក នូវ កិត្តិយស និង ពរ ជ័យ ពិជ្ជះ ទៅ ដល់ វិវក ទី ៣ គ្រប់ រូប កុំ បី ឃ្លៀង ឃ្លាត ឆ្លើយ។ សូម ទេវតា ឆ្នាំ ថ្មី ប្រទាន ពរ ជ័យ ដល់ វិវក ទី ៣ គ្រប់ រូប ឱ្យ មាន កម្លាំង ខ្លាំង ក្លា មា ន បញ្ញា ភ្នំ ស្នា មា ន សុខ ភាព ល្អ បរិបូណ៌ និង មា ន សុវត្ថិភាព ជា និច្ច ដើម្បី គ្រប់ មក ជួប ជុំ អ្នក ដូច វិញ ដោយ ស្នាម ញញឹម។ បេះ ដូង របស់ ប្រជាជន ខ្មែរ ស្ថិត នៅ ជា មួយ វិវក ទី ៣ ជា និច្ច។

ដោយ ក្តី គោរព ពី នាង ឱ! តិ អង អង អង

ក្នុង ទិវា សប្បុរស បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ខ្មែរ ឆ្នាំ មី មី អង្គ ស័ក ព.ស. ២៥៧០ សូម ជូន ពរ ដល់ វិវក ទី ៣ កម្ពុជា ទាំង អស់ ដែល កំពុង ឈរ ជើង ការ ពារ ទឹកដី នៃ ព្រះ រាជាណាចក្រ កម្ពុជា ប្រឆាំង នឹង ការ ឈ្លាន ពាន របស់ យោធា ថៃ សូម ទទួល បាន ជោគ ជ័យ ឈ្នះ អស់ មារ សត្រូវ និង ជួប តែ ពុទ្ធពរ ទាំង ៤ ប្រការ គឺ អាយុ (ការ រស់ នៅ មាន អាយុ យី ឈ្មួន និង មា ន សុវត្ថិភាព) វណ្ណៈ (ការ មាន រូប ឆោម ស្រស់ បំព្រង ស្រស់ កល្យ) សុខៈ (ការ មាន សេចក្តី សុខ កាយ សប្បាយ ចិត្ត) និង ពលៈ (ការ មាន កម្លាំង កាយ កម្លាំង ចិត្ត មាំ មួន) កុំ បី ឃ្លៀង ឃ្លាត ឆ្លើយ។ ប្រជាជន កម្ពុជា ត្រូវ ការ សន្តិភាព!

ដោយ ក្តី គោរព! ពី ខ្ញុំ បាទ អង អង អង

ក្នុង បរិយាកាស ដែល ប្រជាជន កម្ពុជា គ្រប់ វ័យ នៅ ទូទាំង ប្រទេស កំពុង ត្រៀម ខ្លួន អប អរ សា ទេ ពិធី បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ ថ្មី ប្រពៃណី ជា តិ ប្រកប ដោយ សិរី សួស្តី និង ក្តី សង្ឃឹម ពូ បង ប្អូន និង ក្លាយ ដែល ជា វិវក ទី ៣ ក្លា ហា ន មោះ មុត ក៏ កំពុង ត្រៀម ខ្លួន ជា និច្ច ក្នុង ការ កិច្ច ដ៏ ថ្លៃថ្លា បំផុត ដើម្បី ការ ពារ ប្រទេស ជា តិ ពី ការ ឈ្លាន ពាន ទឹកដី របស់ សត្រូវ ការ ពារ ប្រជាជន និង ការ ពារ រាល់ ហេដ្ឋារចនា សម្ព័ន្ធជា តិ ឱ្យ មាន ស្ថិរ ភាព ជា និរន្តរ៍។ ទោះ បី ជា ពិភព លោក ទាំង មូល រួម ទាំង កម្ពុជា យើង កំពុង ប្រឈម មុខ នឹង វិបត្តិ សកល ដ៏ ស្មុក ស្មាញ ហើយ ទោះ បី ជា ពូ បង ប្អូន និង ក្លាយ កំពុង ស្ថិត ក្នុង បេសកកម្ម ការ ពារ ទឹកដី ប្រឈម មុខ នឹង សត្រូវ ឈ្លាន ពាន ដែល មិន អាច ឱ្យ បង ប្អូន ត្រឡប់ មក ជួប ជុំ អប អរ សា ទេ ពិធី បុណ្យ ចូល ឆ្នាំ ប្រពៃណី ជា តិ បាន ដូច សព្វ ដង ក្តី បេះ ដូង របស់ ប្រជាជន នៅ សមរម្យ ក្រោយ តែង តែ ស្ថិត នៅ ជា មួយ ពូ បង ប្អូន និង ក្លាយ ជា និច្ច។ ក្នុង នាម ជា ប្រជា ពលរដ្ឋ កម្ពុជា និង

ជាបុគ្គលិកបម្រើការងារសង្គមនៃមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាម្នាក់ ដែលទទួលបាននូវសុខសន្តិភាពពីការលះបង់របស់ ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ។ ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវមនោសញ្ចេតនា និងកតញ្ញាតាធម៌ដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុតចំពោះការលះបង់នៃអាចកាត់ថ្លៃប្រាក់របស់ ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ។ ខ្ញុំយល់ច្បាស់ណាស់ថា ក្នុងខណៈពេលដែលគ្រួសារកម្ពុជាជាច្រើនកំពុងមានទិកាសជួបជុំគ្នា ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ បែរជាត្រូវឃ្នាតឆ្ងាយពីផ្ទះសម្បែងឆ្ងាយពីទីពុកម្តាយ ភរិយា បងប្អូន និងកូន ដើម្បីយកទ្រទ្រង់ធ្វើការងារសង្រួមឈ្មោះ និងយកស្មារតីស្នេហាជាតិធ្វើជាមូលដ្ឋានដ៏រឹងមាំ ក្នុងការការពារអធិបតេយ្យភាពជាតិ។ ការលះបង់សេចក្តីសុខដុំលំខ្លួននេះ ក៏ជាកុណបូជនៈដ៏ធំធេងដែលប្រវត្តិសាស្ត្រ និងប្រជាជនខ្មែរមិនអាចបំភ្លេចបានឡើយ។ ទោះបីជាសង្រួមឈ្មោះនៃកំពុងយាយី និងវិបត្តិសកលបង្កឱ្យមានភាពតានតឹងយ៉ាងណាក្តី ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ នៅតែបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពរឹងមាំទាំងកម្លាំងកាយចិត្ត ឈរលើស្មារតីរូបរាង សាមគ្គីភាព និងឯកភាពផ្ទៃក្នុងយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ព្រមទាំងជឿជាក់លើការដឹកនាំរបស់ប្រមុខរាជរដ្ឋាភិបាលជាដាច់ខាត ខ្ញុំសូមឱ្យ ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ ជឿជាក់ថា សកម្មភាពដឹកនាំក្តៅ និងភាពអង្គអាចក្លាហានរបស់ ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ ក៏ជាខ្លឹមសារនៃការពារជាតិដ៏រឹងមាំ ដែលធ្វើឱ្យប្រជាជនកម្ពុជាគ្រប់រូបនៅសមរម្យក្រោយ មានទំនុកចិត្ត និងភ្នំសង្ឃឹមជានិរន្តរ៍។ ក្នុងទិកាសមហាសង្រ្គាមនិរន្តរ៍ ខ្ញុំសូមលើកហត្ថប្រណម្យបន់ស្រន់ដល់កុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ វត្តស័ក្តិសិទ្ធិក្នុងលោក ទេវតាឆ្នាំថ្មី និងប្រាថ្នាថ្ងៃថ្ងៃក្សារទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា សូមតាមជួយបំបាត់ថ្ងៃក្សារ និងអភិបាលក្រុងរក្សា ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ រីកកងទ័ពទាំងអស់ សូមឱ្យមានសុខភាពល្អបរិបូណ៌ កម្លាំងមាំមួន ស្មារតីភ្នំស្រួច និងទទួលបានជោគជ័យគ្រប់ការកិច្ចការពារជាតិ។ សូមឱ្យទេវតាប្រោះព្រំសេចក្តីសុខដុំលំគ្រួសាររបស់ ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយនៅឯផ្ទះ ឱ្យជួបតែសិរីសួស្តី និងភ័ព្វសំណាងល្អក្នុងជីវិត។ ជាទីបញ្ចប់ ខ្ញុំសូមសន្យាថា ខ្ញុំនឹងបន្តការងារ និងរួមចំណែកគ្រប់រូបភាពជាមួយរាជរដ្ឋាភិបាល និងកងទ័ពដើម្បីថែរក្សាសន្តិភាពដែល ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ សម្រេចបានមកដោយលំបាកនេះ ឱ្យស្ថិតស្ថេរចីរកាល។ ខ្ញុំសូមជូនពរ ពូ បង ប៊ុន និងក្លុយ រីកកងទ័ពជូនមុខឱ្យទទួលបាននូវពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ។ ដោយសេចក្តីគោរព និងដឹងគុណបំផុតពីសមរម្យក្រោយ!

រដ្ឋមន្ត្រី

ពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំខ្មែរ ជាពិធីបុណ្យមួយដែលមានកំណត់យុទ្ធសាស្ត្រយ៉ាងរឹងមាំ ក៏ជាពេលវេលាមួយសម្រាប់ជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ដោយអ្នកខ្លះធ្វើដំណើរត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតដើម្បីជួបជុំគ្នា។ សម្រាប់កងទ័ពដែលប្រចាំការនៅជួរមុខតាមបណ្តោយខ្សែព្រំដែន ច្បាស់ជាមិនទាន់ត្រឡប់មកជួបជុំក្រុមគ្រួសារទេ។ ក្នុងទិកាសនេះ ក្នុងនាមខ្ញុំជាបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាមួយរូប នាងខ្ញុំសូមជូនពរដល់កងទ័ពជួរមុខដែលមានការកិច្ចការពារតាមខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែន ជួបតែពុទ្ធពរទាំង៤ ប្រការ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ និងសុខសុវត្ថិភាព ឈ្នះអស់មារសត្រូវដែលមានបំណងឈ្លានពានមកលើទឹកដីកម្ពុជា។

វិបត្តិណា

ក្នុងទិកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិ ឆ្នាំមមី ពុទ្ធសករាជ២៥៧០ នាងខ្ញុំសូមគោរពជូនពរចំពោះកងទ័ពជួរមុខ និងក្រុមគ្រួសារដែលកំពុងឈរជើងការពារព្រំដែននៃប្រទេសកម្ពុជា ស្របនឹងអាកាសធាតុក្តៅនាខែចេត្រ សូមឱ្យជួបតែសេចក្តីសុខ សេចក្តីចម្រើន មានសុខភាពល្អ ចៀសផុតពីមហន្តរាយនិងសត្រូវទាំងឡាយណា ដែលគិតឈ្លានពានលើទឹកដីកម្ពុជា និងសូមឱ្យកងទ័ពទាំងអស់សម្រេចបានជោគជ័យគ្រប់ការកិច្ចការ សូមឱ្យឆ្នាំថ្មី នាំមកនូវសំណាងល្អ ភ្នំសង្ឃឹមថ្មី ចៀសផុតពីសង្រ្គាម និងទទួលបានភាពរីករាយ

ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវអំណរអរគុណយ៉ាងក្រៃលែងបំផុត ប្រកបដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះ វីរកងទ័ព កម្ពុជា ទាំងអស់ដែលបានលះបង់កម្លាំងកាយចិត្ត បញ្ហាស្មារតី ការពារជាតិមាតុភូមិពីការឈ្លានពានរបស់ ប្រទេសថៃ។ ការខិតខំប្រឹងប្រែងមិនខ្លាចភាពឆ្ងាយ ហត់របស់វីរកងទ័ពដែលឈរជើងការពារទឹកដីសន្តិភាព និងសុខសុវត្ថិភាពដល់ប្រជាជនកម្ពុជា គឺស្ថិតនៅក្នុងការដឹងគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅរបស់យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នា ជាពិសេសនូវការឆ្លៀតឆ្លងទឹកសព្វព្រះរាជពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស ២៥៧០ គ.ស ២០២៦ ខ្ញុំសូមប្តូរស្នងដល់គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ ទេវតាឆ្នាំថ្មី និងវត្តស័ក្តិសិទ្ធិក្នុងលោក សូមតាម ជួយថែរក្សា ការពារ និងប្រសិទ្ធពរជ័យ បរិវេណស្តី មហាប្រសើរ ជូនចំពោះ វីរកងទ័ពទាំងអស់ ព្រមទាំង ក្រុមគ្រួសារ សូមឱ្យជួបប្រទះតែពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ។ សូមវីរកងទ័ពកម្ពុជា ទាំងអស់ មេត្តាទទួលនូវការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់អំពីនាងខ្ញុំ!

ការស្នើ

សារលិខិតជូនពរវីរកងទ័ពកម្ពុជា ក្នុងទិកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ពុទ្ធសករាជ ២៥៧០ ដែលឈរនិច្ចលមកដល់ខាងមុខនេះ ខ្ញុំសូមជូនពរ វីរកងទ័ពដែលឈរជើងនៅសមរក្ខមជ្ឈមុខ ឱ្យមាន សុខភាពល្អ កម្លាំងមាំមួន សុខសុវត្ថិភាព និងឈ្នះអស់មារសត្រូវឈ្លានពាន។ យើងខ្ញុំសូមអរគុណ និងដឹងគុណ ចំពោះការលះបង់កម្លាំងកាយ កម្លាំងចិត្តក្នុងការការពារជាតិមាតុភូមិ។ សូមទេវតាឆ្នាំថ្មីតាមថែរក្សា និង ប្រទានពរជ័យដល់វីរកងទ័ពជូនមុខគ្រប់រូបទទួលបានជោគជ័យគ្រប់ការកិច្ច និងសុវត្ថិភាពជាពិសេសនូវ

គាត ស្រីវិទ្យុន

ក្នុងទិកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស ២៥៧០ ខ្ញុំសូមប្តូរស្នងដល់ គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ និងទេវតាឆ្នាំថ្មីតាមជួយបិបាចថែរក្សា និងប្រោះព្រំពរជ័យដល់បងប្អូនវីរកងទ័ព ដែលកំពុងឈរជើងបំពេញភារកិច្ចការពារបូរណភាពទឹកដីនៅតាមសមរក្ខមមុខ និងក្រុមគ្រួសារទាំងអស់។ សូមជូនពររបស់បងប្អូនវីរកងទ័ព មានសុខភាពល្អបរិបូរណ៍ កម្លាំងមាំមួន បញ្ញាក្តីថ្លាវ៉ាងវៃ ទទួលបានជ័យជម្នះ លើគ្រប់ភារកិច្ច និងសូមឱ្យទទួលបាននូវពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ។ ដោយក្តីគោរព!

កែវ សុភិ

ដោយក្តីនឹករឭកដល់បងៗ ព្យា អិច ប្តូន និងក្លាយ ជាវីរកងទ័ព ខ្ញុំសូមប្តូរស្នងដល់វត្តស័ក្តិសិទ្ធិក្នុងទឹកដីខេមរា នៃយើង សូមអស់ទេវតា អ្នកតា ដែលមានប្តូរទ្វីតេជានុភាព មេត្តាការពារ ឃុំក្រុង បរវាសចៀសឆ្ងាយ គ្រោះកាច ចង្រៃ និងសូមឱ្យបងៗ ព្យា អិច ប្តូន និងក្លាយ ជួបប្រទះតែសេចក្តីសុខ គ្រប់ប្រការ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត គ្រប់ពេល វេលា។ រីឯខ្ញុំនៅខាងក្រោយ នៅតែបន្តការងារ និងចង់ចាំគុណបំណង របស់បងៗ វីរកងទ័ពជាពិសេស ហើយដោយ មិនរាថយ បន្តពហិការទំនិញពីប្រទេសជាបច្ចាមិត្ត និងប្តេជ្ញា បន្ថែមដូចមានអត្ថន័យ ខាងក្រោម៖

- I. ត្រឹមពហិការមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ ខ្មែរត្រូវរួសរាន់បង្កើនដលិត រៀនបង្កើតថ្មីលក់លៃកំនិត ឱ្យបានល្អ រំលឹកថ្ងៃ គិតឱ្យល្អ។ II. ខំរៀនខំរស់សាងឈ្មោះឱ្យប្តើង នាំគ្នាភ្ញាក់ឡើងសាមគ្គីស្មោះស ឈប់ឈ្មោះជាតិឯង ឈប់ សម្តែងក្រ នាំគ្នាសាទរអ្នកកសាងជាតិ។ III. កសាងពីតូចឈប់ខូចពីក្មេង ឈប់គិតដើរលេងរៀនសូត្រមិន ឆ្លៀត ឈប់ខ្ជិលរកស៊ីខំហើយខំទៀត ឈប់បង់មារយាទនឹងអបាយមុខ។

ពីខ្ញុំបាទ មាស ម៉ិនថាន

ក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីខ្មែរ ដែលកំពុងខិតជិតមកដល់នេះ ខ្ញុំសូមផ្ញើក្តីនឹករឭក និងការគោរពយ៉ាងជ្រាលជ្រៅទៅកាន់បងប្អូនរីករុងរឿងទីពឹងរួមគ្នាទាំងអស់ ដែលកំពុងបំពេញភារកិច្ចតាមបណ្តោយព្រំដែនខ្ញុំសូមអធិដ្ឋានបួនស្នងដល់ទេវតាឆ្នាំថ្មី សូមជួយអភិបាលថែរក្សាបងប្អូនទាំងអស់ ឱ្យមានសុខភាពរឹងមាំកម្លាំងកាយចិត្តមាំមួន និងសុវត្ថិភាពគ្រប់ពេលវេលា។ សូមឱ្យបងប្អូនទាំងអស់ ទទួលបានតែសំណាងល្អជោគជ័យក្នុងការបំពេញភារកិច្ច និងមានភាពរីករាយជាដាច់ខាត ទោះបីស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពណាក៏ដោយ។ សូមឱ្យបងប្អូន និងក្រុមគ្រួសាររស់នៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្ត សុភមង្គល និងការរីកចម្រើនព្រមទាំងទទួលបានពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ និងពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ។ យើងខ្ញុំដែលស្ថិតនៅខាងក្រោយតែងតែគាំទ្រ នឹកគិត និងផ្ញើកម្លាំងចិត្តជូនបងប្អូនដាច់ខាត។

លាង បន្តិ

សារលិខិតជូនពររីករុងរឿងទីពឹងរួមគ្នា ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ពុទ្ធសករាជ ២៥៧០ ដែលនឹងឈានចូលមកដល់នាពេលខាងមុខនេះ ខ្ញុំបាទសូមផ្ញើក្តីនឹករឭក និងការដឹងគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុត ចំពោះបងប្អូនរីករុងរឿងទីពឹងទាំងអស់ ដែលកំពុងឈរជើងការពារបូរណភាពទឹកដីយ៉ាងអង្គអាចក្លាហាន។ ទោះបីជាក្នុងទិវាដ៏សប្បាយរីករាយនេះ បងប្អូនត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីក្រុមគ្រួសារ និងដុះសម្បែង ដើម្បីបំពេញភារកិច្ចដូចជាតិមាតុភូមិ ក៏ទឹកចិត្តលះបង់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់បងប្អូន តែងតែស្ថិតនៅក្នុងចេះដូងរបស់ប្រជាជនខ្មែរគ្រប់រូបជាដាច់ខាត។ ជាចុងក្រោយសូមបងប្អូនរីករុងរឿងទីពឹង និងក្រុមគ្រួសារ ជួបតែពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ។

ដោយក្តីគោរព ពីខ្ញុំបាទ! ទិត្យ សក្យានុរូ

ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ខាងមុខ សូមជូនពររីករុងរឿងទីពឹងរួមគ្នាឱ្យមានសុខភាពល្អកម្លាំងកាយចិត្តមាំមួន សុខសប្បាយរុងរឿងកាយ រុងរឿងចិត្ត មានទេវតាឆ្នាំថ្មីជួយបិទបិទថែរក្សា និងឆាប់បានត្រឡប់មកផ្ទះជួបជុំគ្រួសារប្រពន្ធកូន។ ម្យ៉ាងទៀតសូមរំលឹកនឹកគុណដល់រីករុងរឿងទីពឹងដែលពលីនៅសមរម្យមុខ សូមទទួលបានបួនស្នងដល់វត្តស័ក្តិសិទ្ធិក្នុងលោកតាមបិទបិទថែរក្សាដូងវិញ្ញាណកូនរីករុងរឿងទីពឹង បានចាប់បដិសន្ធិក្នុងសុភមង្គល កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ។

ធាន សម្មសុរ

ក្នុងបរិយាកាសដែលប្រជាជនកម្ពុជាគ្រប់វិសាលភាពទូទាំងប្រទេស កំពុងត្រៀមខ្លួនអបអរសាទរពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី (ឆ្នាំមមី) ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ប្រកបដោយសិរីសួស្តី រីករុងរឿងទីពឹងក្លាហានម៉ោងមុត ក៏កំពុងត្រៀមខ្លួនជាដាច់ខាតក្នុងភារកិច្ចដ៏ថ្លៃថ្លាបំផុត ដើម្បីការពារប្រទេសជាតិពីការឈ្លានពាននិងទឹកដីរបស់សត្រូវ ការពារប្រជាជននិងការពាររាល់ហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធជាតិឱ្យមានស្ថិរភាពនិងនូវសុខុមាលភាព។ ទោះបីជាពិភពលោកទាំងមូលរួមទាំងកម្ពុជាយើងដង កំពុងប្រឈមមុខនឹងវិបត្តិសកលដ៏ស្មុគស្មាញហើយទោះបីជារីករុងរឿងទីពឹងកម្ពុជា កំពុងស្ថិតក្នុងបេសកកម្មការពារទឹកដី ប្រឈមមុខនឹងសត្រូវឈ្លានពាន ដែលមិនអាចឱ្យបងប្អូនត្រឡប់មកជួបជុំអបអរសាទរពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំប្រពៃណីជាតិបានដូចសព្វដងក្តី បេះដូងរបស់ប្រជាជននៅសមរម្យក្រោយ តែងតែស្ថិតនៅជាមួយរីករុងរឿងទីពឹងនិច្ច។ ទោះបីជាសត្រូវឈ្លានពានកំពុងយាយី និងវិបត្តិសកលលោកបង្កឱ្យមានភាពតានតឹងយ៉ាងណាក្តី រីករុងរឿងទីពឹងកម្ពុជានៅតែបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពរឹងមាំទាំងកម្លាំងកាយចិត្ត ឈរលើស្មារតីរូបរួម សាមគ្គីភាព និងឯកភាពផ្ទៃក្នុងយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ព្រមទាំងជឿជាក់លើការដឹកនាំរបស់ប្រមុខរាជរដ្ឋាភិបាល

ជា និច្ច ខ្ញុំសូមឱ្យវីរកង ទ័ពកម្ពុជា ជឿជាក់ថា សកម្មភាពដឹកកំភ្លៅ និងភាពអង្គអាចក្លាហាន គឺជាខ្លឹមនៃការពារ ជាតិដីរឹងមាំ ដែលធ្វើឱ្យប្រជាជនកម្ពុជា គ្រប់រូបនៅ សមរម្យក្រោយ មានទំនុកចិត្ត និងភ្នំសន្សំជា និរន្តរ៍ ក្នុង ឱកាសមហាសង្គ្រាមឆ្នាំ១៩៧០ (ឆ្នាំមមី) អង្គសឹក ពុទ្ធសករាជ ២៥៧០ ត្រូវនឹងក្រិស្តសករាជ ២០២៦នេះ ខ្ញុំ សូមលើកដៃបួនស្នង វត្ថុសិក្ខាសិទ្ធិក្នុងលោក ទេវតាឆ្នាំ១៩៧០ និងប្រារព្ធនៃប្រទេសជាណាចក្រកម្ពុជា សូមតាមជួយបំបាត់ថែរក្សា និងគ្រប់គ្រង វីរកង ទ័ពកម្ពុជា ទាំងអស់ សូមឱ្យមានសុខភាពល្អប្រសើរណាស់ កម្លាំង មាំមួន ស្មារតីភ្នំស្នង និងទទួលបានជោគជ័យគ្រប់ការកិច្ចការពារជាតិ។ សូមឱ្យទេវតាប្រោះព្រំសេចក្តីសុខ ដល់គ្រួសារនៅឯផ្ទះ ឱ្យជួបតែសិរីសួស្តី និងភ័ព្វសំណាងល្អក្នុងជីវិត។ ខ្ញុំសូមជូនពរ ដល់ វីរកង ទ័ពជួរមុខឱ្យ ទទួលបាននូវពុទ្ធពរ ទាំងបួនប្រការគឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ។

ដួង វណ្ណៈ

ខ្ញុំបាទសូមគោរពដឹងគុណ អរគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុត និងភ្នំស្រឡាញ់អស់ពីបេះដូង ចំពោះ អ៊ី ពូ បង នឹងប្អូន រួមទាំងភាពអង្គអាចក្លាហាន ការពារដៃនៃអធិបតេយ្យភាពកម្ពុជា! នេះគឺជាសារជូនពរ និង លើកទឹកចិត្តយ៉ាងស្មោះ ស្ម័គ្រពីបេះដូងខ្ញុំ ធ្វើជូនដល់វីរកង ទ័ព វីរនគរបាលកម្ពុជា ដែលកំពុងឈរជើងការពារ បូរណភាពទឹកដីយ៉ាងអង្គអាចក្លាហាន ១.ជូនពរជ័យជម្នះ និងសុវត្ថិភាព ខ្ញុំសូមបួនស្នងដល់វត្ថុសិក្ខាសិទ្ធិក្នុង លោក និងដួងព្រះវិញ្ញាណក្ខន្ធចូរពុបរសខ្មែរគ្រប់ជំនាន់ ជួយថែរក្សាការពារ អ៊ី ពូ បង និងប្អូន ជាវីរកង ទ័ព ជួរមុខឱ្យមានសុខភាពល្អ កម្លាំងមាំមួន និងទទួលបានជ័យជម្នះលើមារសត្រូវឃ្លាតឃ្លាយនៃគ្រប់ទិសទី។ សូម ឱ្យរាល់សកកម្មការពារមាតុភូមិ ទទួលបានជោគជ័យ សុវត្ថិភាព និងសូមឱ្យសត្រូវដែលប៉ងឃ្លាតឃ្លាយ នៃ ត្រូវវិនាសខ្ពស់ខ្ពាយ មិនអាចមកបំពានទឹកដីខ្មែរបានទៀតឡើយ។ ២.បង្ហាញការដឹងគុណ និងភ្នំនឹករឭក ខ្ញុំជាប្រជាជននៅជួរក្រោយ សូមគោរពដឹងគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះការលះបង់ដ៏ធំធេង និងការតស៊ូ ដាច់ខាតរបស់ អ៊ី ពូ បង ដើម្បីសេចក្តីសុខរបស់ជាតិ និងប្រជាជន។ បេះដូងកូនខ្មែរ១៧ លាននាក់រួមទាំង ខ្ញុំគឺនៅជាមួយអ៊ី ពូ បង ជានិច្ច ទោះបីត្រូវឃ្លាតឃ្លាយពីគ្រួសារ ដើម្បីបំពេញការកិច្ចការពារនគរក៏ដោយ។ ៣. លើកទឹកចិត្ត និងសាមគ្គីភាព វីរកង ទ័ព វីរនគរបាលកម្ពុជា គឺជាខ្លឹមនៃការពារជាតិដីរឹងមាំបំផុត។ សូម អ៊ី ពូ បងៗបន្តស្មារតីមោះមុត ស្មារហប់ និងឈរជើងឱ្យបានរឹងមាំ ដើម្បីការពារអធិបតេយ្យភាពកម្ពុជាឱ្យ បានគង់វង្សជា និរន្តរ៍។ សូមជូនពរ អ៊ី ពូ បងៗ ទទួលបានជោគជ័យ និងឆាប់បានវិញ្ញាណក្ខន្ធចូរពុបរសគ្រួសារ វិញ ប្រកបដោយស្មារញ្ញភាព និងមោទនភាពជាតិ។ ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មី ប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អង្គសឹក ព.ស. ២៥៧០ (គ.ស. ២០២៦) ដែលនឹងប្រព្រឹត្តទៅចាប់ពីថ្ងៃទី១៤ ដល់ថ្ងៃទី១៦ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦ ខាងមុខនេះ សូមទទួលបាននូវ ជយតុ ជយមង្គល (សូមឱ្យមានជ័យជម្នះ និងមង្គលដ៏ឧត្តម) សុព្វេរក្ខន្ធសព្វទ្វា (សូមទេវតាទាំងពួង ជួយថែរក្សារាល់កាលវេលា) សុខិ ទីយាយុកោភវ (សូមឱ្យមាន សេចក្តីសុខ និងមានអាយុយឺនយូរ)។ ជាចុងក្រោយសូមឱ្យ អ៊ី ពូ បង ជួបតែពុទ្ធពរទាំង ៤ ប្រការ គឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ ដើម្បីជាបង្កើនដីរឹងមាំ និងជាជញ្ជាំងដែកថែបការពារមាតុភូមិអង្គរ ដ៏បរវនៃយើង។ គោរពជូនពរ វីរកង ទ័ព នៃកងយោធពលខេមរភូមិន្ទ!

សុំ វ៉ា

ក្នុងឱកាសនៃពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី ពុទ្ធសករាជ ២៥៧០ នេះ ខ្ញុំបាទសូមសម្តែងនូវសេចក្តីគោរពដឹងគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុត ចំពោះស្មារតីលះបង់ខ្ពស់ និងវិវភាពដ៏អង្គអាចក្លាហានរបស់វីរកងទ័ពទាំងអស់ ដែលបានឈរជើងការពារទឹកដី ការពារសន្តិភាព និងសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្តរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់រូប នៅក្នុងកាលៈទេសៈដ៏លំបាកនេះ។ ខ្ញុំបាទសូមបួងសួងដល់គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ និងវត្តស្តុកសិទ្ធិក្នុងលោក ជាពិសេសទេវតាឆ្នាំថ្មី ព្រះនាម រាជ្យសាទេវី តាមថែរក្សាវីរកងទ័ព និងសូមជូនពរវីរកងទ័ពទាំងអស់មានសុខភាពល្អ ទទួលជោគជ័យ និងប្រកបដោយសេចក្តីសុខដាច់និរន្តរ៍។

ពីខ្ញុំបាទ សោម ប៊ុនថន

បន្ទាប់ពីប្រទេសកម្ពុជាទទួលបានសន្តិភាពពេញលេញនៅថ្ងៃទី២៧ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៧៨ ពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស ២៥៧០ គ.ស ២០២៦ គឺជាពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរលើកដំបូងមួយ ដែលវីរកងទ័ពកម្ពុជាភាគច្រើនលើសលប់មិនបានមកចូលរួមជួបជុំសប្បាយរីករាយជាមួយក្រុមគ្រួសារ និងញាតិមិត្ត ដោយសារមានករណីកិច្ចប្រចាំការពារព្រំដែននៅចំពោះមុខសង្គ្រាមឈ្លានពានទឹកដី ក្នុងនាមជាប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរមួយរូប ខ្ញុំបាទសូមសម្តែងនូវការកោតសរសើរ និងការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះវីរកងទ័ពកម្ពុជាគ្រប់រូបដែលបានលះបង់សេចក្តីសុខដល់ខ្លួន ដើម្បីការពារជាតិមាតុភូមិ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំបាទសូមបួងសួងដល់គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ វត្តស្តុកសិទ្ធិ និងទេវតាឆ្នាំថ្មីឱ្យជួយតាមថែរក្សា និងប្រោះព្រំប្រសិទ្ធពរជ័យ សិរីមង្គល វិបុលសុខ បរិវេណប្រសើរ ជូនដល់វីរកងទ័ពកម្ពុជាយើងគ្រប់រូប។

ដូង ជាតិ

នៅក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីជាតិខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ គ.ស. ២០២៦ ខ្ញុំសូមជូនពរដល់វីរកងទ័ពជួរមុខដែលកំពុងមានការកិច្ចការពារជាតិមាតុភូមិតាមបណ្តោយព្រំដែន សូមជួបតែពុទ្ធពរទាំង៤ប្រការ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ និងមានសុខសុវត្ថិភាព ឈ្នះគ្រប់មារសង្គ្រាមដែលមានបំណងឈ្លានពានបូរណភាពទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។ សូមទេវតាឆ្នាំថ្មី ជួយតាមថែរក្សា ដល់វីរកងទ័ព និងក្រុមគ្រួសារជួបតែសេចក្តីសុខ។

យិន ឆាន

ក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីប្រពៃណីខ្មែរ ឆ្នាំមមី អដ្ឋស័ក ព.ស. ២៥៧០ ខ្ញុំសូមផ្ញើនូវក្តីនឹករឭក និងការដឹងគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុត ចំពោះការលះបង់ កម្លាំងកាយ កម្លាំងចិត្ត និងពេលវេលាក្នុងការការពារដែនអធិបតេយ្យ និងបូរណភាពទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ប្រជាជនខ្មែរ។ ក្នុងឱកាសនេះ ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះការលះបង់ និងសូមបួងសួងដល់គុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ សូមជួយបីបាច់ថែរក្សា វីរកងទ័ពខ្មែរ ឱ្យមានសុខភាពល្អបរិបូរណ៍ និងអាយុយីនយូរ។ សូមឱ្យវីរកងទ័ពជួបតែពុទ្ធពរទាំងបួនប្រការគឺអាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ។

ដាយក្រីគារព! ស្រីឯ និហ្មារ

អនុភូមិគ្រោកតូចរំពួករឿងរ៉ាវ នៅពេលខ្មែរក្រហមធ្វើច្របូកច្របល់ប្រទេស នៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥

សោម ម៉ីនថន

ខ្ញុំឈ្មោះ វីរ សាម៉ែ អាយុ៦៧ឆ្នាំ សព្វថ្ងៃគឺជាអនុភូមិគ្រោកតូច ឃុំស្វាយធំ ស្រុកស្វាយជ្រៃ ខេត្តស្វាយរៀង។ នៅពេលខ្មែរក្រហមឆ្លើងគ្រប់គ្រងអំណាច នៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ ខ្ញុំនៅវ័យជំទង់។ ខ្មែរក្រហមចាត់តាំងខ្ញុំឱ្យចូលកងចល័តរួចហើយបញ្ជូនទៅលើកប្រព័ន្ធក្នុងស្រុកនៅឃុំក្រោលគោ និងសហករណ៍ចំណាត់ការ ក្នុងឃុំឈើទាល ស្រុកស្វាយជ្រៃ នៅពេលលើកក្នុងស្រុករាល់ ប្រធានកងបានដកខ្ញុំឱ្យមកធ្វើស្រែនៅសហករណ៍ ភូមិអង្គបុស្សី ភូមិទួលទ្រា ក្នុងឃុំរបស់ខ្ញុំវិញ។ រៀងរាល់ថ្ងៃ ខ្ញុំត្រូវងើបម៉ោង៤ ព្រឹកទៅស្ទូងឱ្យទាន់ដៃនៃការងារ។ នៅពេលរសៀលថ្ងៃមួយប្រធានកងខ្មែរក្រហមចាត់តាំងខ្ញុំឱ្យប្រឡងប្រណាំងដកសំណាបជាមួយកងចល័តនារីមកពីភូមិដក់ពរដោយក្នុងម្នាក់ត្រូវដកសំណាបឱ្យបាន៥ដំបូ ស្មើនឹង២៥០កណ្តាប់។ បន្ទាប់ពីប្រឡងប្រណាំងដកសំណាបរួច ប្រធានកងចាត់តាំងខ្ញុំឱ្យដើរកាត់ដើមរពា កំយកមកបកសម្បកដើម្បីក្រងធ្វើបន្តិកដើមខ្ញុំធ្វើការមិនដែលមានពេលឈប់សម្រាកទេ ចំណែករបបអាហារក្នុងមួយពេលខ្ញុំទទួលបានបាយស្រួយមួយកូនចាន ហូបជាមួយសម្លម្ហូបដើមចេក និងម្ហូបព្រលិតដែលភាគច្រើនមានតែទឹករាវ និងគ្មានស្ករជាតិឡើយ។ នៅពេលខ្លះ ខាតខ្លាំង ចុងភៅបានយកអង្ករដំណើបមកបបរ ចែកឱ្យខ្ញុំនិងសមាជិកកងចល័ត ហូបជាមួយសម្លម្ហូប។

វីរ សាម៉ែ អាយុ៦៧ឆ្នាំ សព្វថ្ងៃគឺជាអនុភូមិគ្រោកតូច ឃុំស្វាយធំ ស្រុកស្វាយជ្រៃ ខេត្តស្វាយរៀង។
(បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

នៅខែមករា ឆ្នាំ១៩៧៨ ប្រធានកងបានរៀបការឱ្យខ្ញុំជាមួយប្តីដែលរស់នៅក្នុងភូមិជាមួយគ្នា។ បន្ទាប់ពីរៀបការបានរយៈពេលមួយសប្តាហ៍ ខ្មែរក្រហមបានជម្លៀសខ្ញុំតាមរថភ្លើងទៅស្រុកប្រាសាទ ខេត្តពោធិ៍សាត់។ ពេលខ្ញុំទៅដល់ខេត្តពោធិ៍សាត់ដំបូងប្រធានសហករណ៍នៅទីនោះបានឱ្យខ្ញុំទៅដេកផ្ទាល់នឹងដីនៅវត្ត។ ក្រោយមក ទើបខ្ញុំទៅដេកនៅក្រោមផ្ទះប្រជាជនដែលទុកចោល ព្រោះម្ចាស់ផ្ទះត្រូវខ្មែរក្រហមជម្លៀសចេញអស់ហើយ។ នៅទីនោះ ប្រធាន

ក៏បានចាត់តាំងខ្ញុំឱ្យប្រតិបត្តិ និងប្រើប្រាស់ស្រូវ និងប្រើប្រាស់ស្រូវ។ ខ្ញុំ ធ្វើការប្រើប្រាស់ប្រធានក្នុងគ្រួសារជាមួយប្រពន្ធនិងកូនៗ ខ្ញុំ គឺជាប្រជាជនជនបទស្រីមកពីភូមិភាគបូព៌ាដែលជា មុខសញ្ញារបស់ខ្មែរក្រហម។ ដោយសារភ័យខ្លាច ឈ្នួបមកចាប់ខ្ញុំយកទៅសម្លាប់ ទើបពេលយប់ខ្ញុំលួច ចេញពីកន្លែងស្នាក់នៅទៅសុំផ្ទះប្រជាជនជនបទនោះ ដេក។ នៅពេលមេឃដិតភ្លៀងទើបខ្ញុំត្រឡប់មកកន្លែង ស្នាក់នៅវិញ ដើម្បីកុំឱ្យប្រធានក្នុងគ្រួសារ ថ្ងៃមួយ ប្រធានក្នុងគ្រួសារដើរមកស្រែកហៅឈ្មោះខ្ញុំទាំងយប់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនហ៊ានឆ្លើយតបឡើយ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ទើប ប្រធានក្នុងគ្រួសារខ្ញុំឱ្យទៅកាប់ឆ្ការព្រៃនៅបឹងខ្យង ដើម្បីធ្វើចម្ការ។ ខ្ញុំកាប់ឆ្ការព្រៃ និងកាសកល់ឈើ បានមួយរយៈក្រោយប្រធានក្នុងគ្រួសារខ្ញុំ និងសមាជិក ក្នុងគ្រួសារខ្ញុំស្រូវពីសហគមន៍ទៅលាក់ទុក នៅតាមទីស្នាក់ការដែលខ្មែរក្រហមកំណត់ ដោយ ចម្ងាយពីទីស្នាក់ការមួយទៅទីស្នាក់ការមួយប្រវែង ១គីឡូម៉ែត្រ។ បន្ទាប់មកទើបមានសមាជិកក្នុងគ្រួសារ ទៀតមកជញ្ជូនស្រូវបន្តពីទីស្នាក់ការយកទៅលាក់ ទុកនៅលើភ្នំ។ ប្រសិនបើយើងជញ្ជូនស្រូវមិនហើយ ឬនៅតាមផ្លូវយើងទម្លាក់ស្រូវចុះពីលើក្បាលដើម្បី ឈប់សម្រាក ហើយប្រធានក្នុងគ្រួសារឱ្យឃើញ នឹងចោទយើងថាជាខ្មាំងមិនខាន។ ខ្ញុំខិតខំទូល ស្រូវរហូតដុះសក់អស់ពីក្បាល និងធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ដោយកើតកញ្ជិល។ ជំងឺរបស់ខ្ញុំមានអាការ្យធ្ងន់ធ្ងរ និងមិនអាចចេញទៅធ្វើការងារបានទេ។ ខ្ញុំឈប់ សម្រាករយៈពេល៣ថ្ងៃស្រាប់តែប្រស្រាវនៅក្នុង សហគមន៍លួចខ្សឹបខ្សាច់ក្នុងទីតាំងរៀនណាមួយ ចូលមកហើយ និងបានបង្ការតំបន់ខ្លួន។ ពេល ពូជចុះ ខ្ញុំនិងប្រជាជនជនបទស្រីដេញទៅទុកទុក ចេញពីកន្លែងដែលស្ថិតនៅក្នុងព្រៃសំដៅទៅរកផ្លូវ ជាតិ។ នៅអំឡុងពេលរត់គេចខ្លួនខ្ញុំបានចូលទៅយក ស្រូវរបស់ខ្មែរក្រហមដែលទុកនៅតាមសហគមន៍ យកមកបុកវែងយកអង្ករទុកហូប។ ថ្ងៃមួយខ្ញុំបាន ចូលទៅយកស្រូវដែលខ្មែរក្រហមទុកនៅក្នុងចេតិយ ហើយពេលខ្ញុំទៅកៀកទើបឃើញសុទ្ធតែស្លឹកខ្លោច

នៅលាយឡំជាមួយស្រូវនោះ។ ខ្ញុំបានរើសឆ្កែខ្លោច ចេញដោយសម្រិតយកតែស្រូវប៉ុណ្ណោះយកមកបុក។ នៅវេលាម៉ោង១០យប់ថ្ងៃមួយអ្នករត់ភៀសខ្លួន ជាមួយខ្ញុំបានរត់គេចខ្លួនអស់ នៅសល់តែខ្ញុំម្នាក់តែ ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះទទួលដំណឹងថាយោធាខ្មែរក្រហម ចូលមកសម្លាប់។ ខ្ញុំភិតភ័យខ្លាំងណាស់ និងបានស្រែក ហៅរកអ្នកជួយមួយសន្ទុះក្រោយមកទើបប្រជាជន ដែលរត់គេចខ្លួនចោលខ្ញុំបានត្រឡប់មករកខ្ញុំវិញ។ នៅតាមផ្លូវខ្ញុំបានជួបយោធាខ្មែរក្រហមហើយយោធា នោះសួរខ្ញុំថា មិត្តទៅណា? ខ្ញុំបានកុហកយោធានោះ ថា ខ្ញុំរត់គេចខ្លួន ព្រោះមានគ្រាប់ផ្លាស់ធ្លាក់បំបែក របស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរមកដល់ផ្ទះជាតិហើយ ជួបកងទ័ពស្ម័គ្រចិត្តរៀនណាមួយ ខ្ញុំបានដើរត្រឡប់មក ដល់ទីក្រុងភ្នំពេញ។ នៅទីនោះ រដ្ឋអំណាចបានបើក ពោត និងស្រូវសាឡើងខ្ញុំហូបបន្ទាប់មកខ្ញុំបានសុំ រថយន្តកងទ័ពរៀនណាមួយជិះត្រឡប់មកស្រុក កំណើតនៅខេត្តស្វាយរៀងវិញ។ ដំបូងខ្ញុំមិនមាន អង្ករហូបទេ ខ្ញុំបានដើរស៊ីឈ្នួលប្រតិបត្តិការដឹកស្រូវ ប្រជាជននៅតាមភូមិផ្សេងៗដូរយកអាហារ ហើយ ក្រោយមកទើបខ្ញុំបានហូបគ្រប់គ្រាន់។

អ្នកស្ម័គ្រចិត្តកម្ពុជា ចិន ភីណូពៅពិសី ចុះសម្ភាសន៍ វីរ សាម៉ៃ អំពីរឿងរ៉ាវឆ្លងកាត់របស់ខ្មែរក្រហមនៅផ្ទះរបស់គាត់ស្ថិតនៅ ភូមិត្រោកក្នុង ឃុំស្វាយធំ ស្រុកស្វាយជ្រូ ខេត្តស្វាយរៀង។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ប្តីរបស់ខ្ញុំធ្លាប់ជា «បើខ្មែរក្រហមជម្លោះស្រុកចេញ ពីភ្នំពេញ ក៏ត្រឡប់មកស្រុកកំណើត»

សោម ប៊ុនថន

ខ្ញុំបានរៀបការនៅអំឡុងទសវត្សរ៍ឆ្នាំ១៩៧០ និងមានកូនប្រុសម្នាក់។ ខ្ញុំរស់នៅជាមួយប្តីរបស់ខ្ញុំជា ៣ ហាន និងឈរជើងនៅបន្ទាយដោះ កញ្ជា ដែលជា បន្ទាយ ៣ ហានធំរបស់ លន់ នល់ នៅតាមបណ្តោយ ផ្លូវជាតិលេខ៤ ភ្នំខេត្តកំពង់ស្ពឺ។ បន្ទាយ ៣ ហាននេះ កសាងឡើងតាំងពីសម័យសម្តេចតា (សម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ) នៅគ្រប់គ្រងប្រទេស។ នៅអំឡុង ឆ្នាំ១៩៧៤ កងកម្លាំងរំដោះខ្មែរក្រហម បានវាយ លុកចូលកាន់តែក្រៅទីប្រជុំជនច្បារមន និងផ្លាង ចូលបន្ទាយប្តីរបស់ខ្ញុំឈរជើង ព្រមទាំងវាយផ្តាច់ផ្លូវ ដ្ឋានផ្លូវសម្រាប់ស្រូវស្រែស្រែក គឺនៅសល់តែ ផ្លូវទទួលម្នាក់ចេញហោះហើរដ្ឋានផ្លូវអង្គរដល់ ៣ ហាន លន់ នល់នៅភ្នំបន្ទាយតែប៉ុណ្ណោះ។ អំឡុងពេលវាយ ប្រយុទ្ធគ្នាកាន់តែខ្លាំង ខ្ញុំសម្រាលបានកូនប្រុសម្នាក់ ទៀត។ ប្តីរបស់ខ្ញុំបានជួនខ្ញុំ និងកូន ដែលកូនពៅទើប កើតបាន២០ថ្ងៃ ទៅជិះទទួលម្នាក់ចេញសំដៅមកទិស ខាងកើតក្រុងច្បារមនរួចហើយ ខ្ញុំនិងកូនជិះរឹមកបន្ត ចូលទីក្រុងភ្នំពេញ។ ចំណែកប្តីរបស់ខ្ញុំឈរជើងនៅ បន្ទាយដោះ កញ្ជាដដែល។ ខ្ញុំមកស្នាក់នៅផ្ទះដែល ប្រជាជនបោះបង់ចោល ស្ថិតនៅតាមបណ្តោយ ទំនប់ទួលកោក (ផ្ទះ១០០ខ្នង) បណ្តោះអាសន្ន។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំដើរលេចត្រកូននៅតាមបឹងយកមកលក់ នៅជម្រកទំនប់ទួលកោក ដើម្បីទិញអង្ករដាំបាយ ឱ្យកូនហូប ព្រោះប្តីរបស់ខ្ញុំមិនអាចផ្ញើប្រាក់ខែរបស់ គាត់ឱ្យខ្ញុំបានទេ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំបែកពី ប្តីរបស់ខ្ញុំ ហួស។

ប្រាក់ សារឿង សព្វថ្ងៃរស់នៅក្នុងភូមិអង្គក្នុង ឃុំព្រែកត្រី ស្រុកចន្ទ្រ ខេត្តស្វាយរៀង។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ខ្ញុំនិងកូនរស់នៅទីក្រុងភ្នំពេញបានរយៈពេល ៧ខែ ហួសដល់ថ្ងៃទី១៧ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ ទើប កងទ័ពខ្មែរក្រហមវាយកាន់កាប់ទីក្រុងភ្នំពេញ បានទាំងស្រុង និងបណ្តេញប្រជាជនទាំងអស់ចេញ ពីផ្ទះសម្បែង។ ភ្លាមៗនោះ ខ្ញុំនៅចាំពាក្យរបស់ប្តីខ្ញុំ បានផ្អែមៗមុនពេលខ្ញុំមករស់នៅទីក្រុងភ្នំពេញថា «ប្រសិនបើខ្មែរក្រហមជម្លោះស្រុកចេញពីក្រុង ភ្នំពេញ សូមឯងកុំត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតឱ្យសោះ» ព្រោះគាត់ដឹងថា ខ្មែរក្រហមនឹងមិនអត់ឱ្យខ្ញុំ ដែលមានប្តីធ្វើជា ៣ ហាន លន់ នល់ ឡើយ។ ខ្ញុំបាន សម្រេចចិត្តធ្វើដំណើរចេញទៅតាមព្រែកក្តាមដើម្បី

ប្រាក់ សារឿង ផ្តល់បទសម្ភាសន៍ដល់អ្នកស្ម័គ្រចិត្តកម្ពុជា អំពី រឿងរ៉ាវឆ្លងកាត់របស់ខ្មែរក្រហម។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ឆ្លងទន្លេ សំដៅទៅខេត្តកំពង់ចាម ដោយមិនត្រូវឱ្យ មកស្រុកកំណើតនៅក្នុងអង្គភាព ឃុំព្រែកត្រី ស្រុក ចន្ទ្រាខេត្តស្វាយរៀងទេ ខ្ញុំបានទៅរស់នៅ និងធ្វើការ ជាមួយប្រជាជនមូលដ្ឋានថា សំ នៅខេត្តកំពង់ចាម។ សំណាងល្អ ប្រជាជននៅទីនោះមានសណ្តានចិត្តល្អ និងតែងលួចលាក់ផ្តល់អង្ករឱ្យខ្ញុំ និងកូនៗ ហូបៗ នៅពេលខ្ញុំនិងកូនៗ ឈឺក៏ប្រជាជននៅទីនោះ លួចលាក់ឱ្យថ្នាំពេទ្យល្អៗមកខ្ញុំ និងកូនៗលេបដែរ។ ថ្ងៃមួយកម្មាភិបាលមូលដ្ឋានហៅខ្ញុំទៅសួរប្រវត្តិរូប ក្រុមគ្រួសារ។ ខ្ញុំបានឆ្លើយប្រាប់កម្មាភិបាលនោះថា ខ្ញុំឈ្មោះ ប្រាក់ សារឿង អាយុ២៦ឆ្នាំ មានកូនប្រុស ចំនួនពីរនាក់ ចំណែកប្តីឈ្មោះ ម៉ៅ គិត រស់នៅ ឯស្រុកកំណើតនៅខេត្តស្វាយរៀង។ ខ្ញុំមិនហ៊ានឆ្លើយ ថា ប្តីរបស់ខ្ញុំធ្វើទាហានទេ ព្រោះខ្លាចកម្មាភិបាល ខ្មែរក្រហមនោះយកខ្ញុំ និងកូនទៅសម្លាប់។ បន្ទាប់ មក ខ្មែរក្រហមចាត់តាំងខ្ញុំឱ្យទៅធ្វើការងារដក ស្តុក ច្រូតស្រូវ កិនអង្ករ អុំស្រូវ និងកូនរស់ដែលជា ការងាររបស់ប្រុសៗនៅក្នុងភូមិ។ លើសពីនេះ

ប្រធានកងខ្មែរក្រហមបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅកាប់ឆ្ការព្រៃ ធ្វើចម្ការ នៅក្នុងភូមិឆ្នាំង ឃុំតាអុំ ស្រុកចំការ លើ ខេត្តកំពង់ចាម។ ខ្ញុំធ្វើការងារបានគ្រប់យ៉ាង និងហើយរួចរាល់តាមដៃនៃការជានិច្ច រហូត ដល់កម្មាភិបាលខ្មែរក្រហមនៅក្នុងភូមិសរសើរ និង លាន់មាត់ថាខ្ញុំពិតជា កូនអ្នកស្រែប្រាកដមែន គឺមិន មែនជាកូនអ្នកទីក្រុងរស់នៅសុខស្រួលឡើយ។

ខ្ញុំធ្វើការនៅស្រុកចំការលើ ខេត្តកំពង់ចាម រហូតដល់កងទ័ពវៀតណាមវាយចូលមកដោះ ប្រទេសកម្ពុជា នៅដើមឆ្នាំ១៩៧៧។ អំឡុងពេលនោះ ប្រធានកងខ្មែរក្រហមឈ្មោះមិត្ត សុផ បានហៅខ្ញុំទៅ ជួប និងនិយាយប្រាប់ខ្ញុំ «ឥឡូវបងដុតទុកលំបាកហើយ សូមបងអញ្ជើញវិលត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតជួបជុំ ឪពុកម្តាយបងប្អូនសាច់ញាតិរបស់បងវិញចុះ»។ រីឯ ប្រជាជនមូលដ្ឋានបានបែកពោត សណ្តែកឱ្យខ្ញុំរួច ហើយបររទេះកោដ្តនិងកូនៗមកដល់ព្រែកក្តាម។ ខ្ញុំបានឆ្លងទន្លេ និងដើរតាមបណ្តោយដូរជាតិលេខ៥ មកឈប់នៅមុខវាំងក្នុងក្រុងភ្នំពេញ។ នៅពេលខ្ញុំ កំពុងអង្គុយជាមួយកូនៗនៅមាត់ទន្លេ ស្រាប់តែមាន ក្បួនរបស់គ្រួសារប្រជាជនដទៃ សមកពីខេត្តពោធិ៍ សាត់ជិះកាត និងស្រែកហៅខ្ញុំឱ្យឆ្លើងជិះក្បួនជាមួយ រហូតមកដល់អ្នកល្បឿន។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានសុំថយ កងទ័ពវៀតណាមជិះបន្ត រហូតដល់ស្រុកកំណើតនៅ ខេត្តស្វាយរៀង។ ដំបូងខ្ញុំខ្លះខាតខ្លាំងណាស់ និងមិន មានផ្ទះសម្បែងស្នាក់នៅឡើយ។ ខ្ញុំបានទៅសុំរដ្ឋ អំណាចមូលដ្ឋានដើម្បីសង់ខ្ទមស្នាក់នៅជាមួយកូន បណ្តោះអាសន្ននៅភូមិថា សំ ដែលប្រជាជននោះបង់ ចោលព្រោះខ្លាចរអាខ្លាចតែងតែមកលងបន្ទាច។ ខ្ញុំបានកាប់ទស រួចហើយកែតាមផ្លូវវត្តភ្នំព្រៃ យក ទៅលក់នៅជម្រកតាកៅ ប្រទេសវៀតណាម ដើម្បី យកលុយទិញអង្ករដាំបាយឱ្យកូនហូបបានរស់រហូត មកដល់សព្វថ្ងៃ។

ក្រុមគ្រួសារខ្ញុំខ្លះឆ្លៀសទៅខេត្តបាត់ដំបង បន្ទាប់ពីខ្មែរក្រហមឡើងកាន់អំណាច នៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥

សោម ម៉ិនថន

ខ្ញុំឈ្មោះ ម៉ៅ ចន អាយុ៧៥ឆ្នាំ (ក្នុង ឆ្នាំ២០២១) រស់នៅភូមិបាសាក់ ឃុំបាសាក់ ស្រុក ស្វាយជ្រំ ខេត្តស្វាយរៀង។ កាលពីក្នុងខ្ញុំមិនបាន រៀនសូត្រទេ ខ្ញុំនៅយូរលក្របី និងជួយធ្វើការងារ ឪពុកម្តាយនៅ ផ្ទះ រហូតដល់ខ្ញុំរៀបការប្តីដែលរស់ នៅក្នុងភូមិជាមួយគ្នា។

នៅអំឡុងឆ្នាំ១៩៧០ ក្នុងភូមិរបស់ខ្ញុំមិនមាន សុវត្ថិភាពទេ ព្រោះ កងទ័ពជំរុំ បានផ្លាស់ត្រាបពី តំបន់ត្រពាំងខ្ពស់ រៀនណាម ខាងត្បូង ចូលមក ហើយជួនកាលកងទ័ព លន់ លន់ ដែលមានទីតាំង ក្នុងក្រុងស្វាយរៀងក៏ផ្លាស់ត្រាបចូលមកដែរ ព្រោះ សង្ស័យថា មានកងកម្លាំងដោះខ្មែរក្រហម និង កងទ័ពរៀនក្នុងលាក់ខ្លួននៅក្នុងភូមិរបស់ខ្ញុំ នៅ ពេលមានគ្រាប់ផ្លាស់ចូលមកភូមិមួយ ខ្ញុំបានរត់ កាត់វាលស្រែ និងហែលឆ្នងទឹកទៅលាក់ខ្លួននៅវត្ត កោះ និងវត្តសិរីសោភាដែលស្ថិតនៅមិនឆ្ងាយប៉ុន្មាន ពីផ្ទះ។ ថ្ងៃមួយពេលខ្ញុំកំពុងតែដាំបាយ ហូបនៅវត្ត សិរីសោភា ស្រាប់តែគ្រាប់ផ្លាស់ធ្លាក់នៅក្រោយខ្នង របស់ខ្ញុំ ធ្វើឱ្យខ្ញុំភ័យស្លន់ស្លា និងរត់គេចខ្លួនដោយ មិនបានហូបបាយឡើយ។

នៅពេលមេដឹកនាំខ្មែរក្រហម ឡើងកាន់កាប់ អំណាច នៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ ខ្ញុំមាន កូនចំនួន៣នាក់ ដោយកូនច្បងមានអាយុ១០ឆ្នាំ និង កូនពៅទើបតែសម្រាល។ ខ្មែរក្រហមបានប្រមូល

ម៉ៅ ចន រស់នៅភូមិបាសាក់ ឃុំបាសាក់ ស្រុកស្វាយជ្រំ ខេត្តស្វាយរៀង។ ម៉ៅ ចន បានរស់រានមានជីវិត និង រៀនរាំវត្តជាលក្ខណៈកាន់របបខ្មែរក្រហម ប្រាប់ដល់ ទេព ម៉ាលីណា អ្នកស្ម័គ្រចិត្តកម្ពុជា កាលពីខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០២១។ នៅឆ្នាំ២០២២ ម៉ៅ ចន បានស្លាប់ដោយសារជំងឺ។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

របស់របរ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំ និងប្រជាជននៅក្នុង ភូមិដាក់រួម ហើយចាប់ផ្តើមបែងចែកប្រជាជនឱ្យ ចេញទៅធ្វើការតាមកងរៀងខ្លួន។ ខ្មែរក្រហមមិន ទាន់ជម្លៀសក្រុមគ្រួសារខ្ញុំភ្លាមទេ ក៏ចាត់តាំងឱ្យ ធ្វើការនៅក្នុងភូមិ ចំណែកប្តីរបស់ខ្ញុំត្រូវឈ្នួលមក តាមដានរៀងរាល់យប់ព្រោះ កាត់មានបងប្អូនធ្វើជា

ប៉ូលីស និង ពលករ ក្នុង សង្គម ជា សំខាន់ យប់មួយ ខ្ញុំ បាន ឃើញ ឈ្មួញ ខ្មែរ ក្រហម លប ចូល មក ក្រោម ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ ភ្លាម នោះ ខ្ញុំ បាន ស្រែក សួរ ទើប ឈ្មួញ នោះ ដើរ ចេញ ។ ក្រោយ មក ឈ្មួញ ខ្មែរ ក្រហម បាន មក ហៅ ប្តី របស់ ខ្ញុំ ដោយ កុហក ថា ទៅ រៀន សូត្រ ប៉ុន្តែ តាម ពិត យក ប្តី ខ្ញុំ ទៅ សម្លាប់ ចោល និង បាត់ ដំណឹង រហូត ។ ថ្ងៃ ដែល ឈ្មួញ ខ្មែរ ក្រហម មក ហៅ ប្តី របស់ ខ្ញុំ ទៅ រៀន សូត្រ ខ្ញុំ មិន នៅ ផ្ទះ ទេ គឺ ខ្ញុំ ចេញ ទៅ ស្នាក់ នៅ វាល ស្រែ កែវ រក មី ។ បន្ទាប់ ពី ឈ្មួញ ខ្មែរ ក្រហម យក ប្តី ខ្ញុំ ទៅ សម្លាប់ បាន មួយ រយៈ ប្រធាន ក៏ បាន ចាត់ តាំង ខ្ញុំ ឱ្យ ជីក ស្រែ នៅ ក្នុង ឃុំ បាសាក់ ។ ខ្ញុំ ជីក ស្រែ តាម ដែន ការ ហើយ រួច រាល់ ទើប ប្រធាន ក៏ ផ្លាស់ ខ្ញុំ ឱ្យ ទៅ ធ្វើ ការ នៅ ការ ដ្ឋាន ជៀស បុស្ស ក្នុង ឃុំ កំពង់ ចម្រង ស្រុក ស្អាយ ជ្រៃ ស្ថិត នៅ ឆ្នាយ ពី ផ្ទះ ។ ចំណែក កូន របស់ ខ្ញុំ ដែល នៅ តូច ៗ ខ្ញុំ ត្រូវ យក ទៅ ឆ្លើ នៅ ក្នុង យាយ ៗ នៅ ក្នុង ភូមិ ឱ្យ ជួយ មើល ថែ ។ នៅ ពេល ល្ងាច ចប់ ម៉ោង ការ ងារ ទើប ខ្ញុំ មក យក កូន ពី ក្នុង យាយ ៗ ត្រឡប់ មក ដេក នៅ ផ្ទះ ក្នុង ភូមិ វិញ ។ ចំណែក របប អាហារ ប្រចាំ ថ្ងៃ មុន ដំបូង ខ្មែរ ក្រហម បាន អនុញ្ញាត ឱ្យ ខ្ញុំ ដាំ បាយ ហូប ឯក ជន នៅ ផ្ទះ ហើយ មិន យូរ ប៉ុន្មាន ប្រធាន សហករណ៍ ចែក អង្ករ ឱ្យ ខ្ញុំ ដាំ បាយ ហូប ទៅ តាម ចំនួន សមាជិក គ្រួសារ ។ បន្ទាប់ មក ប្រធាន សហករណ៍ ប្រាប់ ខ្ញុំ និង ប្រជាជន ក្នុង ភូមិ ទាំង អស់ ឱ្យ ទៅ ហូប បាយ រួម គ្នា នៅ រោង បាយ សហករណ៍ ។ ក្នុង មួយ ថ្ងៃ ខ្ញុំ ទទួល បាន របប អាហារ ពី ពេល ហើយ ក្នុង មួយ ពេល ៗ ទទួល បាន បាយ តែ មួយ វែក តែ ប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំ ហូប មិន ឆ្អែត ទេ ជា មួយ របប អាហារ ដ៏ តិច តួច នោះ ។

នៅ ឆ្នាំ ១៩៧៧ ខ្មែរ ក្រហម ជម្លៀស ខ្ញុំ ទៅ ខេត្ត បាត់ ដំបង ។ ខ្ញុំ ដើរ ចេញ ពី ស្រុក កំណើត ជា មួយ ម្តាយ បង ប្អូន និង កូន របស់ ខ្ញុំ រី ឯ ឪពុក របស់ ខ្ញុំ បាន ស្លាប់ ដោយ សារ ជំងឺ នៅ ក្នុង ភូមិ ។ ខ្ញុំ និង ក្រុម គ្រួសារ បាន ធ្វើ ដំណើរ ដោយ ថ្លើរ ជើង ទៅ អ្នក ល្បឿន រួច ឡើង ជិះ កប៉ាល់ បន្ត ទៅ ឈប់ នៅ ទី ក្រុង ភ្នំពេញ ។ នៅ ទីនោះ ខ្មែរ ក្រហម បាន ចែក អាហារ ឱ្យ ខ្ញុំ ហូប រួច បញ្ជូន ក្រុម គ្រួសារ ខ្ញុំ ទៅ ជិះ រថ ភ្លើង បន្ត ទៀត ។ ក្រុម

គ្រួសារ ខ្ញុំ បាន ឈប់ នៅ ចំណត រថ ភ្លើង នៅ ក្នុង ស្រុក មោង បុស្ស ខេត្ត បាត់ ដំបង បន្ទាប់ មក ប្រធាន សហករណ៍ នៅ ទីនោះ បាន ចែក ចាយ សមាជិក ក្រុម គ្រួសារ ខ្ញុំ និង ប្រជាជន ដទៃ ស្រុក ទាំង អស់ ទៅ តាម ក្រុម និង កង ហើយ ឱ្យ រស់ នៅ និង ធ្វើ ការ ងារ នៅ តាម ការ ដ្ឋាន ផ្សេង ៗ ពី គ្នា ។ ម្តាយ របស់ ខ្ញុំ ត្រូវ ប្រធាន សហករណ៍ ចាត់ តាំង ឱ្យ នៅ កង មនុស្ស ចាស់ ខ្ញុំ នៅ កង ស្រ្តី មេ ម៉ាយ បង ប្អូន ខ្ញុំ នៅ កង ចល័ត កូន របស់ ខ្ញុំ ពី រ នាក់ នៅ កង កុមារ លើក លែង តែ កូន ពៅ របស់ ខ្ញុំ ដែល នៅ ប្រទេស ឆ្វេយ ប្រធាន សហករណ៍ អនុញ្ញាត ឱ្យ នៅ ជា មួយ ខ្ញុំ ។ នៅ ទីនោះ ប្រធាន កង ស្រ្តី មេ ម៉ាយ ប្រើ ខ្ញុំ ឱ្យ ច្រូត ស្រូវ រែក ដី និង លើក ភ្នំ ស្រែ ។ រាល់ ពេល ខ្ញុំ ចេញ ទៅ ធ្វើ ការ និង ស្នាក់ នៅ រោង សហករណ៍ ខ្ញុំ ស្លៀក ពាក់ តែ ខោ អាវ ដៃ វែង និង បាវ ដៃ វែង ខ្ញុំ យក មក ពី ស្រុក កំណើត និង មាន បំណះ ស្ទើរ គ្រប់ កន្លែង ព្រោះ ប្រធាន កង មិន ចែក សម្លៀក បំពាក់ ថ្មី ឱ្យ ខ្ញុំ ទេ ។ ចំណែក របប អាហារ ខ្ញុំ ទទួល បាន ពី ពេល ក្នុង មួយ ថ្ងៃ គឺ ពេល ថ្ងៃ និង ពេល ល្ងាច ។ ជា ញឹក ញាប់ ចុង ភៅ បាន ស្នូម ដើម ចេក ឱ្យ ខ្ញុំ ហូប ។ នៅ ពេល ព្រឹក មុន ចេញ ទៅ ការ ដ្ឋាន ខ្ញុំ ត្រូវ យក កូន ទៅ ឆ្លើ នៅ យាយ មិត្ត ធ្វើ ការ នៅ ក្នុង យាយ ៗ ឱ្យ ជួយ មើល ថែ រហូត ដល់ ល្ងាច ចប់ ម៉ោង ធ្វើ ការ ទើប ខ្ញុំ ត្រឡប់ មក យក កូន ទៅ កន្លែង ស្នាក់ នៅ វិញ ដោយ ពេល នោះ ខ្ញុំ ស្នាក់ នៅ វត្ត ។ ខ្ញុំ និង ប្រជាជន ដទៃ ស្រុក បាន ចង មុន ដេក បន្ត គ្នា នៅ ក្នុង វត្ត ព្រោះ មាន មូស ច្រើន ។ ថ្ងៃ មួយ នៅ ពេល ខ្ញុំ កំពុង លើក ភ្នំ ស្រែ ទិស ដៅ ពី សហករណ៍ របស់ ខ្ញុំ តម្រង់ ទៅ ទិរ មខេត្ត បាត់ ដំបង មាន ស្រ្តី ម្នាក់ នៅ ក្នុង កង ជា មួយ គ្នា បាន មក លួច ខ្សឹប បច្ចុល ខ្ញុំ រត់ កេច ខ្លួន ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ មិន ទៅ តាម ស្រ្តី នោះ ទេ ព្រោះ ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ ផ្លូវ ម្យ៉ាង ទៀត ខ្ញុំ ខ្លាច បែក បាក់ បង ប្អូន ដែល កំពុង រស់ នៅ ក្នុង សហករណ៍ ។

ខ្ញុំ ធ្វើ ការ និង រស់ នៅ ខេត្ត បាត់ ដំបង បាន មួយ រយៈ កូន របស់ ខ្ញុំ ដែល ធ្វើ ការ នៅ កង កុមារ បាន កើត ជំងឺ កញ្ឆិល និង មាន អាការៈ ធ្ងន់ ធ្ងរ ។ នៅ ពេល ទទួល បាន ដំណឹង នេះ ខ្ញុំ បាន សម្រេច ចិត្ត ទៅ សុំ ច្បាប់ ពី

ប្រធានកងដើម្បីយកកូនរបស់ខ្ញុំទៅព្យាបាលនៅមន្ទីរពេទ្យប៉ុន្តែដោយសារជួរឆ្ងាយ និងត្រូវដើរកាត់ព្រៃទម្រាំងដល់មន្ទីរពេទ្យទើបបណ្តាលឱ្យកូនរបស់ខ្ញុំកាន់តែខ្សោយទៅៗ។ កូនរបស់ខ្ញុំបានស្លាប់ពេលទៅដល់មន្ទីរពេទ្យប៉ុន្តែខ្ញុំមិនហ៊ានយំទេ ព្រោះខ្លាចខ្មែរក្រហមយកខ្ញុំទៅសម្លាប់ចោល។

ខ្ញុំរស់នៅខេត្តបាត់ដំបងបានរយៈពេល១ឆ្នាំ ទើបកងទ័ពស្ម័គ្រចិត្តវៀតណាម និងកងទ័ពរណសិរ្សសាមគ្គីសង្គ្រោះជាតិកម្ពុជាវាយចូលមកនៅដើមឆ្នាំ១៩៧៧។ ខ្ញុំត្រូវប្រគល់ផ្ទះមួយបង្គោល និងកូនរបស់ខ្ញុំដែលនៅរស់ ហើយនាំគ្នាធ្វើដំណើរដោយថ្មើរជើងត្រឡប់មកស្រុកកំណើតវិញ។ ពេលយើងធ្វើដំណើរមកដល់ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ម្តាយរបស់

ខ្ញុំបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ទើបកាត់ស្នាក់នៅជាមួយបងស្រីរបស់ខ្ញុំដែលរស់នៅទីនោះ។ ចំណែកខ្ញុំបានបន្តដំណើររយៈពេល៣ខែ ទម្រាំងកងលំស្រកកំណើត។ ពេលខ្ញុំមកដល់ភូមិដំបូងគឺមានការខ្វះខាតខ្លាំងណាស់រីឯដុះសម្បែងរបស់ខ្ញុំត្រូវខ្មែរក្រហមរុះរើគ្នាសល់។ ខ្ញុំបានដើរចុះបន្ទីរ និងរកត្រីយកទៅដូរអង្ករពីប្រជាជនយកមកដាំបាយឱ្យកូនហូប។ ក្រោយមកខ្ញុំបានរៀបការក្រសួរទីពីរ និងបានចូលរួមធ្វើស្រែក្នុងក្រុមប្រវាស់ដៃជាមួយរដ្ឋអំណាច។ មិនយូរប៉ុន្មានរដ្ឋអំណាចបានបែងចែកដល់ស្រូវដីស្រែ និងគោក្របីឱ្យខ្ញុំចិញ្ចឹម និងដាំដុះនៅដុះ ទើបការហូបចុករបស់ខ្ញុំបានប្រសើរឡើង។

ដុះ និងដឹកមីរបស់ ម៉ៅ ចន នៅភូមិបាសាក់ ឃុំបាសាក់ ស្រុកស្អាយជ្រំ ខេត្តស្អាយរៀង។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

អង្គការកុមារស្រីក្រុងភ្នំពេញ ក្នុងរដ្ឋបាលឃុំខ្មែរ

សាម ប៊ុនថន

អ្នកស្រី ជា ធីតា ប្រទេសឃើញអង្គការកុមារស្រីក្រុងភ្នំពេញ (បណ្ណាល័យធីតា) ក្នុងវត្តលង្កា (បណ្ណាល័យមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

អ្នកស្រី ជា ធីតា ទើបប្រទេសឃើញអង្គការកុមារស្រីក្រុងភ្នំពេញ ឃុំខ្មែរ ជាថ្មីវិញបន្ទាប់ពីបាត់បង់អស់រយៈពេលជាង៣០ឆ្នាំកន្លងមកហើយ។ អង្គការកុមារស្រីក្រុងភ្នំពេញនេះ គឺជាអង្គការកុមារស្រីក្រុងភ្នំពេញ (បណ្ណាល័យធីតា) ដែលមានកេរ្តិ៍ស្រីសុខចំនួន៤៦៤ រក្សានៅវត្តលង្កា រៀបចំទុកដាក់ដោយមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា។ កេរ្តិ៍ស្រីនេះបានបន្តរក្សាទុកតាំងពីសម័យសង្គ្រាមស៊ីវិលក្នុងប្រទេសកម្ពុជា នៅទសវត្សរ៍ឆ្នាំ១៩៧០ ឆ្នាំ១៩៨០ និង ឆ្នាំ១៩៩០។

អ្នកស្រី ជា ធីតា បានរៀបរាប់ថា ខ្ញុំបានរៀបការជាមួយប្តីរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ អ៊ុន សុខ នៅឆ្នាំ១៩៨១។ ប្តីរបស់ខ្ញុំមានគូនា ទីជាប្រធានមន្ទីរវិទ្យុជាតិ នៅទីក្រុងភ្នំពេញ។ ប្តីរបស់ខ្ញុំមានស្រីកំណើតនៅភូមិចាអោ ស្រុកបារាយណ៍ ខេត្តកំពង់ធំ។ ខ្ញុំមិនជាមួយប្តីរបស់ខ្ញុំបានរយៈពេល៣ឆ្នាំ ទើបខ្ញុំសម្រាលបានកូនស្រីម្នាក់ៗ នៅឆ្នាំ១៩៨៤ ប្តីរបស់ខ្ញុំជាប់អាហារូបករណ៍ទៅសិក្សានៅប្រទេសប៊ុលហ្គារី ចំណែកខ្ញុំត្រូវនៅមើលថែកូនតូចរបស់ខ្ញុំនៅទីក្រុងភ្នំពេញ។

វីរកងទ័ព ឆ្លុន គុលា ពលីនៅទិសប្រាសាទតាមាស

ភាគ ស្រីវ័យ១១

វីរកងទ័ព ឆ្លុន គុលា ឈរជើងនៅ ទិសប្រាសាទតាមាស (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

វីរកងទ័ព ឆ្លុន គុលា បានពលីជីវិតនៅយប់ថ្ងៃទី១៣ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០២៥ ដោយសារគ្រាប់បែកទម្លាក់ពីយន្តហោះគ្នានមនុស្សបើករបស់ទាហានថៃនៅខ្សែត្រៀមទិសប្រាសាទតាមាស។ ឆ្លុន គុលាគឺជាកងទ័ពម្នាក់ក្នុងអង្គភាពកងពលតូចអន្តរាគមន៍លេខ៥ ឈរជើងនៅស្រុកបន្ទាយអំពិល ខេត្តឧត្តរមានជ័យ។ ឆ្លុន គុលា បានស្រឡាញ់វិស័យយោធា និងចូលបម្រើកងទ័ពតាំងពីវ័យក្មេង។ ក្នុងនាមជាយោធិនមួយរូប ឆ្លុន គុលា បានបំពេញភារកិច្ចបានយ៉ាងល្អ និងការពារទឹកដីរបស់ខ្លួនរហូតដល់ដង្ហើមចុងក្រោយ។

រឿងរ៉ាវរបស់វីរកងទ័ព ឆ្លុន គុលា និងគ្រូបង្ការសាងជួបខាងក្រោម៖

ឆ្លុន គុលា អាយុ២៧ឆ្នាំ មានស្រុកកំណើតនៅឃុំស្រែណាយ ស្រុកវ៉ារិន ខេត្តសៀមរាប។ គុលា មាន

ឪពុកឈ្មោះ ស្មៅង ឈូង និងម្តាយឈ្មោះ ភ្នំ គិស។ គុលា មានបងប្អូនចំនួន៤នាក់ គឺស្រីម្នាក់ និងប្រុសចំនួន៣នាក់ ហើយ គុលា គឺជាកូនទីពីរនៅក្នុងគ្រួសារ។

កាលពីកុមារ គុលា រស់នៅភូមិស្រែណាយ និងបានចូលរៀននៅសាលាបឋមសិក្សាស្រែណាយរហូតចប់ថ្នាក់បឋមសិក្សា។ ក្រោយមកឪពុកម្តាយ គុលា បានផ្លាស់ទីលំនៅមករស់នៅភូមិពោធិ៍ថ្មី ឃុំបេង ស្រុកបន្ទាយអំពិល ខេត្តឧត្តរមានជ័យ។ ភូមិពោធិ៍ថ្មីមានទីតាំងស្ថិតនៅជិតទីបញ្ជាការរដ្ឋបាលកងពលតូចអន្តរាគមន៍លេខ៥ ចំណុះកងពលធំអន្តរាគមន៍លេខ២។ ដោយសារឪពុករបស់ គុលា គឺជាពេទ្យទាហាននៅក្នុងកងពលតូចអន្តរាគមន៍លេខ៥ ទើបគ្រួសារ គុលា ត្រូវផ្លាស់មករស់នៅក្នុងពោធិ៍ថ្មីជិត

ទីបញ្ជាការរដ្ឋ នកន ពលកូចអន្តរកម្មនៃលេខ៥១
 គុណ រស់នៅជាមួយឪពុកម្តាយដល់អាយុ១៣ឆ្នាំ ក៏
 ត្រូវឪពុកបញ្ជូនទៅបន្តការសិក្សានៅអនុវិទ្យាល័យ
 អំពិលស្ថិតក្នុងឃុំអំពិល ស្រុកបន្ទាយអំពិល ហើយ
 គុណ ត្រូវរស់នៅជាមួយឪពុកម្តាយឈ្មោះ ពេម ផុម
 ដែលជាមេបញ្ជាការកងអនុសេនាធំអន្តរកម្មនៃ
 លេខ២៣១ ចំណុះកងពលកូចអន្តរកម្មនៃលេខ៥១
 នៅពេល គុណ ស្នាក់នៅជាមួយឪពុកម្តាយ គុណ បាន
 ចូលរៀននៅថ្នាក់ទី៧ ក្នុងអនុវិទ្យាល័យអំពិល និង
 បានបន្តការសិក្សារហូតដល់បញ្ចប់ថ្នាក់ទី៧
 បន្ទាប់ពីប្រឡងជាប់ឌីប្លូម គុណ មិនបានបន្តការ
 សិក្សានៅវិទ្យាល័យបន្ទាយអំពិលទៀតទេ ពីព្រោះ
 សាលាស្ថិតនៅឆ្ងាយពីផ្ទះ ហើយឪពុកម្តាយក៏មាន
 ជីវិតភាពខ្លះខាត។

នៅក្នុងឆ្នាំ២០១៦ គុណ បានដាក់ពាក្យសុំចូល
 បម្រើកងទ័ព ពីព្រោះ គុណ បានស្រឡាញ់វិស័យ
 យោធានេះតាំងពីវ័យក្មេងមកម៉្លោះ។ សំណើលុះត្រា
 បានជាប់ឈ្មោះ ចូលបម្រើកងទ័ពក្នុងកងពលកូច
 អន្តរកម្មនៃលេខ៥១ ចំណុះកងពលធំអន្តរកម្មនៃលេខ២
 ហើយត្រូវបញ្ជូនទៅហ៊ុកហាត់យុទ្ធសាស្ត្រយោធានៅ
 បញ្ជាការរដ្ឋ នកន ពលកូចអន្តរកម្មនៃលេខ២ ក្នុងស្រុក
 បន្ទាយស្រី ខេត្តសៀមរាបរយៈពេល៣ខែ។ បន្ទាប់ពី
 ហ៊ុកហាត់យុទ្ធ គុណ ត្រូវបានអង្គការពលកូចមកបម្រើ
 ការងារនៅក្នុងកងអនុសេនាធំអន្តរកម្មនៃលេខ២៣១
 ស្ថិតនៅក្នុងឃុំអំពិល ស្រុកបន្ទាយអំពិលវិញ។

មេបញ្ជាការអនុសេនាធំអន្តរកម្មនៃលេខ២៣១
 ពេម ផុម មានប្រសាសន៍ថា គុណ គឺជាកងទ័ពវ័យ
 ក្មេងខ្សោយ ហ័ព្យាយាម និងគោរពវិន័យកងទ័ពបាន
 យ៉ាងល្អ។ ក្រៅពីការងារកងទ័ព គុណ បានចូលរួម
 យ៉ាងសកម្មក្នុងការងារបង្កើនផល និងកិច្ចការ
 សង្គម។ នៅពេលទំនេរពីការងារកងទ័ព គុណ
 តែងតែធ្វើដំណើរទៅលេងផ្ទះ សួរសុខទុក្ខឪពុកម្តាយ
 និងបងប្អូននៅក្នុងភូមិពោធិ៍ថ្មី។

យោងតាមមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធនៃលេខ២ គុណ
 ឈ្មោះ វិសាល និងម្នាក់ទៀតឈ្មោះ វីរៈ ដែលជា
 បងជីដូនមួយរបស់ គុណ បានរៀបរាប់ថា គុណ គឺជា

មនុស្សស្មោះត្រង់ ចេះជួយយកអាសាគ្នាទៅវិញ
 ទៅមក។ គុណ បានរាប់អាណិតភក្តិរួមអង្គការពលកូច
 បងប្អូនបង្កើត។

បន្ទាប់ពីមានព្រឹត្តិការណ៍ ១៣ ហា នៃថៃ បានធ្វើការ
 បញ្ជាប្រហារមកលើលេណដ្ឋា នកន ទ័ពកម្ពុជានៅ
 ម៉ូប៊ី ក្នុងខេត្តព្រះវិហារ និងបានបណ្តាលឱ្យកងទ័ព
 កម្ពុជាម្នាក់ស្លាប់ ភ្លាមនោះអង្គការពលកូចអនុសេនាធំ
 អន្តរកម្មនៃលេខ២៣១ បានចល័តកងទ័ពចេញពី
 អង្គការពលកូច ដើម្បីទៅឈរជើងប្រចាំការនៅតាមខ្សែ
 បន្ទាត់តំបន់ព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ។ នៅខណៈពេលទៅ
 ឈរជើងប្រចាំការនៅតាមខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែនកម្ពុជា-
 ថៃ គុណ វិសាល និងវីរៈ ត្រូវឈរជើងនៅទីតាំងផ្សេង
 គ្នា។ គុណ ត្រូវមេបញ្ជាការចាត់តាំងឱ្យទៅប្រចាំការ
 នៅទិសប្រាសាទតាមនំស្លាបខាងឆ្វេងជាមួយមិត្តភក្តិ
 រួមអង្គការពលកូចផ្សេងទៀត។ ចំណែកវិសាល និងវីរៈ ត្រូវ
 ទៅប្រចាំការនៅទិសប្រាសាទតាមនំស្លាបខាងស្តាំ
 ជាមួយមិត្តភក្តិរួមអង្គការពលកូចផ្សេងទៀតដែរ។ ទោះបីជា
 យ៉ាងណា គុណ, វិសាល និងវីរៈ តែងតែទាក់ទងគ្នា
 តាមទូរសព្ទជាធម្មតា។

ចាប់តាំងពីឆ្នាំមកប្រចាំការនៅតាមខ្សែ
 បន្ទាត់ព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ ទិសប្រាសាទតាមនំ គុណ
 មិនសូវបានទៅលេងផ្ទះ និងសួរសុខទុក្ខឪពុកម្តាយ
 បងប្អូនដូចពីមុនឡើយ។ ទោះបីជាស្ថានភាពនៅ
 តំបន់ព្រំដែនមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ម្តងម្កាល គុណ បាន
 ត្រឹមតែទាក់ទងទៅក្រុមគ្រួសារតាមរយៈទូរសព្ទ
 តែប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះ គុណ ត្រូវបំពេញការងារផ្នែក
 ភស្តុភារ និងមានភារកិច្ចបែកស្បៀងអាហារជូន
 កងទ័ពក្នុងអង្គការពលកូចរយៈពេល២ថ្ងៃម្តង។

ទោះបីការដោះដូរលើកទី១ ពីថ្ងៃទី២៤ ដល់
 ថ្ងៃទី២៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២៥ បានបញ្ចប់ គុណ ត្រូវ
 នៅប្រចាំការនៅលើខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែនតំបន់ប្រាសាទ
 តាមនំផ្នែកស្លាបខាងឆ្វេងរហូតដល់ការដោះដូរលើក
 ទី២ជាថ្មីម្តងទៀតនៅថ្ងៃទី៧ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០២៥។
 ១៣ ហា នៃថៃបានធ្វើការបញ្ជាប្រហារចូលមកក្នុងទឹកដី
 កម្ពុជា ហើយតំបន់ព្រំដែន ១៣ ហា នៃថៃបញ្ជាខ្លាំង គឺតំបន់
 ប្រាសាទតាមនំ។

នៅយប់ថ្ងៃទី១៣ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០២៥ នៅតំបន់ ប្រាសាទតាមា នៃសភាពការណ៍មាណាតាស្រាវ ល បន្តិច តុលា បានហៅ ទូរសព្ទទៅម្តាយ ពីព្រោះម្តាយ តុលាបានហៅ ទូរសព្ទមកសួរសុខទុក្ខតុលាជាច្រើនដង ប៉ុន្តែតុលា មិនអាចលើកទូរសព្ទនិយាយជាមួយម្តាយ បានឡើយ។ នៅ ខណៈពេល តុលា កំពុងនិយាយ ជាមួយម្តាយបានបន្តិច ស្រាប់តែយន្តហោះ គ្នា ន មនុស្សលើករបស់ ទាហានថៃបានហោះមកក្បែរនោះ។ តុលា បាននិយាយប្រាប់ម្តាយថា «ម៉ាកប៉ុណ្ណឹងសិន ហើយ ខ្ញុំឃើញយន្តហោះ គ្នា ន មនុស្សលើករបស់ ទាហានថៃហោះមក ខ្ញុំចូលលេណង្គា នសិន» នៅ ខណៈ ពេលដែល តុលា រត់ចូលក្នុងលេណង្គា ន យន្តហោះ គ្នា ន មនុស្សលើករបស់ ទាហានថៃបានទម្លាប់គ្រាប់ បែកចុះមកត្រូវបំបែកនៃលេណង្គា ន បណ្តាលឱ្យ តុលា ស្លាប់ភ្លាមៗនៅក្នុងលេណង្គា ន។

នៅពេលនោះ សព តុលា មិនទាន់អាចយក ចេញមកបានភ្លាមៗនោះទេ ព្រោះ សភាពការណ៍ តានតឹងខ្លាំង រហូតដល់ថ្ងៃទី១៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០២៥ នៅ វេលាម៉ោង២រសៀល ទើបបង្ហាញវីរកងទ័ពកម្ពុជា អាចយកសព តុលា ចេញពីលេណង្គា នបាន។ បន្ទាប់ មកកងទ័ពបានដឹកសពតុលា យកមកធ្វើបុណ្យតាម ប្រពៃណីខ្មែរនៅផ្ទះ សាច់ញាតិរបស់ តុលា នៅក្នុង ភូមិដូនស្វាយ ឃុំចារ ឈូក ស្រុកអង្គរជុំ ខេត្តសៀមរាប ដើម្បីទទួលស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់ និងស្រឡាត់ស្រឡាយ របស់ តុលា ។ ចំណែកផ្ទះ ឪពុកម្តាយ តុលា ស្ថិតនៅភូមិពោធិ៍ថ្មី ឃុំបេង ស្រុក បន្ទាយអំពិល មិនមានមនុស្សរស់នៅ ឡើយ គឺបានរត់ ភៀសខ្លួនអស់ហើយ។

នៅ ពិធីបុណ្យកម្រប់ ខួប១០០ថ្ងៃសពរបស់ តុលា នៅថ្ងៃទី៧ ខែមីនា ឆ្នាំ២០២៦ ទើបឪពុកម្តាយ របស់ តុលា បានរៀបចំប្រារព្ធពិធីបុណ្យធំ និង មានញាតិមិត្តចូលរួមច្រើន។

ការបាត់បង់វីរកងទ័ព គូន តុលា គឺជាការបាត់បង់ កុលបូត្រកម្ពុជាម្នាក់ដែលស្នេហាជាតិ និង ហ៊ានពលី ដើម្បីជាតិ។ ចំពោះឪពុកម្តាយ ក្រុមគ្រួសារ តុលា គឺជាបាត់បង់កូនប្រុស និងមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ និង មានព្រហ្មវិហារធម៌ ដោយសារ ទាហានថៃបានឈ្លាន

ពានទឹកដីកម្ពុជា។ ឈ្មោះរបស់វីរកងទ័ព គូន តុលា ដែលបានពលីក្នុងបុព្វហេតុការពារទឹកដី ត្រូវបាន ប្រជាជនកម្ពុជាគ្រប់រូបចងចាំជារៀងរហូត។

វីរកងទ័ព គូន តុលា ឈរជើងនៅ ទិសប្រាសាទ តាមា ន (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ពិធីបុណ្យកម្រប់ ខួប១០០ថ្ងៃវីរកងទ័ព គូន តុលា។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

គីម ថុល ៖ ថែទាំវិស័យកសិកម្មក្រីក្រប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ជំនួយដល់ មនុស្សចាស់ មនុស្សចាត់ចែង មនុស្សចាត់ចែង

ដួង ជានី

គីម ថុល គឺជាអតីតទាហាននៃនរណសិរ្សជាតិ រំដោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ និងជាប្រធានក្រុមការងារការពារ ជំនួយដល់ មនុស្សចាស់ មនុស្សចាត់ចែង មនុស្សចាត់ចែង ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ប្រចាំនៅជំនួយដល់ មនុស្សចាស់ មនុស្សចាត់ចែង មនុស្សចាត់ចែង ដោយរោគាពាធានា លើថ្ងៃទី១៣ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០២៥ គីម ថុល បានថែទាំវិស័យកសិកម្ម ធានាបាននូវ ជីវិត ជួរចត់នៅក្នុងរបបប្រល័យពូជសាសន៍ ប៉ុន្តែ ជំនួយ ដល់ មនុស្សចាស់ មនុស្សចាត់ចែង និងការចងចាំអំពីទីតាំងបង្កើន លទ្ធភាពព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃលេខ៤៦ ដូចខាងក្រោម៖

ខ្ញុំឈ្មោះ គីម ថុល អាយុ៦៧ឆ្នាំ កើតនៅភូមិអរិយ- ក្សត្រ ឃុំអរិយក្សត្រ ស្រុកល្វាឯម ខេត្តកណ្តាល។ បច្ចុប្បន្ន គ្រូសារខ្ញុំរស់នៅភូមិជោគជ័យ (អតីតជំនួយ ដល់ មនុស្សចាស់) ឃុំអូរសំរោង ស្រុកអូរជ្រៅ ខេត្តបន្ទាយមាន ជ័យ។ ខ្ញុំមានប្រពន្ធឈ្មោះ ស្នួម ជា អាយុ៦១ឆ្នាំ និង មានកូនចំនួន៧ នាក់ គឺស្រីចំនួន៣នាក់ និងប្រុសចំនួន ៤នាក់។ ខ្ញុំមានឪពុកឈ្មោះ គីម ចៅ និងម្តាយឈ្មោះ យ៉ុង ព្រមទាំងមានបងប្អូនប្រុសចំនួន៣នាក់។ ខ្ញុំគឺជា កូនពៅក្នុងគ្រួសារ។ ឪពុក ម្តាយ និងបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ទាំងអស់បានបាត់ដំណឹងនៅក្នុងរបបខ្មែរក្រហម (១៩៧៥-១៩៧៧)។

កាលនៅកុមារខ្ញុំមិនបានចូលរៀនទេ។ នៅ ពេលខ្ញុំធំជើងក្តី ឪពុកម្តាយខ្ញុំបានបែកបាក់គ្នា ហើយ ខ្ញុំរស់នៅជាមួយជីដូនជីតា។ ចំណែកបងប្អូនខ្ញុំក៏ បែកគ្នា ពេលខ្មែរក្រហមចូលមកដល់អរិយក្សត្រ នៅឆ្នាំ១៩៧៥។ ក្រោយមកជីតាខ្ញុំបានស្លាប់ ហើយ ខ្ញុំត្រូវរស់នៅជាមួយជីដូន។

គីម ថុល គឺជាអតីតទាហាននៃនរណសិរ្សជាតិរំដោះប្រជាពល រដ្ឋខ្មែរ និងជាប្រធានក្រុមការងារការពារ ជំនួយដល់ មនុស្សចាស់ មនុស្សចាត់ចែង មនុស្សចាត់ចែង ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ប្រចាំនៅជំនួយដល់ មនុស្សចាស់ មនុស្សចាត់ចែង មនុស្សចាត់ចែង ដោយរោគាពាធានា លើថ្ងៃទី១៣ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២៥។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

នៅឆ្នាំ១៩៧៥ ខ្ញុំនិងជីដូនត្រូវខ្មែរក្រហម ជម្លៀសចេញពីភូមិអរិយក្សត្រទៅរស់នៅស្រុក ព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបាត់ដំបង ដោយធ្វើដំណើរតាម រថភ្លើងពីភ្នំពេញមកលប់នៅស្វាយស៊ីសុផុន។ ពេលនោះ ខ្ញុំនិងជីដូនត្រូវខ្មែរក្រហមដឹកតាមរទេះ ទៅនៅភូមិត្រពាំងកក ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុក ព្រះនេត្រព្រះ តំបន់៥២ នៅទីនោះ ខ្មែរក្រហមចាត់ តាំងខ្ញុំឱ្យធ្វើការងារក្នុងកងចល័ត និងបញ្ជូនទៅ លើកទំនប់កំបោរស្រះរយៈពេលមួយឆ្នាំ ទើបបន្ត

ទៅលើកទំនប់នៅអាងត្រពាំងថ្មទៀត។ ប្រធានកង
ចល័តឈ្មោះ ភារ៉ា លី បន្ទាប់ពីលើកទំនប់អាងត្រពាំង
ថ្មរួច ខ្ញុំក៏ត្រឡប់មកស្រុកព្រះនេត្រព្រះវិញ។ ចំណែក
ដីដូនខ្ញុំរស់នៅ ភូមិត្រពាំងកក់បុរាណៈពេលមួយឆ្នាំ
ក៏មានជំងឺ និងបាត់ស្លាប់ដោយអត់អាហារ។ ខ្ញុំមក
រស់នៅ និងធ្វើការក្នុងកងចល័តភូមិត្រពាំងកក់
រហូតដល់កងទ័ពវៀតណាមចូលមកដល់ស្រុក
ព្រះនេត្រព្រះ នៅឆ្នាំ១៩៧៧។

បន្ទាប់មកខ្ញុំភៀសខ្លួនចេញពីស្រុកស្រាវជ្រាវចេញមក
បន្តទៅស្នាក់នៅស្វាយស៊ីសុផុន។ ក្រោយមកខ្ញុំស្នាក់
ចិត្តចូលធ្វើកងទ័ពនៃរបបសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិត
កម្ពុជា។ ខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងកងវរសេនាតូចលេខ១៤ ដែល
មានប្រធាន និងអនុប្រធានឈ្មោះ ភារ៉ា លី ភារ៉ា លី
និង វិជ្ជា ។ អង្គការរបស់ខ្ញុំឈរជើងនៅស្វាយ
ស៊ីសុផុន បុរាណៈពេលមួយសប្តាហ៍ក៏ទទួលបាន
ឱ្យទៅឈរជើងនៅជ្រោយប្រៃម្តងដើមពោធិ៍ ដើម្បីវាយ
ជាមួយកងកម្លាំងខ្មែរក្រហមរយៈពេល២សប្តាហ៍
ទើបត្រឡប់មកប្រចាំការនៅស្វាយស៊ីសុផុនវិញ។

ក្រោយមក ថ្នាក់ដឹកនាំកងវរសេនាតូចលេខ១៤
បានដកកម្លាំង១កងអនុសេនាតូចរបស់ខ្ញុំ (ប្រមាណ
៣០នាក់) ទៅវាយនៅសមរម្យខេត្តបាត់ដំបង។ ពេល
នោះខ្ញុំមានតួនាទីជាប្រធានកងអនុសេនាតូចចំណុះឱ្យ
កងវរសេនាតូចលេខ៣៣។ ប្រធានកងវរសេនាតូច
លេខ៣៣មានឈ្មោះ ភារ៉ា លី លី ពេលត្រឡប់មក
ស្វាយស៊ីសុផុនវិញ កម្លាំងរបស់ខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងកងវរ
សេនាតូចលេខ៣៣ដដែល។ បន្ទាប់ពីប្រចាំការនៅ
ស្វាយស៊ីសុផុនបុរាណៈពេល២ខែ ក៏មានទំនាស់
ជាមួយជំនាញការជនជាតិវៀតណាម ហើយកម្លាំង
ខ្ញុំបានបាញ់សម្លាប់ជំនាញការវៀតណាម។ ខ្ញុំ និង
កងកម្លាំងផ្សេងទៀតដែលប្រចាំការនៅ ខាងកើត
ស្វាយស៊ីសុផុន (ម្តុកដី) សរុបចំនួន១៧០នាក់បាន
រត់ចូលទៅជំរុំរណសិរ្សជាតិរំដោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ
ប៊ីស៊ីអិល ឬជំរុំជនភៀសខ្លួនប៊ីស៊ីអិល ដឹកនាំដោយ
ភារ៉ា លី ។

បន្ទាប់ពីស្នាក់នៅជំរុំរណសិរ្សជាតិរំដោះ
ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរប៊ីស៊ីអិល បុរាណៈពេលមួយ
សប្តាហ៍ ក៏មានការបែងចែកកម្លាំងជា៣ផ្នែក ដោយ
មួយផ្នែកបន្តស្នាក់នៅជំរុំប៊ីស៊ីអិល មួយផ្នែកផ្លាស់
ទៅនៅជំរុំដងវែកដឹកនាំដោយ ទន់ បាយ និងមួយ
ផ្នែកទៀតមានខ្ញុំគឺជាប្រធានប្រចាំជំរុំប៊ីស៊ីអិល
ជាង៣០នាក់ទៅស្នាក់នៅបន្ទាយ ទាហានរណសិរ្ស
ជាតិរំដោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ប្រចាំនៅជំរុំណាងចាន់។
ពេលនោះប្រធាន និងអនុប្រធានរណសិរ្សជាតិរំដោះ
ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរប្រចាំនៅជំរុំណាងចាន់មានឈ្មោះ ជា
វិទ្ធីឈុត និង ញ៉ែម សុផុន។ ទីតាំងបន្ទាយ ទាហាន
រណសិរ្សជាតិរំដោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ នៅជំរុំណាងចាន់
ស្ថិតនៅក្បែរដើមសំរោងមួយដើម ហើយពេលនោះ
មិនទាន់មានប្រជាជនរស់នៅច្រើនទេ ក្រោយមកទើប
ទីតាំងដើមសំរោងបានក្លាយជាកន្លែងដែលអង្គការ
សហប្រជាជាតិចុះមកចែកអង្ករដល់ជនភៀសខ្លួន
ខ្មែរ។ បន្ទាយ ទាហានរណសិរ្សជាតិរំដោះប្រជាពល
រដ្ឋខ្មែរ និងជំរុំជនភៀសខ្លួនស្ថិតនៅជិតគ្នា ក៏ស្ថិតនៅ
ក្បែរស្រះ ទឹកមួយកន្លែង។ នៅក្បែរដើមសំរោងក៏
មានរោងមួយ ដែលជាអតីតរោងយាមរបស់កងទ័ព
ខ្មែរក្រហមការពារព្រំដែនអំឡុង (ឆ្នាំ១៩៧៥-
១៩៧៧) ។ ពេលនោះមិនទាន់មានវត្តណាមួយ និង
ភូមិរបស់ថៃនៅក្បែរនោះទេ។ ចំណែកបង្គោល ឡាក់
ព្រំដែនលេខ៤៦ ស្ថិតនៅខាងត្បូងឆៀងខាងកើត
ដើមសំរោងប្រហែល១គីឡូម៉ែត្រ។ នៅជិតបង្គោល
ឡាក់ព្រំដែនលេខ៤៦ មានដើមស្វាយព្រៃមួយដើម
ដែលមានមុខកាត់ចន្លោះប្រហែល២០ ទៅ៣០
សង់ទីម៉ែត្រ។ ចំណែកទំនប់ប្រឡាយដំបូងរបស់ថៃ
ស្ថិតនៅទល់មុខភូមិកោកភី និងភូមិណាងចាន់របស់
ថៃ។ ក្រោយមក ថៃបានដឹកទំនប់ប្រឡាយមួយទៀត
ស្ថិតនៅ ខាងលិចបង្គោល ឡាក់ព្រំដែនលេខ៤៦
ប្រហែល៥០ម៉ែត្រ ហើយថៃបានដេញកងទ័ពរណ-
សិរ្សជាតិរំដោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរឱ្យរើបន្ទាយ និង
ជំរុំជនភៀសខ្លួនណាងចាន់ ខិតចូលជ្រៅក្នុងដីខ្មែរ
ប្រហែលមួយគីឡូម៉ែត្រពីទីតាំងចាន់។

ខ្ញុំចាំ ទីតាំង ចាស់របស់បង្កើន លឿន ក្រៅពី កម្ពុជា-ថៃ លេខ៤៦ យ៉ាងច្បាស់ ពីព្រោះមានពេល មួយកង ទ័ពរបស់ខ្ញុំមួយក្រុមបានហូបបាយនៅក្បែរ បង្កើន លឿន លេខ៤៦ ស្រាប់តែមានកងទ័ពម្នាក់បាន ដើរទៅបត់ជើងនៅក្បែរបង្កើន លឿននោះ ហើយជាន់ មីន៦៧ បណ្តាលឱ្យដុះដាច់ក្បាល ស្លាប់ភ្លាមៗនៅនឹង កន្លែង មីននោះ គឺជាមីនដែលកងទ័ពរណសិរ្សជាតិ រំដោះ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរក្នុងអង្គការខ្ញុំបានដាក់បង្កើន

បន្ទាប់ពីខ្ញុំស្នាក់នៅជំរំណាងចាន់បានរយៈពេល ប្រហែលពីរខែ គឺនៅចុងឆ្នាំ១៧៧៧ ខ្ញុំបានរៀបការ ជាមួយប្រពន្ធឈ្មោះ ស្នួម ជាន នៅជំរំបូទ្រីសែន។ បន្ទាប់ពីរៀបការរួច គឺជារៀងរាល់ខែខ្ញុំត្រូវឆ្លាស់ វេនធ្វើការរវាងជំរំណាងចាន់ និងជំរំបូទ្រីសែន ដោយ ខ្ញុំត្រូវប្រចាំការនៅជំរំណាងចាន់រយៈពេលមួយ សប្តាហ៍ និងត្រឡប់ទៅរស់នៅជាមួយប្រពន្ធនៅជំរំ បូទ្រីសែននៅសប្តាហ៍បន្ទាប់។ ជំរំបូទ្រីសែនស្ថិតនៅ ទីតាំងប្រាសាទស្តុកកក់ធំ ក្នុងដីខ្មែរ ពីព្រោះបង្កើន លឿន ក្រៅពី កម្ពុជា-ថៃ នៅស្ថិតនៅឆ្ងាយពីប្រាសាទស្តុកកក់ធំ។ បង្កើន លឿន ក្រៅពី កម្ពុជា-ថៃ នៅស្ថិតនៅប្រហែល៥០ម៉ែត្រ ខាងកើតទំលប់ប្រឡាយព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ។

លុះក្រោយមក កងទ័ពវៀតណាម និងកងទ័ព នៃរបបសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា វាយបោស សម្អាតកម្លាំងស៊ុតាមព្រំដែន ពេលនោះខ្ញុំត្រូវបាន ថ្នាក់ដឹកនាំរណសិរ្សជាតិរំដោះ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ បញ្ជូនទៅរៀនយុទ្ធសាស្ត្រកងទ័ពផ្នែកកងអគ្គយោធា នៅជំរំបឹងអំពិល។ បន្ទាប់មកខ្ញុំត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្លាន ដុនប្រទេសថៃ និងបន្តរៀននៅឈូនបូរី ឡកបូរី និង ប្រទេសភូមារយៈពេលជាង១ឆ្នាំ។

នៅឆ្នាំ១៧៧៦ ខ្ញុំបានត្រឡប់មកប្រទេសកម្ពុជា វិញ និងបាននៅមើលថែប្រពន្ធដែលសម្រាលកូនស្រី កើតឆ្នាំខាលនៅជំរំសាយធ្ម ភ្នំដងរែក បានរយៈពេល ជាងមួយខែ។ បន្ទាប់មកកងអគ្គយោធារបស់ខ្ញុំស្ថិតនៅ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ វែន លី បានចេញទៅធ្វើ ប្រតិបត្តិការនៅស្រុកស្វាយចេក ស្រុកថ្មពួក និងស្រុក មួយចំនួនទៀតក្នុងខេត្តបាត់ដំបង។

នៅឆ្នាំ១៧៧១ កងអគ្គយោធារបស់ខ្ញុំបានដក ត្រឡប់មកឈរជើងនៅប្រាសាទស្តុកកក់ធំវិញ។ បន្ទាប់មក អ៊ុនតាក់កោះហៅកងរបស់ខ្ញុំទៅប្រមូល ផ្គុំនៅបឹងត្រកូន ដើម្បីរំសាយកម្លាំង និងដកយក អាវុធាវុធ ខ្ញុំស្នាក់នៅបឹងត្រកូនបានរយៈពេលមួយខែ ក៏ត្រឡប់មកប្រាសាទស្តុកកក់ធំ ប៉ុន្តែពេលខ្ញុំមកដល់ បានឃើញទាហានថៃកាន់កាប់ប្រាសាទស្តុកកក់ធំ ទាំងស្រុង ខ្ញុំក៏ត្រឡប់មករស់នៅជាមួយប្រពន្ធកូន នៅក្នុងជំរំសាយធ្មវិញ។

នៅឆ្នាំ១៧៧២ អង្គការសហប្រជាជាតិបានដឹក គ្រួសារខ្ញុំធ្វើមាតុភូមិនិរុត្តន៍មកស្រុកកំណើតខាង ប្រពន្ធខ្ញុំនៅស្រុកសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង។ បន្ទាប់ពី បោះឆ្នោតសកលឆ្នាំ១៧៧៣ គ្រួសារខ្ញុំបានត្រឡប់ មករស់នៅអតីតជំរំណាងចាន់ (ភូមិជោគជ័យ) វិញ ពីព្រោះនៅស្រុកកំណើតខាងប្រពន្ធខ្ញុំមិនមានដីធ្លី សម្រាប់ធ្វើស្រែចម្ការ។

ពេលខ្ញុំត្រឡប់មកព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ និងជំរំ ណាងចាន់វិញ ខ្ញុំបានឃើញបង្កើន លឿន លេខ៤៦ និង ៤៧ ស្ថិតនៅទីតាំងថ្មីតែម្តង។ បង្កើន លឿន ក្រៅពី កម្ពុជា-ថៃ លេខ៤៦ ត្រូវបានបល្ល័តពីទីតាំងចាស់មក ទីតាំងថ្មីចូលជ្រៅក្នុងដីខ្មែរប្រហែលជាង១គីឡូម៉ែត្រ ទៀត (ទីតាំងបង្កើន លឿន លេខ៤៦ ថ្មីនេះ ស្ថិតនៅចម្ងាយប្រហែល៦០ម៉ែត្រ ខាងលិចផ្លូវជាតិ លេខ៥៨ ត្រង់កន្លែងដើមអាកាស្យា និងក្បែរដីចម្ការ អំពៅរបស់ប្រជាជនភូមិជោគជ័យ។ ចំណែកបង្កើន លឿន ក្រៅពី កម្ពុជា-ថៃ លេខ៤៧ ក៏ត្រូវបានបល្ល័តមក ទីតាំងថ្មីក្បែរអាន់ទីកក្នុងភូមិជោគជ័យ។ ការបល្ល័ត បង្កើន លឿន ក្រៅពី កម្ពុជា-ថៃ លេខ៤៦ និង៤៧ ចូលជ្រៅក្នុងដីខ្មែរនេះ គឺបានប្រព្រឹត្តទៅនៅអំឡុង ពេលទាហានរណសិរ្សជាតិរំដោះ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ចាកចេញពីជំរំណាងចាន់ទៅធ្វើប្រតិបត្តិការជ្រៅក្នុង ប្រទេសកម្ពុជានៅអំឡុង ពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍ ឆ្នាំ១៧៨០។

នៅអំឡុងឆ្នាំ១៧៧៤ និងឆ្នាំ១៧៧៥ អាជ្ញាធរថៃ ធ្លាប់ចុះមកជួបមេភូមិជោគជ័យ ឈ្មោះ គង់ ឆន និង

រូបខ្ញុំ ដោយនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលឱ្យប្រជាជននៅ ភូមិជោគជ័យធ្វើកាត និងបណ្ណាល័យអាជ្ញាធរថៃ ហើយបានសន្យានឹងសាងសង់សាលារៀនមន្ទីរពេទ្យ សម្រាប់ប្រជាជនក្នុងភូមិជោគជ័យ។ មេភូមិ គង់ ឆន បានប្រាប់ទៅភាគីថៃថា កាត់គ្នាសិទ្ធិសម្រេចទេ ហើយកាត់នឹងរាយការណ៍បញ្ហានេះជូនលោកមេ ឃុំនិមិត្ត។ អាជ្ញាធរឃុំនិមិត្តបានបដិសេធសំណើរ ខាងលើ ហើយភាគីថៃក៏លែងមកទាក់ទងអាជ្ញាធរ ភូមិជោគជ័យទៀត។

នៅឆ្នាំ១៩៩៥ និងឆ្នាំ១៩៩៦ ភូមិជោគជ័យ ត្រូវបានកាត់បញ្ចូលឱ្យស្ថិតនៅក្នុងឃុំអូរឃីជាន់ ស្រុក អូរជ្រៅ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។

ក្រោយពេលមានការប៉ះទង្គិចប្រដាប់អាវុធ លើកទី១ នៅឃុំជោគជ័យ គឺនៅថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ២០២៥ ទាហានថៃបានចូលមកវាយលូសបន្ទា ហ៊ុមព័ទ្ធយកដី និងដុះសម្បែងប្រជាជនចំនួន៦ គ្រួសារ។ បន្ទាប់ពីការប៉ះទង្គិចប្រដាប់អាវុធលើកទី២ គឺនៅថ្ងៃទី២៧ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០២៥ ទាហានថៃបានវាយ លូសបន្ទា និងទុកដីនីមិត្តជាតិលេខ៥៨ ចន្លោះ បង្កោលក៏ឡើយគ្រលេខ២០និង២១ ដោយហ៊ុមព័ទ្ធ យកដី ដុះសម្បែងសាលារៀន និងវត្តអារាមរបស់ ប្រជាជនភូមិជោគជ័យ ទាំងស្រុងតែម្តង។

គឹម ថុល គឺជាអតីតទាហាននៃនរណសិរ្សជាតិរំដោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ និងជាប្រធានក្រុមកងការពារ ជាវិទ្ធិយុត្ត ប្រធានរណសិរ្ស ជាតិរំដោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ប្រចាំនៅជំរំណាងចាន។ គឹម ថុល បានទទួលមរណភាពដោយរោគាពាធកាលពីថ្ងៃទី១៣ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២៥។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

សុខ នាង ៖ «៤០ឆ្នាំនៃជីវិតគ្រួសារខ្ញុំ ត្រូវបញ្ចប់ដោយសារអំបែងក្រាបផ្ទះ របស់ធាហានថៃ»

កែវ សុភី

នៅក្រោមម្លប់ដើមបុស្សីនា ទីធ្លា ខាងក្រោយផ្ទះ
ក្នុងភូមិភ្នំត សង្កាត់សំរោង ក្រុងសំរោង ខេត្តខត្តរ
មានជ័យ សុខ នាង ស្រ្តីវ័យ៥៨ឆ្នាំ បានអង្គុយជុំវិញ
ជាមួយបងប្អូនក្នុងភូមិ និងរៀបរាប់ទាំងទឹកភ្នែក អំពី
ខ្សែជីវិតបានប្រែប្រួលពីមាត់ស្រីមកជា ការ
បាត់បង់ដីធ្លីផងដែរ។ សុខ នាង បន្តថា សម្រាប់ខ្ញុំ ជីវិត
សព្វថ្ងៃហាក់នៅ សល់ត្រឹមតែការចងចាំដ៏ឈឺចាប់
បន្ទាប់ពីប្តីរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ ប៊ិន សារ៉ាត់ អាយុ៦៦ឆ្នាំ និង
ជាបង្កើត លក្ខសារជីវិតមាំ បានស្លាប់ដោយសារ
អំបែងក្រាបផ្ទះ ក្នុងជម្លោះ ព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ
កាលពីខែធ្នូ ឆ្នាំ២០២៥ កន្លងមក។

សុខ នាង អាយុ៥៨ឆ្នាំ សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិភ្នំត
សង្កាត់សំរោង ក្រុងសំរោង ខេត្តខត្តរមានជ័យ។
(បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ខ្ញុំនឹងប្តីខ្ញុំបានស្គាល់ និងស្រឡាញ់គ្នារយៈពេល
៤ឆ្នាំ ទើបយើងរៀបការនៅឆ្នាំ១៩៨៦។ ប្តីខ្ញុំ
សារ៉ាត់ ធ្លាប់ជាអគ្គិសនី ទ័ពនៃរបបសាធារណរដ្ឋ
ប្រជាមានិតកម្ពុជា ឈរជើងនៅក្នុងស្រុកសំរោង
ខេត្តសៀមរាប-ខត្តរមានជ័យ។ បន្ទាប់ពីរៀបការ
រួចប្តីខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តបោះបង់អាជីពជាយោធា មក
សារជីវិតគ្រួសារជាកសិករ ប្រកបរបរដាំដំណាំ និង
ចិញ្ចឹមសត្វនៅផ្ទះ លក់ដើម្បីយកប្រាក់ចិញ្ចឹមកូន
ទាំង៤នាក់ រហូតដល់ឆ្នាំ ទោះបីជាជីវិតគ្រួសារកាត់
ការលំបាក មានជីវភាពខ្លះខាតយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏
គឺស្រឡាញ់ និងការយោគយល់គ្នា បានធ្វើឱ្យគ្រួសារ
ខ្ញុំរស់នៅប្រកបដោយសុភមង្គល និងភាពកក់ក្តៅ។
ខ្ញុំរស់នៅជាមួយប្តីរយៈពេល៤០ឆ្នាំប្តីខ្ញុំស្រឡាញ់

ខ្ញុំណាស់ ទោះបីក្រីក្រមិនមានអាហារ ហូបបរិបូរណ៍
ប៉ុន្តែយើងរស់នៅជិតគ្នា មិនដែលឃ្នាតគ្នាឡើយ។
ប្តីរបស់ខ្ញុំគឺជាមនុស្សល្អ មិនដែលធ្វើឱ្យប្រពន្ធកូន
ពិបាកចិត្តទេ។

ព្រឹត្តិការណ៍នៃកំហុសកើតឡើងនៅវេលាម៉ោង
ប្រហែល៣ រសៀលថ្ងៃទី១៦ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០២៥ បាន
ធ្វើឱ្យគ្រួសារខ្ញុំប្រែប្រួលទាំងស្រុង។ ការដុះអាវុធជា
លើកទី២រវាងកម្ពុជា និងថៃ នៅថ្ងៃទី៨ ខែធ្នូ ឆ្នាំ
២០២៥ ធ្វើឱ្យខ្ញុំនឹងចៅ រួមជាមួយប្រជាពលរដ្ឋ

ខ្ញុំចង់បានយុត្តិធម៌ សម្រាប់ប្តីខ្ញុំដែលជាប្រជាជន
ស្នូតត្រង់ត្រូវស្លាប់ទៅ ទាំងអយុត្តិធម៌ ចំពោះការ
ឈ្លានពាន ទឹកដីកម្ពុជា ពីសំណាក់ ទាហានថៃ។
សម្រាប់ខ្ញុំស្នាក់ស្នាម នឹងភាពយឺតយ៉ាវដែលបង្កឱ្យ
ដោយត្រូវកំភ្លើងធំរបស់ ទាហានថៃនឹងនៅដក់ជាប់
ក្នុងបេះដូងរបស់ខ្ញុំជានិច្ច។

ខ្ញុំមិនចង់ឱ្យមានសង្គ្រាមតទៅទេ ព្រោះ
ប្រជាជន នឹងភ្លេចវេទនាណាស់ពេលរក្សាស្នូត
ម្តងៗ ខ្ញុំសូមឱ្យអង្គការនានាជួយដល់ជីវភាពរបស់
ខ្ញុំដើម្បីឱ្យខ្ញុំអាចរស់បន្តទៀត។

ជាចុងក្រោយខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណអាជ្ញាធរ
ខេត្តត្បូងឃ្មុំនិងយល់ឃើញយុត្តិធម៌ និងចូលបង្កើន
បុណ្យសពប្តីរបស់ខ្ញុំ។

ទឹកថ្លែងលាក់ខ្លួនរបស់ក្រុមគ្រួសារ សុខ នាង
ពីគ្រាប់ផ្លែឆ្នាំង និងការទម្លាក់បែកពីទាហានថៃ។
(បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ផ្ទះលំនៅរបស់ក្រុមគ្រួសារ សុខ នាង។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

អនុក្រឹត្យប្រទះឃើញគ្រឹះប្រាសាទបុរាណ នៅខេត្តមណ្ឌលគិរី

សូ ហ្វារីណា

អនុក្រឹត្យ និងក្រុមការងារបុរាណវិទ្យាចុះត្រួតពិនិត្យគ្រឹះប្រាសាទបុរាណនៅភូមិឈូល ឃុំស្រែហ៊ុយ ស្រុកកោះញែក ខេត្តមណ្ឌលគិរី (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

កាលពីថ្ងៃទី២២ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦ លោក ពឹក ដល្លា ជាមេក្រុមវិទ្យា ភូមិឈូល នៅភូមិឃុំស្រែហ៊ុយ ស្រុកកោះញែក ខេត្តមណ្ឌលគិរី បានដឹកនាំក្រុម បុរាណវិទ្យាចុះមកពិនិត្យរូបរាង និងវិចិត្រសិល្បៈ ចុះ ពិនិត្យទីតាំងគ្រឹះប្រាសាទបុរាណ ស្ថិតនៅតំបន់ថ្នល់ ច្រាំង ដែលមានចម្ងាយប្រហែល១០គីឡូម៉ែត្រ ពី ភូមិឈូល។

បើតាមលោកមេក្រុមវិទ្យា បានឡើងដឹងថាកាលពី មុន អ្នកស្រុកដែលភ្ជួរស្រែនៅទីនោះ តែងតែប៉ះ ប៉ងប្រមូល និងប្រមូល ប៉ុន្តែមិនបានដឹងថា នោះជាភ្នំ

ប្រាសាទបុរាណទេ ដោយគ្រាន់តែគិតថាជាភ្នំធម្មតា។ ដោយសារមានការសង្ស័យ អ្នកភូមិបានជូនដំណឹង ទៅកាន់ ហើយកាន់បានបន្តទៅមន្ទីរវប្បធម៌ និងវិចិត្រ សិល្បៈខេត្ត ដើម្បីចុះមកពិនិត្យ។

យោងតាមការសន្និដ្ឋានរបស់អ្នកជំនាញ បុរាណវិទ្យា សំណង់ប្រាសាទបុរាណនេះមានទំហំ ប្រហែល៥០ម៉ែត្រ៤ជ្រុង សង់ពីឥដ្ឋ ដែលជាសំណង់ មុនសម័យអង្គរ។

យោងតាមត្រីកោណដែលនៅសេសសល់ សំណង់ នេះទើបតែបញ្ចប់គ្រឹះប្រាសាទប៉ុន្តែមិនទាន់លេចចេញ

ជារូបរាងប្រាសាទនៅ ឆ្នើយទេ។ ទោះបីយ៉ាងណា ក្រុមការងារកំពុងធ្វើការស្រាវជ្រាវលម្អិតមុនពេល ចេញសេចក្តីសន្និដ្ឋានចុងក្រោយ។

អ្នកស្រុកពិតជាមានការភ្ញាក់ផ្អើលខ្លាំង ដោយមិននឹកស្មានថា មានសំណង់ប្រាសាទបុរាណ នៅក្នុងទឹកដីខេត្តមណ្ឌលគិរី ដែលជាទឹកដីរបស់ ជនជាតិដើមភាគតិច។ គាត់មានការសោកស្តាយ ដែលបុរាណវិទូរស់នៅទីនោះ និងបុរាណវិទូឥរ៉ាណេយ ប៉ាយ។ អ្នកស្រុកនៅតំបន់នោះទើបតែមកតាំង ទីលំនៅក្នុងទសវត្សរ៍ឆ្នាំ១៩៦០ ហើយមានការ សង្ស័យថា ប្រាសាទនេះប្រហែលធ្លាប់ទទួលរង

ការខូចខាតនៅក្នុងជំនាន់សង្គ្រាមវៀតណាម ឬ សង្គ្រាមស៊ីវិលនៅកម្ពុជា ឬធ្លាប់ត្រូវបានដឹកកាស កកាយពីមុនមក។ ទោះបីយ៉ាងណា អ្នកភូមិទាំងអស់ គ្មានចំលើនូវការស្រាវជ្រាវបន្ត។

បច្ចុប្បន្ន លោក ពឹក ដល្លា បានស្នើសុំឱ្យមន្ទីរ រៀបចំដៃនដី នគរូបនីយកម្ម សំណង់ និងសុរិយោដី ខេត្តមណ្ឌលគិរី ធ្វើការជាមួយស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ដើម្បី កំណត់ទីតាំង និងចុះបញ្ជីប្លង់រឹងសម្រាប់ទីតាំង ប្រាសាទបុរាណនេះ។ រដ្ឋបាលស្រុកកោះព្រៃក បាន ដាក់សញ្ញាសម្គាល់ និងជូនដំណឹងដល់ប្រជាពលរដ្ឋ ទាំងអស់ឱ្យដឹងថា ទីនោះគឺជាទីតាំងប្រាសាទបុរាណ។

វិទ្យាស្ថានស្រីស្រី ស្តីពីការជម្លៀសប្រជាជន ដោយបង្ខំក្នុងរបបខ្មែរក្រហម នៅមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារខេត្តតាកែវ

ផេង ពង្សារ៉ុន

សិស្សានុសិស្សមកពីវិទ្យាល័យ ជា ស៊ឹម តាកែវ ចូលរួមវេទិកាថ្នាក់រៀនស្តីពីការជម្លៀសប្រជាជនដោយបង្ខំក្នុងរបបខ្មែរក្រហម តាមប្រព័ន្ធអនឡាញ នៅមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារខេត្តតាកែវ នៅថ្ងៃទី២២ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

នៅវេលាម៉ោង ៨ ព្រឹកថ្ងៃទី២២ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦ មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារខេត្តតាកែវ បានរៀបចំវេទិកាថ្នាក់រៀនស្តីពីប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរក្រហម តាមប្រព័ន្ធអនឡាញ ជាមួយសិស្សានុសិស្សមកពីវិទ្យាល័យជា ស៊ឹម តាកែវ ចំនួន៨ នាក់។ វេទិកាថ្នាក់រៀន ត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយមានសកម្មភាពចម្បងៗចំនួនពីរគឺ ការធ្វើបទបង្ហាញតាមប្រព័ន្ធអនឡាញជាមួយលោក ផេង ពង្សារ៉ុន ស៊ី នាយកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារខេត្តតាកែវ និងការពិភាក្សាក្រុមដោយផ្ទាល់ជាមួយ ជឹម សុខតា គឺជាបុគ្គលិកប្រចាំការនៅមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារខេត្តតាកែវ។

ប្រធានបទនៃការធ្វើបទបង្ហាញ និងការពិភាក្សាគឺ «ការជម្លៀសប្រជាជនដោយបង្ខំក្នុងរបបខ្មែរក្រហម» និងចុងបញ្ចប់នៃវេទិកានេះ គឺសិស្សចែករំលែកចំណេះដឹងផ្ទាល់ខ្លួនពីការជម្លៀសប្រជាជនក្នុងរបបខ្មែរក្រហមជាមួយមិត្តរួមថ្នាក់ដទៃទៀត។
វេទិកាថ្នាក់រៀនដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងថ្ងៃនេះ គឺដើម្បីផ្តល់ឱ្យសិស្សស្វែងយល់បន្ថែមនូវព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងក្នុងខែមេសា កាលពី ៥១ឆ្នាំមុន គឺក្នុងឆ្នាំ១៩៧៥ ដែលជាព្រឹត្តិការណ៍នៃការឈានទៅរកការបែកបាក់ក្រុមក្រសួង ការជួបប្រទះភាពអត់ឃ្មាន និងការបាត់បង់ជីវិតប្រជាជនខ្មែរជាច្រើន។

វេទិកាថ្នាក់រៀន បានផ្តល់ឱ្យសិស្សនូវចំណេះដឹង ជ្រៅជ្រះជាងមុនអំពីព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់មួយក្នុង ចំណោមព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់ជាច្រើនទៀតដែលបាន កើតឡើងក្រោមការដឹកនាំរបស់ប៉ូល ពត ពីចន្លោះ ឆ្នាំ១៩៧៥ ដល់ឆ្នាំ១៩៧៧។ សិស្សានុសិស្ស ត្រូវ បានពន្យល់ក្បោះក្បាយពីមូលហេតុ និងរបៀបនៃការ ជម្លៀសដោយបង្ខំពីកងទ័ពខ្មែរក្រហម។

កិច្ចចាប់ផ្តើមដំបូងនៃវេទិកាថ្នាក់រៀនគឺសិស្ស- នុសិស្សទស្សនាខ្សែភាពយន្តឯកសារស្តីពីទិដ្ឋភាព នៃការបណ្តេញប្រជាជនចេញពីទីក្រុង នៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ ដែលបានបង្ហាញពីសកម្មភាព ប្រជាជនចាកចេញពីផ្ទះសំបែង និងទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ខ្លួនតាមការប្រកាសរបស់ខ្មែរក្រហម។ បន្ទាប់ មកគឺជាការធ្វើបទបង្ហាញរបស់លោកដេង ពន្លឺរ៉ាស៊ី លើប្រធានបទដែលជាប់ទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍ បណ្តេញប្រជាជនចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញ ភ្ជាប់ ជាមួយទិដ្ឋភាពដែលសិស្សានុសិស្សបានឃើញនៅ ក្នុងខ្សែភាពយន្តឯកសារ។ មូលហេតុដែលនាំឱ្យ ត្រូវទទួលបានលើកយកមេរៀនការជម្លៀសប្រជាជន ដោយបង្ខំមកបង្រៀនដល់សិស្សក្នុងថ្ងៃនេះ ព្រោះ ចង់រំលឹកការចងចាំពីព្រឹត្តិការណ៍ជម្លៀសប្រជាជន ក្នុងខែមេសា ស្ថិតក្នុងរដូវប្រាំងមាណាសធាតុក្តៅ ហួតហែងខ្លាំង ដែលជាហេតុធ្វើឱ្យប្រជាជនជម្លៀស ទទួលបានការលំបាកនិងទុក្ខវេទនារកអ្វីប្រៀបដូច ពុំបានឡើយ។ មុនពេលបង្រៀន ត្រូវទទួលបានចោទ សួរទៅកាន់សិស្សទាំងអស់ថា «តើប៉ូលបានដឹងអ្វី ខ្លះទៀតពីការជម្លៀសដោយបង្ខំ?» ដើម្បីរំលឹកអំពី ការចងចាំរបស់សិស្ស ហើយសិស្សម្នាក់បានឆ្លើយថា ខ្លួនធ្លាប់បានរៀនមេរៀននេះជាមួយគ្រូនៅសាលា រួចខ្លះហើយ។

ការធ្វើបទបង្ហាញរបស់ត្រូវទទួលបាន គឺផ្តោតលើការ ជម្លៀសដោយបង្ខំពីដំណាក់កាលទីមួយដល់ទីបី។ ការជម្លៀសក្នុងដំណាក់កាលទីមួយ ចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃ ទី១៧ ខែមេសា និងបញ្ចប់នៅចុងខែសីហា ឆ្នាំ ១៩៧៥ គឺជាការជម្លៀសចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញ និង ទីក្រុងនានាភ្លាមៗក្រោយខ្មែរក្រហមឈ្នះសង្គ្រាម ដោយយកលេសខ្លួនមកទម្លាក់គ្រាប់បែក និង

សិស្សានុសិស្សមកពីវិទ្យាល័យ ជា ស៊ីម តាកែវ ចូលរួម វេទិកាថ្នាក់រៀនស្តីពីការជម្លៀសប្រជាជនដោយបង្ខំក្នុងរបប ខ្មែរក្រហម តាមប្រព័ន្ធនេត្រាញនៅមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារ ខេត្តតាកែវ នៅថ្ងៃទី២២ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ប្រាប់ថាចេញពីផ្ទះសំបែងតែ៣ថ្ងៃ។ ការជម្លៀស ដោយបង្ខំក្នុងដំណាក់កាលទីពីរ គឺចាប់ផ្តើមនៅ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៧៥ និងបញ្ចប់នៅចុងឆ្នាំ១៩៧៧ គឺជាការជម្លៀសប្រជាជនពីភូមិភាគបូព៌ា កណ្តាល និង និរតីទៅកាន់ភូមិភាគពាយ័ព្យ (សៀមរាប បាត់ដំបង ពោធិ៍សាត់) ដោយបង្ខំឱ្យធ្វើការងារកសិកម្ម និងការ ជម្លៀសក្នុងដំណាក់កាលទីបី គឺពីចុងឆ្នាំ១៩៧៧ និង បញ្ចប់នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៧៨ គឺជាការជម្លៀសប្រជាជន ជាដ្ឋានទៀត ជាពិសេសនៅភូមិភាគបូព៌ា ក្នុងអំឡុង ពេលសង្គ្រាមព្រំដែនជាមួយវៀតណាម និងការបោស សម្អាតផ្ទៃក្នុង។ ពីដំណាក់កាលមួយទៅដំណាក់ កាលមួយ ត្រូវទទួលបានពន្យល់យ៉ាងក្បោះក្បាយ ទៅកាន់សិស្ស។ ចុងបញ្ចប់នៃការធ្វើបទបង្ហាញ ត្រូវ ទទួលបានសង្កេតព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ឡើងវិញ ព្រម ទាំងបានបញ្ជាក់បន្ថែមពីភាពខុសគ្នានៃមូលហេតុ របៀប និងដំណើរការនៃការជម្លៀសទាំងបីដំណាក់ កាល ដើម្បីបង្កើនភាពចងចាំរបស់សិស្ស។

បុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារខេត្តតាកែវ បាន ណែនាំសិស្សឱ្យអានសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជា ប្រជាធិបតេយ្យនៅក្នុងជំពូកទី៦ មេរៀន «ភូមិសាស្ត្រ រដ្ឋបាលកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ»។ សិស្សទាំងអស់បាន ចំណាយពេលវេលា១៥នាទី អានមេរៀននេះ ដើម្បី យល់ដឹងពីការបែងចែកទីតាំងភូមិសាស្ត្រនៅក្នុងរបប

ខ្មែរក្រហម។ បន្ទាប់ពីសិស្សអាសៀវកៅចប់ដឹម សុខភាពបានលើកការពិភាក្សាជាមួយសិស្សទាំងអស់ពីចំណេះដឹងដែលសិស្សទទួលបានពីក្រុមទ្វេស, លទ្ធភាពនៃការស្វែងយល់បន្ថែមតាមរយៈការអានមេរៀនពីការបែងចែកភូមិសាស្ត្ររដ្ឋបាលក្នុងរបបខ្មែរក្រហម និងអារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនពីព្រឹត្តិការណ៍ជម្លោះសប្រជាជនដោយបង្ខំ។

មុននឹងបញ្ចប់វេទិកាថ្នាក់រៀនសិស្សបានបង្ហាញចំណាប់អារម្មណ៍ដូចខាងក្រោម៖

វិភាគស្ត្រី បានរៀបរាប់ថា ខ្ញុំបានដឹងពីការជម្លោះសក្តានុបប្បវិទ្យាខ្មែរក្រហមទាំងពេញលេញកាលណាសំលាប់ និងបានបង្ហាញអារម្មណ៍ខឹងសម្បាររបបខ្មែរក្រហម និងមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមដែលប្រព្រឹត្តអំពើសាហាវឃោរឃៅ ព្រមទាំងសម្លាប់មនុស្សដោយមិនរើសមុខ។

វណ្ណសម្បត្តិ បាននិយាយថា ខ្ញុំពិតជាមិននឹកស្មានដល់ថា ខ្មែរក្រហមយកហេតុដល់ប្រាក់ប្រាក់មកបណ្តេញប្រជាជនចេញពីផ្ទះសម្បែងដូច្នោះសោះ។ ខ្ញុំដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាខ្មែរក្រហមមានបំណងចង់ជម្លោះសប្រជាជនដើម្បីតែការបង្កបង្កើនផល។

សាកសុវណ្ណនិត បានលើកឡើងដូចគ្នានឹងសម្បត្តិលើចំណុចទាក់ទងនឹងការលើកយកមូលហេតុប្រាក់បញ្ញើប្រជាជនក្នុងពេលជម្លោះសមកធ្វើបាបប្រជាជនស្លូតត្រង់ និងហួសចិត្តចំពោះខ្មែរក្រហមដែលមានចេតនាជម្លោះសប្រជាជនយ៉ាងច្រើនចេញពី

ស្រុកកំណើតទៅកាន់ជំរករងរនៅខេត្តឆ្លាយ។។

អ៊ិន សុខវិមាន បានប្រាប់មិត្តរួមថ្នាក់អំពីដលប៉ះពាល់ក្នុងពេលជម្លោះសប្រជាជនចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញថា នៅពេលជម្លោះស ខ្មែរក្រហមបានត្រួតពិនិត្យតាមប៉ុស្តិ៍យាម តាមទីស្នាក់ការ និងឆែកឆែររកសម្លៀកពាក់របស់ប្រជាជនដើម្បីកត់សម្គាល់ថាអ្នកទាំងនោះ គឺជាប្រជាជនធម្មតា ឬធ្លាប់ធ្វើការប្រើរបបមុនៗ។ សុខវិមានបានបន្ថែមថា អ្នកដែលស្លាប់ក្នុងពេលជម្លោះស មានកុមារតូចៗ អ្នកជំងឺ ចាស់ជរាស្រ្តីមានផ្ទៃពោះ និងស្រ្តីជិតសម្រាលកូន។

ខុសប្លែកពីមិត្តភក្តិដទៃទៀត តាយស្រីវិ បានលើកឡើងពីការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្មែរក្រហមថា ជាការគ្រប់គ្រងតាមបែបផ្តាច់ការ ហើយបំបិទសិទ្ធិសេរីភាពរបស់ប្រជាជនគ្រប់រូប។ ខ្មែរក្រហមបានបែងចែកប្រជាជនជាកំណាមតំបន់ និងភូមិភាគនីមួយៗ។ តាយស្រីវិ បានបង្ហាញទៅមិត្តរួមថ្នាក់ទៀតថា ខ្មែរក្រហមបានបែងចែកស្រូវជាបួនផ្នែក គឺ ស្រូវទុកសម្រាប់នាំចេញ ស្រូវទុកផ្គត់ផ្គង់ដល់ប្រជាជន ស្រូវទុកបម្រុង និងស្រូវទុកធ្វើពូជ។ ខ្មែរក្រហមកំណត់ឱ្យប្រជាជនធ្វើស្រែឱ្យបាន ៣ គោនក្នុងមួយហិកតា។ កាលនោះ ប្រជាជនពុំអាចធ្វើបានគ្រប់តាមដែនការទេ ខ្មែរក្រហមបានដកយកស្បៀងដែលទុកឱ្យប្រជាជន យកមកបង្ក្រប់តាមដែនការ ដែលជាហេតុធ្វើឱ្យប្រជាជនខ្មែរហូបចុកមិនបានគ្រប់គ្រាន់ ហើយធ្លាក់ខ្លួនមានជំងឺនិងស្លាប់។

សិស្សានុសិស្សមកពីវិទ្យាល័យ ជា ស៊ឹម តាកែវ ចូលរួមវេទិកាថ្នាក់រៀនស្តីពីការជម្លោះសប្រជាជនដោយបង្ខំក្នុងរបបខ្មែរក្រហមតាមប្រព័ន្ធអនឺឡាញនៅមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារខេត្តតាកែវ នៅថ្ងៃទី២២ ខែមេសា ឆ្នាំ ២០២៦។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

សិស្សានុសិស្សនៅតាមបណ្តាកោះ នៃស្រុក បុរីអូរស្វាយនៃសន្ទីរ ទស្សនកិច្ចសិក្សានៅ អគារមរតកសង្គមរាស្ត្រនិយម សម្តេចឪ-សម្តេចម៉ែ (បុរីអូរស្វាយ-នៃសន្ទីរ)

ស្រាវជ្រាវ

សិស្សានុសិស្សនៅតាមបណ្តាកោះ នៃស្រុកបុរីអូរស្វាយនៃសន្ទីរ ទស្សនកិច្ចសិក្សានៅអគារមរតកសង្គមរាស្ត្រនិយម សម្តេចឪ-សម្តេចម៉ែ (បុរីអូរស្វាយ-នៃសន្ទីរ) ។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

នៅថ្ងៃទី៣ខែមេសា ឆ្នាំ២០២៦ សិស្សានុសិស្ស ដែលរស់នៅតាមបណ្តាកោះ នៃស្រុកបុរី អូរស្វាយនៃសន្ទីរ មកទស្សនកិច្ចសិក្សានៅទីតាំង អគារមរតកសង្គមរាស្ត្រនិយម សម្តេចឪ-សម្តេចម៉ែ (បុរីអូរស្វាយ-នៃសន្ទីរ) តាមរយៈមធ្យោបាយ ដឹកជញ្ជូនតាមទូកចម្លងសហគមន៍អូរស្វាយ ខុបត្តម្ភ ដោយមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា។ គោលបំណង នៃដំណើរទស្សនកិច្ច គឺធ្វើឡើងដើម្បីផ្តល់ឱកាសឱ្យ សិស្សានុសិស្សស្វែងយល់អំពីបេសកកម្មការងារ របស់អគារមរតកសង្គមរាស្ត្រនិយម សម្តេចឪ-

សម្តេចម៉ែ ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន និងទៅអនាគត, អត្ថប្រយោជន៍នៃការប្រើប្រាស់ទូកចម្លងសហគមន៍ និង ផែនដំបៅ (បណ្តាលពីបណ្តាញទឹក) ។

ជាកិច្ចចាប់ផ្តើមនៃដំណើរទស្សនកិច្ច សិស្សានុសិស្ស ត្រូវបានស្នាក់នៅតាមរយៈជំនួបប្រជុំពី ចម្ងាយជាមួយលោក ស៊ាន ចិត្តា នាយកមជ្ឈមណ្ឌល ឯកសារខេត្តស្ទឹងត្រែង នៃមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារ កម្ពុជា។ លោក ស៊ាន ចិត្តា បានចែករំលែកបំណេះដឹង ប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរក្រហម និងប្រវត្តិសាស្ត្រសហគមន៍ បុរីអូរស្វាយ ទៅកាន់សិស្សានុសិស្ស។ ជាកិច្ចបន្ត

លោក ស្រេង លីង គឺជាបុគ្គលិកប្រចាំការិយាល័យ បានដឹកនាំសិស្សានុសិស្សទៅទស្សនាពិព័រណ៍ព្រះ ឆាយាលីកូ និងកម្រងឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រដឹកជញ្ជូន អំពីព្រះរាជជីវប្រវត្តិសម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ និងសម្តេចព្រះមហាក្សត្រី ព្រះរាជសកម្មភាព និង ព្រះរាជសមិទ្ធផលនានា ចាប់តាំងពីសម័យសង្គម រាស្ត្រនិយម រហូតមកដល់មាតិកាមរតកសង្គម រាស្ត្រនិយម សម្តេចឪ-សម្តេចម៉ែ (បុរីអូរស្វាយ- វ៉ៃសនដីយ)។

សូមរំលឹកឱ្យដឹងថា កន្លងមករាល់ការធ្វើដំណើរ របស់សិស្សានុសិស្សនៃស្រុកបុរីអូរស្វាយវ៉ៃសនដីយ ដែលរស់នៅតាមកោះដាច់ស្រយាលទៅកាន់សាលា រៀន គឺដោយថ្លើរជើង ជិះកង់ និង ម៉ូតូ ក្រៅពីនោះ គឺសិស្សានុសិស្សទាំងអស់ត្រូវជិះ ទូកឆ្លងកាត់បរទេស ទឹកទន្លេមេគង្គដែលពោរពេញទៅដោយហានិភ័យ និងចំណាយថវិកាច្រើន។ ទាំងនេះគឺជាមូលហេតុ ចម្បងដែលនាំឱ្យសិស្សានុសិស្សមួយចំនួនធំត្រូវ បោះបង់ការសិក្សា។

ចំពោះបញ្ហាប្រឈមខាងលើនេះ ត្រូវបានដោះស្រាយ តាមរយៈគម្រោងអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍របស់ ព្រះរាជបណ្ណាល័យ ហ្លួងម៉ែ និងមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារ កម្ពុជា ដែលបានផ្តល់សេវាដឹកជញ្ជូនតាមទូកដោយ ឥតគិតថ្លៃ និងជួយសម្រួលដល់ការសិក្សារបស់ សិស្សានុសិស្សនៅតាមបណ្តាកោះឱ្យកាន់តែមាន ភាពប្រសើរជាងមុន។ គំនិតផ្តួចផ្តើមនេះ មិនត្រឹមតែ ជួយកាត់បន្ថយអត្រានៃការបោះបង់ការសិក្សារបស់ សិស្សានុសិស្សនោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងធានាបាននូវ ការទៅសិក្សាជាប្រចាំ ដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះក្នុងការ ធ្វើឱ្យលទ្ធផលសិក្សារបស់សិស្សានុសិស្សកាន់តែ ល្អប្រសើរ។

បន្ទាប់ពីដំណើរទស្សនាសិក្សាបានបញ្ចប់ សិស្សានុសិស្សចែករំលែកបទពិសោធន៍ និងទស្សន យល់ឃើញរបស់ខ្លួនដូចខាងក្រោម៖

ខ្ញុំឈ្មោះ **កិន ហ្សូ** រៀនថ្នាក់ទី៧ នៃអនុ- វិទ្យាល័យបុរីអូរស្វាយវ៉ៃសនដីយ។ បន្ទាប់ពីខ្ញុំបាន ស្តាប់ការរៀបរាប់អំពីប្រវត្តិសាស្ត្រសហគមន៍បុរី

អូរស្វាយរួចមក ខ្ញុំមានក្តីស្រមៃចង់ឃើញសហគមន៍ នេះរុះរើ មានការអភិវឌ្ឍន៍ និងរីកចម្រើន ដូច សម័យសង្គមរាស្ត្រនិយម។ ប្រសិនបើមិនមែនរបប ខ្មែរក្រហម ខ្ញុំគិតថា ប្រទេសកម្ពុជានឹងលូតលាស់ និង ជឿនលឿន ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណ ចំពោះការផ្តល់សេវាទូកចម្លងដោយឥតគិតថ្លៃ ដើម្បី ជួយសម្រួលដល់ការធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំមកសាលារៀន និងលើកម៉ាតាពល់បាក់ដូចកាលពីមុនទៀត។ ខ្ញុំ នឹងខិតខំរៀនសូត្រ ដើម្បីយកចំណេះដឹងមកជួយ អភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍ខ្ញុំ។

ខ្ញុំឈ្មោះ **ពិទ ឌីង** រៀនថ្នាក់ទី៧ នៃអនុវិទ្យាល័យ បុរីអូរស្វាយវ៉ៃសនដីយ។ ថ្ងៃនេះខ្ញុំសប្បាយរីករាយ បន្ទាប់ពីបានជួបប្រជុំពីចម្ងាយជាមួយលោក ស៊ាង ចិន្តា ដែលបានធ្វើបទបង្ហាញអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រ សហគមន៍បុរីអូរស្វាយ។ ក្រៅពីនេះ ខ្ញុំបានដឹងអំពី គម្រោងដាំម្នាស់ទឹកឃ្មុំ នៅបរិវេណអគារមរតក សង្គមរាស្ត្រនិយម សម្តេចឪ-សម្តេចម៉ែ (បុរីអូរ ស្វាយ-វ៉ៃសនដីយ)។ ខ្ញុំរីករាយ និងចូលរួមស្ម័គ្រចិត្ត ក្នុងកិច្ចការងារដាំម្នាស់នាពេលខាងមុខ ពីព្រោះ ដំណាំនេះអាចជួយជំរុញវិស័យទេសចរណ៍ និងលើក កម្ពស់វិស័យកសិកម្មស្រូវ ហកម្មកម្ពុជា។ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំអរគុណបំផុតចំពោះការយកចិត្តទុកដាក់លើការ សិក្សារបស់ខ្ញុំ និងមិត្តភក្តិផ្សេងទៀតដែលរស់នៅ តាមបណ្តាកោះ ជាពិសេសការផ្តល់សេវាជិះទូកចម្លង សហគមន៍ដែលជួយខ្ញុំ និងមិត្តភក្តិខ្ញុំផ្សេងទៀតមក សាលារៀនបានទៀងទាត់ និងមានសុវត្ថិភាព។

សិស្សានុសិស្សនៅតាមបណ្តាកោះ នានា នៃស្រុកបុរីអូរស្វាយ វ៉ៃសនដីយ ទស្សនាសិក្សានៅអគារមរតកសង្គមរាស្ត្រនិយម សម្តេចឪ-សម្តេចម៉ែ (បុរីអូរស្វាយ-វ៉ៃសនដីយ)។ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ការិយាល័យព័ត៌មានសាធារណៈ

«ការិយាល័យព័ត៌មានសាធារណៈ» របស់មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាបានបើកបម្រើជូន សិស្ស និងសិស្សិក អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវ បុគ្គលិករាជការ និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងបុគ្គល ទាំងឡាយ ដែលមានចំណាប់អារម្មណ៍អំពីការវិវឌ្ឍន៍របស់អង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា ឬសាលាក្តីខ្មែរក្រហម។

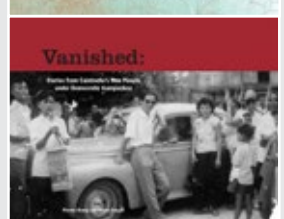
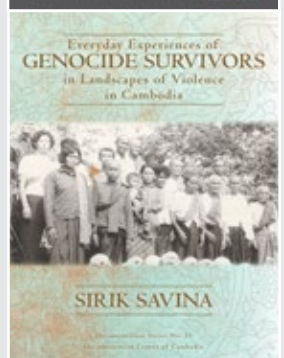
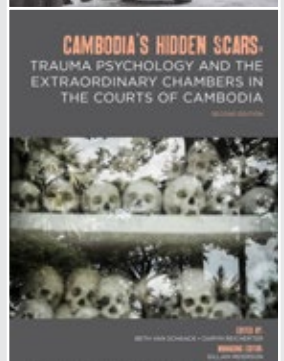
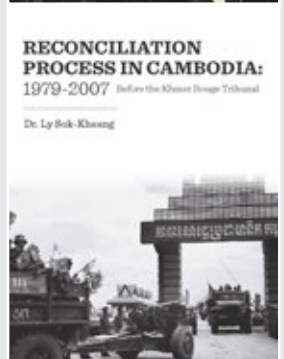
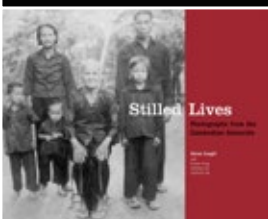
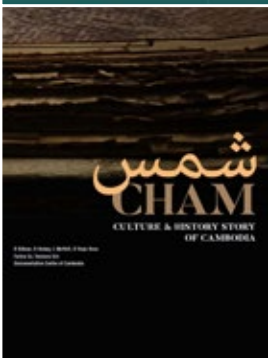
មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាជាកន្លែងប្រមូលផ្តុំនិងចងក្រងឯកសារអំពីរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យបានច្រើនបំផុត។ ឯកសារនៅមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាមានប្រភេទ ប្រភេទឯកសារទីមួយគឺឯកសារជាក្រដាសសន្លឹកដែលមានចំនួនដិតមួយលានទំព័រ។ ប្រភេទឯកសារទីពីរគឺជាបទសម្ភាសន៍ដែលបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាចុះទៅធ្វើសម្ភាសន៍ជាមួយជនរងគ្រោះ និងអតីតកម្មាភិបាលខ្មែរក្រហម។ ប្រភេទឯកសារទីបីគឺជារូបថតទាក់ទងទៅនឹងសម័យខ្មែរក្រហម។ ប្រភេទឯកសារទីបួនគឺជាឯកសារទាក់ទងទៅនឹងការធ្វើដៃនៃទ័រណ្តៅសាកសព និងទីតាំងសម្លាប់របស់ខ្មែរក្រហម និងឯកសារទីប្រាំគឺជាខ្សែភាពយន្តឯកសារដែលបានដលិត ឡើងក្នុងរបបខ្មែរក្រហម និងសម័យក្រោយមកទៀត។

ភាសារយៈ ការិយាល័យព័ត៌មានសាធារណៈ សាធារណជនអាចស្រាវជ្រាវឯកសារទាំងនេះបាន។ ឯកសារខ្លះទៀតរួមមាន៖ ប្រវត្តិរូបកម្មាភិបាលខ្មែរក្រហម ចម្លើយសារភាព កំណត់ហេតុរបស់បក្សទូរលេខឆ្លើយឆ្លងព័ត៌មានដែលបានមកពីការសម្ភាសន៍ជាមួយអតីតកម្មាភិបាលខ្មែរក្រហម និងទិន្នន័យគន្លឹះទសបង្ហាញពីរណ្តៅសាកសព ទីតាំងកុក និងបូជនីយដ្ឋានប្រល័យពូជសាសន៍។

ការិយាល័យព័ត៌មានសាធារណៈមានទីតាំងនៅ អគារលេខ ១១ ផ្លូវលេខ ២៥៦ សង្កាត់ចតុមុខ ខណ្ឌដូនពេញ រាជធានីភ្នំពេញ។ ការិយាល័យរបស់យើងបើកជូនសាធារណជនចាប់ពីថ្ងៃចន្ទដល់ថ្ងៃសុក្រ ពេលព្រឹកពីម៉ោង ៨:០០ ដល់ម៉ោង ១២:០០ និងពេលរសៀលពីម៉ោង ២:០០ ដល់ម៉ោង ៥:០០។ ប្រសិនបើអស់លោកអ្នកមានចម្ងល់ ឬចង់រៀបចំព្រឹត្តិការណ៍ជាក្រុមណាមួយ សូមទាក់ទងបុគ្គលិករបស់យើង រស់សំពៅ អ្នកសម្របសម្រួល ភាសារយៈ ទូរសព្ទលេខ ១១២ ៨៨២ ៥០៥ ឬ

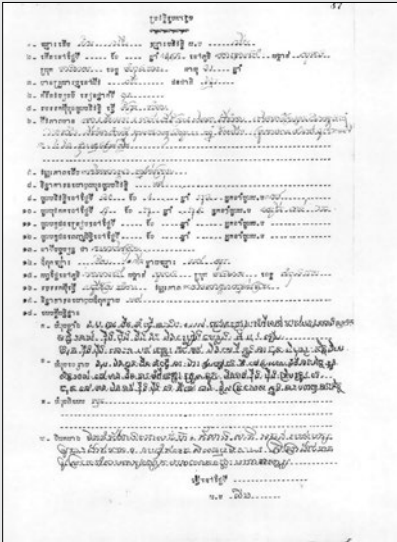
អ៊ីម៉ែល ៖ truthsampeou.r@dccam.org

សូមអរគុណ!

នៅ សួរ ៖ ខ្ញុំសង្ឃឹមដែរ តែសង្ឃឹមតិច ចំពោះការបាក់ដំណើរកូនឈ្មោះ វ៉ែន លីម

មិន សារណាស់

ប្រវត្តិរូបរបស់ វ៉ែន លីម ត្រូវជា
កូនរបស់ នៅ សួរ (បណ្ណសារ
មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

នៅ សួរ អាយុ៦៧ឆ្នាំ (២០០៣) កើតនៅភូមិព្រៃរដេង ឃុំព្រៃកំរង ស្រុកស្រីសន្ធិ ខេត្តកំពង់ចាម។ សព្វថ្ងៃ នៅ សួរ រស់នៅភូមិកោះតាងើរ ទី៣ ឃុំសួរកង ស្រុកកងមាស ខេត្តកំពង់ចាម។ សួរ បានរៀបការនៅ អាយុ១៧ឆ្នាំ ជាមួយប្តីឈ្មោះ វ៉ែន លីម ក្រោយ រៀបការ ប្តីប្រពន្ធ សួរ បង្កើតបានកូន ចំនួន៧ នាក់ ក្នុងនោះមានកូនប្រុស ចំនួនពីរនាក់។ កូនរបស់ សួរ មាន ឈ្មោះ ដូចជា ទី១) វ៉ែន សុខឃឹម, ទី២) វ៉ែន សុខឃី, ទី៣) វ៉ែន សុខនី (ប្រុស), ទី៤) វ៉ែន ភីមស្រី, ទី៥) វ៉ែន ភីមថុល, ទី៦) វ៉ែន លីម (ប្តីខ្លួន) និង ទី៧) វ៉ែន ចាន់ថុល ក្នុងចំណោម

កូនរបស់ សួរ ទាំងប្រាំពីរនាក់ ក៏មាន កូនប្រុសម្នាក់ឈ្មោះ វ៉ែន លីម កើត ក្នុងឆ្នាំ២០០៦ បានបាក់ខ្លួនតាំងពីចូលបម្រើ ចំលនាបដីវត្តនៃខ្មែរក្រហម រហូតមក ដល់បច្ចុប្បន្ន។ សួរ នៅតែមិនអស់ សង្ឃឹម ហើយអារម្មណ៍ នៅតែនឹកពួក ដល់កូន ទទឹងរង់ចាំកូនប្រុស ថា នឹងអាច វិលត្រឡប់មក ស្រុកកំណើតជួបជុំ ឪពុកម្តាយ និងបងប្អូនវិញ ក្នុងថ្ងៃណា មួយជាមិនខាន។

ចំណែកក្នុងឯកសារប្រវត្តិរូបសង្ខេប ក្នុងរបបខ្មែរក្រហម ចំនួនមួយសន្លឹក មានឈ្មោះ វ៉ែន លីម កើតនៅឆ្នាំ ១៩៥៥ ភូមិកោះតាងើរ សង្កាត់សួរកង ស្រុកកងមាស ខេត្តកំពង់ចាម និងមាន អាយុ២១ឆ្នាំ (មិនបានបញ្ជាក់ថ្ងៃខែឆ្នាំ បំពេញប្រវត្តិរូបសង្ខេប)។ ស្ថានភាព គ្រួសារនៅ លីម កម្រិតវប្បធម៌របស់ វ៉ែន លីម គឺរៀនបានត្រឹមថ្នាក់ទី១០ សង្កមថាស និងមានមុខរបរមុនចូល បដិវត្តន៍ធ្វើស្រែចម្ការ។ ជីវភាពក្នុង គ្រួសារមានដូចជា៖ គោ១នឹម, រទេះ១, កង១, ដីស្រែ១ហិកតា, ដីចម្ការ១ហិកតា, ស្រែបានផលក្នុងមួយឆ្នាំ៦០០ថាវ, ដី ចម្ការដាំដំឡូងផលមួយឆ្នាំបាន៥០០ គីឡូមានដុះមួយខ្នងប្រក់ស្លឹកសមាជិក គ្រួសារមានគ្នា៧នាក់ និងមានការខ្វះខាត ពិការទៅ៤ខែ គ្រួសារស្ថិតក្នុងវណ្ណៈភាព ងើមកសិករកណ្តាលថ្នាក់ក្រោម។ វ៉ែន លីម ចូលបម្រើបដិវត្តន៍ក្នុងថ្ងៃទី២០ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៧៣ អ្នកនាំចូលក៏មាន

ឈ្មោះ សមមិត្ត សៅ។ ថ្ងៃទី៥ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៧៦ លីមបានចូលជាយុវកក ភាម រយៈឈ្មោះ សៀន ខាន់ឆែង ក្រោយមក ទៀតបាន ឆ្លើងតួនាទីជា សមាជិកក្រុម។

វ៉ែន លីម បានបំពេញតួនាទីជា លំ ខ្លួនដូចអង្គការបដិវត្តន៍ អំពីចំណុចខ្លាំង របស់ខ្លួនថា «នយោបាយដឹកនាំ ធ្វើការងារ ទទួលបានជ្រួតជ្រាបអំពីមាតិកា កសាងប្រទេស សតិអារម្មណ៍រឹងប៉ឹង នឹងនរ មិនឃ្លៀងឃ្លាតពីបដិវត្តន៍ ឡើយ»។ អំពីចំណុចខ្សោយថា «នយោ- បាយមិនបានដឹកនាំធ្វើការងារឱ្យក្តៅ ទេ គឺនៅប្រហោងអំពីការកិច្ចខ្លួន។ សតិអារម្មណ៍នៅមាននឹកនាំអំពីបញ្ហា គ្រួសារមិនខានរឹងប៉ឹងត្រឹមត្រូវទេ។ ការចាត់តាំងនៅមិនខានរឹងប៉ឹងទេ គឺ នៅមានខ្លួនប្រមូលសក្តានុពលបំពេញ ភារកិច្ច»។ ចំណុចពិសេសរបស់ វ៉ែន លីម គឺគ្មាន និងទិសដៅកសាងគឺ «ទិតទឹកសាងគោលដំហែរ កសាងសតិ អង្គនៃរបស់បក្សឱ្យបានដាច់ខាត។ ប្តេជ្ញាកម្មចូលសីលធម៌ មិនបដិវត្តន៍ស្រី ស្រាដាច់ខាត ឱ្យស្របទៅតាមពាក្យ ស្នេហាមហាលោកផ្សោះ មហាអស្ចារ្យ»។

តាមការដ្ឋានរបស់ វ៉ែន លីម រស់ នៅ សួរ ដែលត្រូវជាមួយ វ៉ែន លីមបាន ឱ្យដឹងថា៖ វ៉ែន លីម កាលពីក្មេងរៀន នៅសាលាបឋមសិក្សាកោះតាងើរ និងឈប់រៀននៅពេលមានព្រឹត្តិការណ៍ រដ្ឋប្រហារទម្លាក់សម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ ចេញពីតំណែងប្រមុខរដ្ឋ។

រដ្ឋប្រហារធ្វើឡើងដោយលោកសេនាប្រមុខ លន់ នល់ ក្នុងថ្ងៃទី១៨ ខែមីនា ឆ្នាំ១៩៧០។ បន្ទាប់ពីរដ្ឋប្រហារនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ប្រជាជននៅខេត្តកំពង់ចាម បាននាំគ្នា ឡើងទៅធ្វើបាតុកម្ម ទាមទារឱ្យសម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ ចូលកាន់អំណាចវិញ។ នៅពេលឈប់រៀន សែ លីម ត្រឡប់មកជួយធ្វើស្រែ ចម្ការឪពុកម្តាយវិញ។

នៅឆ្នាំ១៩៧៣ លីម ទើបតែមានអាយុ១៦ឆ្នាំ បូករួមទាំងកូនអ្នកភូមិជាច្រើននាក់ទៀត បានស្ម័គ្រចិត្តចូលរួមជាមួយចលនាបដិវត្តន៍ខ្មែរក្រហម តាមរយៈឈ្មោះ សៅ មានតួនាទីជាប្រធានភូមិគោដើម។ សៅ គឺជាអ្នកដឹកនាំ និងកៀរគរយុវជន-យុវនារីក្នុងភូមិឱ្យចូលរួមជាមួយកម្លាំងចលនាបដិវត្តន៍។ កាលនោះ សួរ ពិតជាមានអារម្មណ៍ពេញចិត្តចំពោះ កូនដែលបានចូលរួមចលនាដោះ ប្រទេសជាតិ និងចូលរួមទាមទារឱ្យសម្តេចឪពុកម្តាយក្រប្រទេសវិញ។ ជាដំបូង សៅ បាននាំលីម និងយុវជន-យុវនារីក្នុងភូមិព្រែកក្រសួន, ភូមិអន្លង់អក និងភូមិគោដើម ឱ្យទៅស្នាក់នៅឃុំពាមដឹកនាំរយៈពេលមួយខែសិន។ ក្នុងអំឡុង លីម ស្នាក់នៅឃុំពាមដឹកនាំបានមួយសប្តាហ៍ ទើបគាត់ធ្វើដំណើរដោយកងមកសុំអារម្មណ៍ និងក្រមាមួយពីម្តាយ (នៅ សួរ)។ នៅពេលនោះ សួរ បានសួរសុខទុក្ខកូនអំពីស្ថានភាពរស់នៅ និងទិសដៅដែលត្រូវទៅធ្វើការនាថ្ងៃខាងមុខ។ ប៉ុន្តែលីម មិនបានឆ្លើយតបអ្វីឡើយ លីមបានត្រឹមតបថាអង្គការហាមមិនឱ្យនិយាយអ្វីទាំងអស់។ បន្ទាប់មកទៀតយុវជន-យុវនារី ក៏ត្រូវបានរថយន្តចំនួន ៤ គ្រឿង ដឹកចេញពីភូមិ ក្នុងគោលបំណងយកទៅធ្វើជាយោធា។ ចាប់ពីពេលនោះមក សួរ ដែលបានទទួលដំណឹងពីកូនផ្ទាល់ គឺបានត្រឹមតែ

ព្រំដំណឹងតាមរយៈ អ្នកភូមិឯទៀត ប៉ុន្តែដំណឹងដែល ទទួលបានគឺមិនច្បាស់លាស់ឡើយ។

នៅពាក់កណ្តាលឆ្នាំ១៩៧៥ ខ្មែរក្រហមទទួលបានជ័យជម្នះ ទាំងស្រុងលើរបបសាធារណរដ្ឋខ្មែរ។ សួរ នៅតែមិនឃើញកូនត្រឡប់មកលេងផ្ទះ និងបាត់ដំណឹង។ នៅចន្លោះឆ្នាំ១៩៧៥ ដល់ ១៩៧៧ គ្រួសារ សួរ ត្រូវអង្គការបំបែកឱ្យទៅធ្វើការនៅទីតាំងផ្សេងៗពីគ្នា។ សួរ ត្រូវអង្គការចាត់តាំងឱ្យធ្វើការនៅមុខព្រៃកងចល័តដៃកងដកស្នូល ហើយរដូវវស្សាត្រូវធ្វើការបកពោតកន្ត្រៃ រុករាន និងកាប់ស្លឹកយកមកដេរសម្រាប់ប្រក់រោង។ រីឯប្តីរបស់ សួរ ត្រូវអង្គការចាត់តាំងឱ្យទៅធ្វើការក្នុងកងកូនស្រែ។

កូនរបស់ សួរ ត្រូវធ្វើការតាមការដ្ឋានទំនប់ប្រឡាយផ្សេងៗ តាមអង្គការចាត់តាំង។ ចំពោះរបបអាហារ សួរ មិនបានហូបគ្រប់គ្រាន់ឡើយ គឺអង្គការផ្តល់ឱ្យតែបបរលាយពោត និងពេលខ្លះមានតែទឹកបបររវាវ។ សួរ ក៏ធ្លាប់ឃើញខ្មែរក្រហមរុះរើវត្តអារាមយកទៅធ្វើស្ពាន ជីកព្រះសង្ឃ និងបង្ខំឱ្យព្រះសង្ឃទៅធ្វើការតាមការដ្ឋាន។ ចំណែកជនជាតិចាម អង្គការចាប់បង្ខំឱ្យដម្លៀសចេញពីភូមិ។ ស្ថិតក្នុងរបបខ្មែរក្រហម សួរ បានបាត់បង់សាច់ញាតិចំនួនបីនាក់ ព្រោះធ្លាប់ធ្វើជាក្រុមគ្រឿងក្នុងសម័យ លន់ នល់ និងកូនប្រុស សែ លីម។

កងទ័ពបដិវត្តន៍ខ្មែរក្រហមកំពុងលើកប្រព័ន្ធក្តីស្រែនៅតំបន់ដោះ នៅឆ្នាំ១៩៧៣ (បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

ជាតិទេពៈ ខ្ញុំមិនមែនជាស្រីស្រាបចំណូល១៤លើក (ត)

សៀវភៅ សុដ្ឋន

សៀវ ភៅ សុដ្ឋន ឬ ស៊ី ចាន់ ព្រះ សង្ឃ នៅ វត្ត ល្វា អំ ឆ្នាំ ១៩៧០ និង ឆ្នាំ ១៩៧១ (បណ្ឌិត មជ្ឈមណ្ឌល ឯកសារ កម្ពុជា)

លើកទី២៖ ទឹកដីក្រែម ក្នុងក្រុង សៀមរាប(ឆ្នាំ១៩៧៣)

យុវជនឈ្មោះ អ៊ុន វិជ្ជា ហៅ ប៊ុនធឿន ជា សិស្ស សាលា ម្នាក់ និង ធ្លាប់ ធ្វើ ជា កម្មន៍ ដូ សិស្ស ផង ដើម្បី រក កម្រៃ ថវិកា ខ្លះៗ មក ផ្គត់ ផ្គង់ នៅ ក្នុង ការ សិក្សា របស់ ខ្លួន ហើយ ក៏ ជា អ្នក ធ្លាប់ បួស ជា សមណ សង្ឃ ដើម្បី គេ ចំណែក ទី ៣ សម្រាប់ បម្រើ ឱ្យ សង្គ្រាម នៅ តំបន់ ខ្មែរ ក្រហម កាន់ កាប់ ដូច ជំនួប ខ្ញុំ ដែរ តែ ប៊ុនធឿន សឹក លា ចាក សិក្សា បទ ទាក់ ចូល មក រៀន មុន បន្តិច នៅ ក្នុង ក្រុង និង ខេត្ត សៀមរាប គឺ តាម ជើង កោក ដោយ ភៀស ខ្លួន បន្ត ពី ប្រាសាទ វត្ត បាគន មក កាន់ វត្ត ល្អិត ក្នុង ក្រុង សៀមរាប ក្របក ដោយ សុវត្ថិភាព ចំណែក រូប ខ្ញុំ វិញ ក៏ កន្លះ ខែ ក្រោយ មក ទើប បាន សឹក ពី សាមណេរ

និង លូច រត់ ក្នុង ពេល យប់ ចូល មក រៀន ដែរ គឺ ដំណើរ ផ្សេង ព្រាង តាម ជើង ទឹក វិញ ម្តង ដោយ ជិះ កាណូត នៅ ពេល យប់ គឺ បាន ម្តាយ ស ជឿន អម ដំណើរ មក ជា មួយៗ ពេល នោះ កាណូត បាន បោះ ពួយ ចោល ដាច់ ចូល ជ្រៅ ទៅ កណ្តាល បឹង ទន្លេ សាប សំនួរ ចំហើយ បើក កាត់ តាម ពាក់ កណ្តាល បឹង ទន្លេ សាប វា ធ្លាក់ ធ្លាក់ តម្រង់ មក កាន់ ជើង ភ្នំ ក្រោម វិញៗ បាន ជា ធ្វើ យ៉ាង ដូច្នោះ គឺ ដើម្បី បញ្ជ្រាប សសន្តិក សំ ឲ្យ ឆ្ងាយ ពី កាណូត មិន ឱ្យ ឮ សូរ ដល់ ខ្មែរ ក្រហម ក្នុង ពេល យប់ ស្ងាត់ ដែល កំពុង តែ កាន់ កាប់ យ៉ាង តឹង តែង ក្នុង យុគ ព័ត៌មាន ស្រុក ប្រាសាទ បាគន នៅ ក្នុង សម័យ កាល នោះៗ ប៊ុនធឿន គឺ ជា មិត្ត សម្លាញ់ សំណាញ់ ចិត្ត មួយ រូប របស់ ខ្ញុំ ដូច ជា មិត្ត វណ្ណ ដែរ ព្រោះ យើង ទាំង បី នាក់ មាន ស្រុក កំណើត ជា មួយ គ្នា ដី ភាព រស់ នៅ ប្រចាំ ថ្ងៃ ដូច ជា បាយ ទឹក និង ចំណី ផ្សេងៗ គឺ ប៊ុនធឿន ស្នាក់ អាស្រ័យ នៅ វត្ត កុដិ លោក ម្ចាស់ ស៊ាន ដែល ជា គ្រូ សូត្រ ស្តាំ នៅ វត្ត ដំណាក់ និង នៅ ពេល យប់ ប៊ុនធឿន កាន់ កាំភ្លើង ម៉ាក កាវ៉ា ប៊ីន ដេក យាម នៅ ក្នុង អង្គ ភាព របស់ ខ្លួន គឺ ពុំ ដែល ខក ខាន ឡើយ ។ សម្លាញ់ ប៊ុនធឿន មាន ចិត្ត ក្លាហាន ជាន់ ខ្ញុំ ឆ្ងាយ ណាស់ គឺ ដូច មេ យន្ត ដី ហើយ ក៏ មិន សូវ ខ្លាច ព្យាបាទ ក៏ គ្រប់ រំសេវ ឬ មើល សាក សព មនុស្ស ស្លាប់ ដូច ជា ដាច់ ក្បាល ឆ្ងាយ ពោះ វៀន ឬ លៀន គ្រាប់ ភ្នែក ចេញ មក ក្រៅ ដែរ ។ ក្រៅ ពី នោះ គេ ក៏ យុវ ជន ម្នាក់ ដែល ប៊ុន ប្រសប់ លើ ការ ឆ្លើយ ដំនាល ហើយ ចេះ ច្នៃ ឱណា ម៉ូក ធ្វើ ជា កង្ការ បក់ ឱ្យ ខ្ញុំ ប្រើ ប្រាស់ បាន មួយ គ្រឿង ដូច រូប គេ

ដែរ ព្រោះ ជំនាន់ នោះ កង្ការ លក់ នៅ លើ ទី ផ្សារ មាន ដោយ កម្រ មួយ វិញ ទៀត យើង ទាំង បី នាក់ សហការ គ្នា បាន ល្អ ណាស់ ព្រោះ វិជ្ជា ខាង ផ្នែក សិក្សា ខ្ញុំ តែង ជួយ ពន្យល់ រូប គេ ជា និច្ច ចំណែក ខាង ផ្នែក ដី ភាព រស់ នៅ ប៊ុនធឿន ចាត់ ចែង ឱ្យ ខ្ញុំ វិញ គឺ គេ ធ្វើ ឱ្យ ទាំង អស់ មាន ដូច ជា ដូស ដុល ទ្រា ដូន និង គ្រាន់ ខ្សែ ធំ មួយ សម្រាប់ រៀន ក្នុង ផ្ទះ ជា ដើម ។ លើ សពី នេះ ទៀត គឺ ពុំ ដែល បំភ្លេច ម្តង ណា ឡើយ ព្រោះ ពេល ខ្ញុំ ឈឺ គេ តែង តែ កោស ខ្យល់ ឱ្យ និង ពីរ លើក ទៀត នោះ គឺ ពេល ខ្ញុំ គ្រុន ខ្លាំង គេ បាន ខុប ខ្ញុំ តាម កង់ ទៅ ចាក់ ថ្នាំ នៅ គ្លីនិក លោក វេជ្ជ បណ្ឌិត សេង ប្លង់ (សព្វ ថ្ងៃ រស់ នៅ កាណាដា) នា ពេល ព្រលប់ ក្នុង ក្រុង សៀមរាប ហើយ លោក ប្លង់ មាន ចិត្ត ធម៌ ខ្លាំង ណាស់ គឺ ពុំ ចាម ទារ យក កម្រៃ អ្វី ពី យើង ឡើយ ព្រោះ គាត់ យល់ ថា ជា កូន សិស្ស ភៀស ខ្លួន រស់ នៅ តែ លក់ លក់ ឆ្ងាយ ពី ឪពុក-ម្តាយ ។ ចំណែក មួយ លើក ទៀត នោះ គឺ គេ គ្រា ហ៊ុំ ខ្ញុំ ឆ្លើង ដំណើរ នៅ មន្ទីរ ពេទ្យ ធំ ក្រុង សៀមរាប ដោយ ឆ្លើង ទៅ ពី អ្នក គ្រូ ពេទ្យ ទៅ វាត់ លឿន ជួយ ព្យាបាល ឱ្យ ខ្ញុំ ។ ប៊ុនធឿន ក៏ ប្រសប់ ខាង ដាំ ស្ល ដែរ គឺ តែង តែ ដាំ បាយ ទទួល ទាន ពី រនា កំខ្ញុំ និង មាន ម្តង នោះ គេ ចៀន ត្រី ខ្សុក ហើយ បន្តិច ក្រោយ មក គេ និយាយ ថា អញ ចាក់ ទឹក ត្រី ចូល បន្តិច សិន ព្រោះ តែ ឈឺ ញាញាយ អញ ធ្វើ យ៉ាង ដូច្នោះ ឯង ! ភ្លាម នោះ ខ្ញុំ ឮ សូរ ឆាវ ! ហើយ ក៏ ជះ ក្លិន យ៉ាង ល្អ យូរ ទ្រប់ ចេញ ពី ឆ្នាំង ខ្លះ មក ។ លុះ ដល់ ពេល បរិភោគ បាយ ស្រាប់ តែ ត្រី ខ្សុក ចៀន នោះ ប្រែ ជា ខ្លាំង ហើយ គេ បាន អស់ សំណើច និង ពោល ថា ឱ ! អា ដូន

អើយ! អញភ្លេចគិតយើង ពីព្រោះត្រី
ខ្យកនោះ បានប្រឡាក់អំបិលប្រែប្រួល
ស្រេចហើយ។ យើងតែងបបរមានំនឹង
កំសៀវទឹកហូបពីរនាក់ ធ្វើនំបង្កំបង្កូរ ធ្វើ
ចេកខ្លះ ធ្វើបាយប្រាម និងស្បែកចំហុយ
ដ៏ខ្លាំងជាងដើម។ ក្រៅពីនេះយើងមាន
ខ្សែក ប្រាក់កំណត់មាសទឹក១០ គីឡូក្រាម
មួយខ្សែ តែខ្សែករបស់ខ្ញុំមានបន្ថែម
ព្រះមួយអង្គដែលលម្អាយយើងឱ្យ
រៀនខ្លះសម្រាប់ដោះ ទាល់ ហើយ
ប៊ុនធឿន បានកាត់ខ្សែកកេម្មនិយម
ប្រាក់សម្រាប់លក់ និងយកប្រាក់មក
ផ្គត់ផ្គង់ការសិក្សារៀនសូត្រ។ នៅឆ្នាំ
១៩៧២ យើងពីរនាក់បានដោះកង់ម្នាក់
មួយគ្រឿងទៅលេងនៅភ្នំក្រោម ហើយ
ក៏បានជួបអន្តិកម្នាក់ឈ្មោះ ប៊ុនថន ជា
អតីតសង្ឃក្នុងនៅវត្តដំណាក់ ធ្វើជា
ទាហានឈរជើងនៅភ្នំក្រោម បានដើរ
ពីចម្ងាយមកស្តាប់យើង ព្រោះកាត់
ធ្លាប់ស្គាល់គ្នាជិតជាមួយ ប៊ុនធឿន។
ដោយឃើញ ថន មានស្តាយកាំភ្លើង
ម៉ាក អឹម.១៦ (M.16) ជាប់នឹងស្នា
ដងនោះ ប៊ុនធឿនក៏បបួល ថន ដើរចូល
ទៅក្នុងព្រៃនាមទាំងអស់គ្នា ដើម្បីបាញ់
សត្វលេងកម្សាន្ត។ លុះយើងដើរត្រឡប់
មកដល់ជើងភ្នំក្រោម នៅត្រង់ម្ល៉េចម្ល៉ះភ្នំ
វិញ ស្រាប់តែលោកស័ក្តិព្រះម្នាក់ ដែល
ពាក់ស័ក្តិប្រដាប់នៅលើដើមទ្រូងពុំ
ដឹងជាគាត់ឈរចាំពីថ្ងៃណាមកទេ
បានដាក់ពិន័យទៅកាន់យុទ្ធជន ប៊ុន
ថនដែលកំពុងតែលើកដៃស្តាំម្ខាង ឈរ
កំណប់ ឆ្លើងត្រង់ជើងភ្នំ ឱ្យក្រាបនិង
ងើបចុះ ឆ្លើងទៅលើដួវកៅស៊ូ ចំនួន
៥០ដង ចំពោះមុខអ្នកដទៃ និងយើង
ទាំងពីរនាក់។ ពេលនោះខ្ញុំខ្មាសលោក
អនុសេនីយ៍ឯក រូបនោះខ្លាំងណាស់
ហើយក៏ខ្លាចដរាបក្នុងចិត្តនឹកអាណិត
បង ថន អូលដើមខ្លួនឯង ចង់រកកល
នឹងស្រក់ទឹកភ្នែកនៅទីនោះម្តងទៅ
ហើយ។ មួយវិញទៀត អនិច្ចារ្យគាត់
ខ្លាំងណាស់ លុះដល់ចុងឆ្នាំ១៩៧៣
ខ្មែរក្រហមបានឆ្លុះកំលាំងបែកបន្ទាយ

ភ្នំក្រោម ព្រោះពេលនោះ ទាហានធ្វើស
ប្រហែសដោយសារយាមដេកក៏បណ្តាល
ឱ្យទាហានពលីអស់ជាច្រើននាក់ ហើយ
ក្នុងនោះ ក៏មានរូបបង ប៊ុនថន ម្នាក់
ដែរ។ ពេលបែកភ្នំក្រោមនោះ ក៏មាន
បងប្រុសយើងពាក់ស័ក្តិម្នាក់ឈ្មោះ
ប្តៅក សាម៉ែត ឬ គៀត សាម៉ែត ម្នាក់
ជាអ្នកភូមិរបស់ខ្ញុំបានបាក់ទ័ពរត់ខ្ទាក់
ខ្ទាយនឹងគេដែរ។ ចំណែកទីតាំងលើ
ភ្នំបាខ្មែរ ក៏មានជោគវាសនាមិនខុសពី
ភ្នំក្រោមដែរ គឺព្រោះតែការយាមដេក
ដូចគ្នា ក៏បណ្តាលឱ្យទាហានខ្មែរក្រហម
វាយបែកបន្ទាយស្លាប់ទាហានអស់ជា
ច្រើននាក់ ដែលក្នុងនោះមានទាហាន
ម្នាក់ ឈ្មោះ ខេង យុន គឺជាមិត្តភក្តិ
ដែលមានស្រុកកំណើតជាមួយខ្ញុំក៏បាន
ពលីនៅទីនោះដែរ។ ថ្ងៃមួយមួយរបស់
សពទាហានឈ្មោះ ប៊ុនថន មាន
សម្បុរសង្រួមដូចកូនដែរ ដែលរស់នៅ
ឯខេត្តបាត់ដំបង បានខំស្តាប់មករក
សពកូន ព្រោះដឹងការសម្ងាត់ថាភ្នំ
ក្រោមនឹងត្រូវបានទាហានស្រោចស្រង់
ជាតិ (លន់ នល់) វាយដណ្តើមពីខ្មែរ
ក្រហមយកមកវិញ ក្នុងពេលនោះ
នេះ។ មិនបង្កង់យូរសម្ងាញ់ ប៊ុនធឿន
បានដោះកង់មកបបួលខ្ញុំទៅមើលកង
ពលថ្ងៃជើងលេខ១២ (12.BI) របស់
លោកវរសេនីយ៍ គឺ ហាក់ វាយចូលកាន់
កាប់បន្ទាយភ្នំក្រោមវិញ។ ពេលនោះ
ខ្ញុំវារកក្នុងចិត្តពុំព្រមទៅទេ ហើយ
ត្រូវបាន ប៊ុនធឿន ធានាយកចិត្តឱ្យតែខ្ញុំ
ទៅ! គេនឹងរាប់ដឹកខ្ញុំជិះនៅ ខាង
ក្រោយព្រមទាំងជេរខ្ញុំពីរបីម៉ាត់ថែម
ទៀតផង។ លុះមកដល់ចុងភូមិអារញ្ញ
ទាំងកណ្តាលព្រឹក និងជិតដល់សាលា
ដំណាក់ យាយអេង ស្រាប់តែពួកសុរដុះ
អារុត តូច-ធំ ចេញពីព្រៃនាមទាស
ខាងលិចភ្នំមកវិញ គឺជាកម្លាំងទ័ព
របស់កងពលលេខ១២ វាយបកសន្ធាប់
មកកាន់ជើងភ្នំក្រោម។ យើងទាំងពីរ
នាក់បានលោតចោលកង់ និងលូនទៅ
ក្រាបនៅ ខាងកើតចម្រាកដួវ ហើយក៏

បន្តិមក្សាលលួចមើលនាកប្រយុទ្ធ
យ៉ាងជក់ចិត្តបំផុត។ កប្បីបញ្ជាក់ជូនថា
សាកសពរបស់បងប្រុស ប៊ុនថន ត្រូវ
បានទាហានខ្មែរក្រហមចាប់ចងបណ្តើរ
ចេញពីជើងភ្នំក្រោម យកមកជាច្រើន
នាក់ ហើយក៏បាញ់សម្លាប់នៅតាមដួវ
និងហើមស្តុយចោលនៅទីនោះ។
ចូលមកដល់ឆ្នាំ១៩៧៣ នេះ គឺ
ត្រូវនឹងឆ្នាំឆ្នាំ បញ្ចស័ក ពុទ្ធសករាជ
២៥១៧ ប៊ុនធឿន មានអាយុ២១ឆ្នាំ
គឺបងខ្ញុំចំនួនមួយឆ្នាំ ដូចជាមិត្ត វណ្ណ
ដែរ។ នៅក្រោយពិធីបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌ
មួយថ្ងៃ គឺថ្ងៃសៅរ៍ ទី២៩ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ
១៩៧៣ មិត្តសម្ងាញ់របស់យើងបាន
ណាត់ ឱ្យខ្ញុំទៅជួបនៅវត្តដំណាក់ ឱ្យ
បានព្រឹកបន្តិច ដើម្បីដើរលេងកម្សាន្ត
នៅម្តុំភ្នំក្រោមទៀត។ ខ្ញុំដោះកង់មកដល់
កូដិលោកកាសិន សម្ងាញ់ ប៊ុនធឿន ក៏
ដើរចេញមកខាងក្រៅដោយមានយូរ
កញ្ចប់នឹងអន្សមជ្រូក និងអន្សមចេក
មួយកញ្ចប់ធំៗនឹងក្រដាសកាសែតយក
មកជាមួយផង ហើយក៏បានលាត់អាវ
ឆ្លើងលើដើម្បីបង្ហាញក្រាបបែកចំនួនបី
ដែលសៀតជាប់នឹងចង្កេះ ខោរបស់
គេ ដើម្បីបង្ហាញខ្ញុំបានឃើញផង។
បន្ទាប់មកយើងទាំងពីរនាក់ក៏ដោះកង់
ម្នាក់មួយគ្រឿង បណ្តើរគ្នាត្រសាត់ចេញ
ពីខ្លោងទ្វារវត្ត ឆ្ពោះទៅកាន់ភ្នំក្រោមដូច
សព្វមួយដងដែរ។ យើងបានជួលទូក
តូចមួយរបស់អ្នកភូមិចុងឃ្មៅ ស
ហើយអុំដោយម្នាក់នៅក្បាលទូកហើយ
ខ្ញុំអុំនៅកន្លែងទូក (ខាងកន្ទុយទូក)
យ៉ាងស្ងាត់ជំនាញ ព្រោះស្រុកកំណើត
យើងជាអ្នកកំពុងស្រាប់ផង។ គោល
បំណងគឺ ប៊ុនធឿន នាំខ្ញុំទៅតបក្រាប
បែកដៃ ដើម្បីចាប់យកត្រីភ្នំទឹក។
យើងនាំគ្នាអុំទូកចេញពីព្រៃទៅដល់
វាលមួយធំបង្អួរ ដែលស្ថិតនៅខាងលិច
ភ្នំក្រោម ប្រមាណជាជាន់មួយគីឡូ
ម៉ែត្រ។ នៅលើភ្នំក្រោម ក៏មានទាហាន
លន់ នល់ មួយអង្គភាពធំស្ថិតនៅ
ការពារភ្នំជាប្រចាំ ដូច្នោះយើងមិនចង់

ឱ្យសួរគ្រាប់បែកពុទ្ធសាសនា ដល់ពួកគាត់ ឱ្យយប់ មិនបង្កផ្លូវសម្លាញ់ ប៉ុន ធ្វើន បានឈរជុំវិញនៅលើក្តារទឹក ១សន្លឹកផ្នែកខាងមុខ ហើយក៏ដកស្លាប ព្រាដែលជាកន្លឹកគ្រាប់បែកចេញ និង ត្រូវដៃគ្រាប់ឆ្ពោះទៅខាងមុខទឹកអស់ មួយទំហឹងដែរ នៅខាងមុខប្រមាណ ជា៦ទៅ៧ម៉ែត្រ គ្រាប់បែកក្រោយពី ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទឹកមួយសន្លឹក ក៏ដុះ ក្នុងមាត់ទឹកខ្លួនលោល ឡើងមក ខាងលើ តែពុំឃើញមានត្រីណាមួយ ក្បាលអណ្តែត ឱ្យយើងបានឃើញ ឱ្យយប់ សម្លាញ់ ប៉ុនធ្វើន មានទឹក មុខញញឹមខ្លីបតែដៃលើរូបហើយ ក៏ដកគ្រាប់បែកមួយគ្រាប់ទៀត គប់ទៅ ខាងស្តាំដៃនៃទឹករបស់យើង ម្តង តែពុំបានលទ្ធផលអ្វីបន្តិច ដូចជាគ្រាប់ បែកលើកទី១ដៃលើរូប យើងក៏អុំទឹក ចល័តប្រមាណជា៣០-៤០ម៉ែត្រទៅ មុខទៀតក្រែងមានប៉ះ ហ្មឺនត្រីនិងទទួល បានដល់ជានិរន្តរ៍ខ្លះ ត្រឡប់មកវិញ ក្រោយប្តូរទឹកនិងប្តូរបានសមស្របហើយ នោះ ប៉ុនធ្វើន ក៏រៀបរយស្ថានភាព របស់ខ្លួនដែរ ដើម្បីឈរគប់គ្រាប់បែក លើកទី៣នេះឱ្យខ្លាំង និងបានឆ្ងាយជាង មុន ព្រោះវាត្រូវសំណុំគ្នាពេកណាស់ ដោយដៃស្តាំកាន់គ្រាប់ និងត្រូវដៃដៃ ចោលទៅខាងឆ្វេងទឹកទៀតត្រូវចង្អុលកំ ភ្លាដោយគ្មានអ្វីមករំខានឱ្យយប់ ប្រុង ប្រៀបស្ថានភាពនៅលើខាងលើបាន ល្អឥតខ្ចោះ តែភ្លេចគិតដល់ក្តារទឹក មួយសន្លឹកខ្លី ដែលខ្លួនបាននឹងកំពុង ឈរជុំវិញពីលើនេះ គឺស្លឹកក្នុងសភាព បាត់ពុំស្មើគ្នាឱ្យយប់ ដោយកាយ វិការពិក័ណ្ឌរបស់ ប៉ុនធ្វើន ធ្លាប់ មានភាពរហ័សរហួនស្រាប់មកនោះ ក៏ ប្រមូលកម្លាំងដែលមានទាំងអម្បាល ម៉ាន ពីក្នុងខ្លួនទាំងអស់ឱ្យមកសណ្ឋិត នៅតែលើដៃស្តាំម្ខាង និងចំណែកជើង ទាំងពីររបស់គេវិញ ក៏ខំប្រឹងក្រាញ ជុំវិញ ហើយភ្លាមៗនោះក៏បណ្តាលឱ្យ ភ្លាត់ក្តារទឹកស្រួលរលំ និងដុះជើងធ្លាក់ ចូលទៅក្នុងបាតទឹក ប៉ុនធ្វើន បាន

ដុតអស់ដំបូរលើដីក្នុងខ្លួន ដោយ ផ្លូវពោះចង្រ្កាត់ មួយទំហឹងមកលើ កែមទឹកខាងស្តាំ ហើយដៃស្តាំរបស់ គេក៏នៅតែខ្លាំងគ្រាប់បែក ដែលដក កន្លឹកស្លាបព្រាចេញហើយនោះ ជាប់ ដៃលើ តែកម្លាំងនៃការដួលបោកប៉ះ ទន្តិចយ៉ាងខ្លាំងនោះ បានបណ្តាលឱ្យ កណ្តាប់ដៃផ្លូវ ឡើងលើ ហើយដៃកាន់ គ្រាប់បែកនោះ បានប៉ះនឹងកែមទឹក បណ្តាលឱ្យគ្រាប់បែកចេញពីប្រអប់ ដៃធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទឹក គឺមានចម្ងាយ ប្រមាណតែ១គីឡូម៉ែត្ររបស់យើងតែ ប៉ុណ្ណោះ។ ពេលនោះយើងទាំងពីរនាក់ ក៏ពុំមានចេញស្តីអ្វីមួយម៉ាត់ឆ្លងឆ្លើយ គ្នាទៀតទេ អស់ហើយបានត្រឹមតែមាន ទឹកមុខស្លេកស្លាំង សម្លឹងមើលមុខគ្នា ទៅវិញទៅមក ព្រោះតែហួសចិត្តនឹក គិតស្នាមមិនដល់ទាល់តែសោះ។ រំពេច នោះ គ្រាប់បែកក៏ដុះក្នុងទឹក គឺស្លឹកនៅ ក្រោមទឹករបស់យើងតែម្តង ដោយពុ សួរសំឡេងយ៉ាងធ្ងន់ និងណែនខ្លាំង ណាស់រញ្ជួយប៉ះបាតទឹក ឡើងខ្ទឹមដល់ ជើងរបស់ខ្ញុំទាំងពីរ។ ខ្ញុំបានគិតក្នុងចិត្ត ភ្លាមៗថា បាតទឹករបស់យើងច្បាស់ជា ត្រូវគ្រាប់បែក ហើយនឹងត្រូវឆ្លុះធ្លាយ ពុំខានឱ្យយប់! ខណៈនោះ ស្រាប់តែ ទាហាននៅលើក្នុងក្រោមបានបាញ់កាំភ្លើង អាតា AK45 រំហូល អស់កន្លះបង្គំ តម្រង់មកទឹក គឺពុសួរ ពីរ ពីរៗ ពីលើ ក្បាល បណ្តាលឱ្យយើងភ័យខ្លាចរិត តែខ្លាំង ក៏នាំគ្នាគ្រាប់ចុះទាំងពីរនាក់ ដោយពុំដឹងខ្លួន ព្រោះតែមួយរំពេច សោះ បែរជាមានភ័យដល់ទៅពីរដង ដូចដូចជាណាត់គ្នាពីរនាយមកស្រេច។ ពេលនោះ យើងលែងឃ្នា បាយ ទឹក ឬឃ្នា នឹងអន្តរក្សាបិណ្ឌហើយ គឺ បានត្រឹមតែសោយសោកា និងគិត ពិចារណាគ្នាថា បើសិនគ្រាប់បែកដៃ នោះ ពុំធ្លាក់ចូលក្នុងទឹកទេ គឺត្រូវដុះ នៅក្នុងប្រអប់ដៃ ហើយម្យ៉ាងទៀត បើ គ្រាប់បែកដៃនោះ ធ្លាក់ចូលក្នុងទឹក យើងទាំងពីរនាក់ គឺស្លាប់មិនខាន។

សម្លាញ់ ប៉ុនធ្វើន ពុំខ្លាចអារបន្តិច ណា ឱ្យយប់ ព្រោះកាលមករៀបចំនៅ ក្នុងក្រុងភ្នំពេញទាំងអស់គ្នា នារដូវ វស្សាឆ្នាំ១៩៧៤ ម៉ោង១១ជិតត្រង់ ទៅហើយ ប៉ុនធ្វើន បាននាំខ្ញុំឈប់នៅ មុខព្រះមហាជវាំង ដើម្បីកន់មើល ព្រឹត្តិការណ៍ដឹកម្រមួយ។ ថ្ងៃនោះមាន កប៉ាល់ម៉ារីនេតូចពីរគ្រឿងបានប្រយុទ្ធ គគាំងគ្នាដើម្បីដណ្តើមយកកូម៉ាណូ- ក្រុម ពីខ្មែរក្រហមមកវិញ ហើយពេល នោះក៏ខ្មែរក្រហមស្ថិតនៅលើកោកក្នុង កូម៉ា និងកប៉ាល់ម៉ារីនេខាងលើ ទំនល់ នៅលើដៃទឹកទន្លេមុខវាំង។ ពេលនោះ មនុស្សម្នាក់អស់ គឺនៅសល់តែយើង ពីរនាក់ប៉ុណ្ណោះ ដោយគ្រាប់បែកដូច ជាអ្នកសារព័ត៌មានយ៉ាងដូច្នោះដែរ គឺពុំថយក្រោយឱ្យយប់ ចេះតែរុលទៅ មុខជានិច្ច។ ប៉ុនធ្វើន បើកភ្នែកធំៗ សំឡឹងមើលមកខ្ញុំក្រែងលោតចោល គ្នាព្រោះល្អមើលខ្លាំងណាស់ ដោយ ឃើញកប៉ាល់ម៉ារីនេ ម្តងបាញ់សម្រុក ចូលទៅមុខ និងម្តងទៀតដកថយមក ក្រោយវិញ ព្រោះខ្មែរក្រហមបាញ់ សន្លាប់ពីលើកោកមកវិញ។ សភាព ដូចនេះ គឺមានច្រើនលើកច្រើនសារ ចុះឡើងៗ។ ទាហានទាំងស្រុងពុំ មានខាងណាមកប្រៀបលើគ្នាបាន ឱ្យយប់ ចំណែកឯគ្រាប់ធំៗដែលខ្មែរ ក្រហមបាញ់ខុសមកលើកប៉ាល់ម៉ារីនេ នោះ បានបណ្តាលឱ្យដុះនៅលើដៃ ទន្លេ បែកទឹកឡើងសំពោង។ ប្រមាណ ជាមួយម៉ោងក្រោយមក ដោយពុំដឹង សខ្មៅយ៉ាងដូច្នោះ ប៉ុនធ្វើន ក៏សម្រេច ចិត្តបែកដូវ ដោយជិះកង់ត្រឡប់មក លើនៅដ្ឋានវៀងៗខ្លួនវិញ។ មកដល់ ដុះក្រោយពីបរិភោគបាយរួច ខ្ញុំត្រូវ បានឪពុកមាឈ្មោះ ហេង ស្រីជា ផ្អែករ អប់រំណែនាំមួយល្បាក់ធំ ព្រោះគាត់ ជាអ្នកអាណាព្យាបាល ប្រសិនបើជា មានគ្រោះថ្នាក់ ដោយសារប្រការណា មួយទៅ រូបគាត់នឹងត្រូវរងសម្ពាធពី

កន្លែងលេខក្រោយ

រូបក្របមុខ៖

ខ្មែរក្រហមបានដើរម្នីសប្រជាជនកម្ពុជាឱ្យទៅរស់នៅតាមជំរំនៅទីជនបទដាច់ស្រយាល
បន្ទាប់ពីខ្មែរក្រហមបានប្រទេសនៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥។
(បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

រូបក្របក្រោយ៖

ខ្មែរក្រហមដើរម្នីសប្រជាជនកម្ពុជាចេញពីផ្ទះសម្បែងឱ្យទៅរស់នៅទីជនបទដាច់ស្រយាលនៅថ្ងៃទី១៧ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៥។
(បណ្ណសារមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា)

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ៖ ការិយាល័យព័ត៌មានសាធារណៈ

ផ្ទះលេខ១១ ផ្លូវ២៥៦ សង្កាត់បឹងកក់ ខណ្ឌដូនពេញ រាជធានីភ្នំពេញ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ទូរសព្ទ៖ (៨៥៥) ៧៨ ៦៧៨ ៣៣៣

DC-Cam/PIR: #11 • Street 256 • Sangkat Chaktomuk • Khan Daun Penh • Phnom Penh • Cambodia 1110

Tel: (855) 23 211 875 • dccam@online.com.kh • www.dccam.org

A magazine of the Documentation Center of Cambodia: Searching for the Truth • Issue 316, April 2026

Licensed by the Ministry of Information of the Kingdom of Cambodia, Prakas No. 375 P.M. PRA. KA, 30 October 2018.